Vă mulţumim că aţi descărcat acest ebook Simon & Schuster.
Obţineţi un ebook GRATUIT atunci când vă înscrieţi în lista noastră de corespondenţă. În plus, primiţi actualizări despre noile lansări, oferte, lecturi recomandate şi multe altele de la Simon & Schuster. Faceţi clic mai jos pentru a vă înscrie şi pentru a vedea termenii şi condiţiile.
FACEŢI CLIC AICI PENTRU A VĂ ÎNSCRIE
Sunteţi deja abonat? Furnizaţi din nou adresa dvs. de e-mail pentru ca noi să putem înregistra acest ebook şi să vă trimitem mai multe din ceea ce vă place să citiţi. Vei continua să primeşti oferte exclusive în căsuţa ta de e-mail.

MULŢUMIRI

Pe măsură ce închei era Mitch Rapp din cariera mea, mă trezesc gândindu-mă la toţi oamenii care au făcut-o posibilă. Agentul meu, Simon Lipskar, pentru că a reflectat pentru prima dată la această posibilitate. Sloan Harris şi Emily Bestler pentru încrederea, sprijinul şi profesionalismul lor de neclintit. David Brown şi echipa sa pentru energia şi creativitatea lor inepuizabilă. Lara Jones pentru că a făcut ca toate piesele în mişcare să funcţioneze în armonie. Ryan Steck pentru cunoştinţele sale inegalabile despre Rappverse şi pentru că mi-a acordat beneficiul îndoielii. Rod Gregg pentru că mi-a explicat cu răbdare complexitatea armelor de foc şi m-a ţinut departe de ochii pasionaţilor. Elaine Mills pentru toate criticile şi încurajările sale. Şi, în cele din urmă, soţia mea, Kim. Femeia care mă suportă, mă vorbeşte şi îmi dă toate scopurile.
Cel mai mult, însă, vreau să le mulţumesc fanilor lui Vince. Am fost copleşit de entuziasmul vostru pentru acest proiect, de rapiditatea cu care m-aţi primit în rândurile voastre şi de pasiunea voastră pentru personaj şi pentru lumea în care trăieşte. A prelua locul uneia dintre cele mai importante personalităţi ale genului a fost terifiant, iar cei care m-au susţinut au fost cei care m-au făcut să continui.
Vă mulţumesc pe vecie tuturor. A fost un deceniu uimitor şi mai sunt multe de făcut.

PROLOGUL

SALERNO
ITALIA

Ceaţa care estompase apusul devenea tot mai apăsătoare pe măsură ce noaptea înainta. Vizibilitatea era încă permisă datorită luminilor puternice ale docului comercial din Salerno, dar Absaar Mousa se întreba dacă acest lucru va mai dura.
Doar dacă Allah va dori asta.
Şi-a şters condensul de pe binoclu şi a aruncat din nou o privire în spatele său. Primii câţiva copaci străluceau în verde, dar dincolo de ei întunericul era impenetrabil. Panta abruptă fusese greu de coborât chiar şi la lumina zilei, iar acum călătoria ar fi fost prea înşelătoare chiar şi pentru dependenţii de droguri şi graffitiştii care bântuiau în mod normal această secţiune a zidului antic. Totuşi, nu ar fi fost înţelept să se bazeze prea mult pe această presupunere.
Îşi puse binoclul la loc şi îl trecu încet prin câmpul vizual. Munţii verzi şi ruinele castelului iluminate artistic. Oraşul modern şi marea întunecată de dincolo. În cele din urmă, s-a concentrat asupra a ceea ce îl adusese acolo: portul oraşului.
Mousa devenise un fel de expert în operaţiuni complicate în ultimul an, dar amploarea şi complexitatea acesteia încă îl uimea. A examinat o navă de transport andocată, în timp ce o serie de macarale smulgeau containere viu colorate de pe puntea acesteia. De la această distanţă, impresia era aceea a unui roi de insecte extrem de specializate care transportau jucăriile unui copil nevăzut.
Acest lucru, mai mult decât orice altceva, încapsula societatea occidentală. Fluxul constant de bunuri care le alimenta frenezia materialistă. Posesiunile lipsite de sens pe care le foloseau pentru a umple locul pe care Allah – şi numai Allah – avea dreptul să-l ocupe.

A dat înapoi câţiva paşi în copaci, căutând să se elibereze de ploaia care se intensifica. După ce a găsit un pic de protecţie, s-a concentrat asupra unui container galben strident stivuit pe un doc la est.
Contrabandiştii pe care îi contractase avuseseră mare grijă să se asigure că nu era în niciun fel remarcabil, şi îşi făcuseră treaba impecabil. Chiar şi ştiind ceea ce făcea, părea atât de neînsemnat. Atât de nedemnă de efortul depus pentru a o duce acolo.
În aparenţă, era plină de piese folosite la repararea echipamentelor agricole. Mai puţin cunoscut era faptul că în interiorul lor erau ascunse cincisprezece tone de captagon, un narcotic rar întâlnit în Europa, dar extraordinar de popular în Orientul Mijlociu. El însuşi îl luase în timp ce lupta pentru Statul Islamic în Siria şi ulterior se implicase în fabricarea şi distribuirea acestuia. Micile pastile albe ştampilate cu două semilune serviseră un rol surprinzător de esenţial în lupta pentru răspândirea legii lui Dumnezeu. Ele furnizau miliarde de dolari în valută pentru a finanţa jihadul şi suprimau frica şi oboseala în rândul oamenilor care îl desfăşurau.
Totuşi, drogul din acel recipient nu semăna deloc cu substanţa pe care o manevrase în zilele sale de războinic. Era o formulă unică, suficient de puternică pentru a schimba cursul războiului împotriva Occidentului. Pentru a înclina balanţa înapoi în direcţia armatei lui Dumnezeu.
Sub conducerea unor binefăcători nevăzuţi, Mousa îşi petrecuse ultimele douăzeci de luni dezvoltând o reţea europeană de distribuţie formată exclusiv din credincioşi. Nu fusese greu să găsească imigranţi dezamăgiţi, incapabili să se integreze în societăţile de care se găseau înconjuraţi. Tineri însetaţi de cineva pe care să dea vina pentru mizeria lor. O cauză care să dea un sens vieţii lor. Scop. Toate lucruri pe care Mousa devenise expert în a le oferi. Învăţase de la imamii tinereţii sale să vorbească cu o certitudine de nezdruncinat despre discriminare şi corupţie. Imperialismul şi erezia. Să descrie în cele mai picante şi viscerale detalii eventuala seducţie a fiicelor şi soţiilor acestor oameni de către plăcerile uşoare ale Occidentului. Iar dacă aceste idei nobile eşuau, Mousa oferea pur şi simplu banii pe care stăpânii săi din umbră păreau să îi aibă în cantităţi nelimitate.
Armata pe care Mousa o construise era acum completă. Oficiali guvernamentali europeni fuseseră mituiţi, centrele de distribuţie clandestine fuseseră înfiinţate, armele fuseseră asigurate, iar personalul devotat fusese pus la punct.
În sfârşit, după atâtea eşecuri, războiul începuse din nou. Dar pe un câmp de luptă foarte diferit. Era timpul să se recunoască faptul că adepţii islamului nu vor fi niciodată un adversar pentru armata occidentală. Mişcarea sa nu va fi niciodată victorioasă încercând să pătrundă direct în armura inamicului său. Nu, trebuia să fie loviţi acolo unde erau slabi. În flancul moale care fusese ignorat de fraţii săi, deoarece deveniseră mai interesaţi de glorie şi răzbunare decât de victorie.
Telefonul din buzunar începu să vibreze, dar nu se obosi să citească textul. Ştia ce avea să spună. Omul lui ajunsese la intrarea în port.
Mousa şi-a ajustat privirea la camioanele care treceau prin punctul iniţial de control de securitate, căutând unul de un albastru strălucitor care transporta un container alb. A simţit cum i se strânge stomacul când acesta s-a oprit în dreptul postului de pază şi când şoferul – un tânăr deosebit de credincios pe nume Ja'far Saeed – i-a înmânat actele de identitate prin geam. Nu că actul ar fi fost vizibil cu strălucirea şi ploaia care interveniseră între timp, dar Mousa devenise atât de familiarizat cu ritmurile docului încât îi era greu să facă diferenţa între ceea ce vedea cu adevărat şi ceea ce se derula în ochii minţii sale.
Mousa a lăsat să iasă o respiraţie uşurată când camionul a trecut de securitate şi a pornit spre zona în care urma să fie eliberat de containerul gol. Mulţumit că era în siguranţă, şi-a redirecţionat atenţia către o macara care se deplasa de-a lungul unui teanc de containere printre care se afla şi unul care provenea din portul sirian Tartus. Cel pentru care îşi petrecuse aproape doi ani din viaţă pregătindu-se.
Totul decurgea aşa cum se aşteptase în timpul orelor nesfârşite petrecute supraveghind portul. De-a lungul acelui timp, eficienţa sa repetitivă devenise ciudat de liniştitoare. Astăzi, acea vrajă meditativă fusese întreruptă de un firicel de adrenalină.
Cu şasiul descărcat, camionul a pornit spre macaraua care îşi închise strânsoarea în jurul containerului în cauză. Mousa a urmărit cum acesta a fost coborât la sol şi recuperat de un încărcător. Omul său s-a oprit în zona desemnată, iar maşina de cherestea a aşezat lada metalică pe şasiu.

Restul ar fi trebuit să fie puţin mai mult decât o formalitate. O scurtă inspecţie mecanică, urmată de o verificare a documentelor şoferului său. În schimb, două maşini de serviciu parcate în apropiere au accelerat brusc şi au blocat camionul în faţă şi în spate. Proiectoare ascunse au prins viaţă, aruncând o strălucire pătrunzătoare asupra unei serii de lucrători portuari, care s-au dovedit a fi înarmaţi cu tot felul de arme, de la pistoale până la puşti de asalt.
Mousa abia reuşea să se abţină să nu vomite. Nu era vorba doar de ultimii doi ani. În realitate, muncisese toată viaţa pentru acest moment. Madresele tinereţii sale. Bătăliile mortale purtate în tot Orientul Mijlociu. Infiltrarea sa în Europa şi recrutarea în organizaţia pe care o conducea acum.
Scurgerea de informaţii care a dus la acest dezastru nu a venit din partea echipei sale. De asta era sigur. Se ocupase de fiecare detaliu. Îi alesese doar pe cei mai fanatici şi ascultători oameni. Compartimentaseră informaţiile în aşa fel încât să nu ofere unei singure persoane suficiente pentru a crea un eşec de o asemenea amploare.
Singura explicaţie plauzibilă era că a fost trădat. Unul dintre oamenii nevăzuţi pentru care lucra fusese compromis de autorităţile europene. Trebuia să fie aşa.
Şocul iniţial al lui Mousa s-a transformat într-un amestec de furie şi disperare, în timp ce îşi folosea telefonul mobil pentru a trimite un mesaj scurt. În timp ce armata celor fără de Dumnezeu câştigase fără îndoială această bătălie, victoria lor avea să vină cu un preţ. Italienii erau pe cale să afle că nu mai aveau de-a face cu bătrânele care constituiau mafia lor.
Un nou tip de drog cerea un nou tip de criminal.
Ja'far Saeed a întredeschis ochii prin parbriz, examinând vehiculul care îi bloca calea şi oamenii înarmaţi care creşteau în număr cu fiecare secundă care trecea. Reflectoarele, iniţial orbitoare, erau făcute şi mai dezorientante de barele luminoase rotitoare ale vehiculelor de poliţie.
O capcană.
S-a uitat în oglinda laterală şi a văzut bărbaţi care se îndreptau cu prudenţă spre uşa lui, rămânând aproape de containerul pe care fusese însărcinat să-l transporte în siguranţă. Un ping a răsunat pe telefonul montat pe bordul său şi a citit mesajul în timp ce cineva începea să strige instrucţiuni în arabă într-un megafon.
Coboară geamul!
Treceţi mâinile prin el ca să fie văzute!
Nu venise aici ca să fie martirizat. Sarcina lui era să ducă containerul la destinaţie în afara oraşului Bergamo. Nu ştia nimic mai mult decât atât. Nici de ce. Nici ce conţinea. Nici cine îl va aştepta. Nu avea nevoie să ştie aceste lucruri. Să simtă prezenţa lui Dumnezeu şi să fie în slujba Lui era suficient.
Dar acum misiunea eşuase, iar ordinele sale se schimbaseră. Mai rămăsese un singur lucru de făcut. Un ultim act care avea să-l ducă la îmbrăţişarea lui Allah.
Saeed a băgat camionul în viteză şi a izbit vehiculul din faţa lui. Acesta s-a legănat pe roţi şi a început să derapeze lateral, ţopăind stângaci până când anvelopele i-au fost smulse de pe jante. Tonul ordinelor strigate a crescut, dar nimeni nu a tras cu armele. Îl voiau în viaţă. Voiau să-l tortureze. Să-l forţeze să renunţe la fraţii săi şi să-i întoarcă spatele lui Dumnezeu.
Scântei au început să zboare din spatele vehiculului lipit de grila lui, apoi, brusc, s-a eliberat de el. S-a mişcat printre viteze, mărindu-şi viteza în timp ce oamenii de pe docuri încercau să scape. A tăiat unul şi a reuşit să lovească frontal un altul, trăgându-l sub roţile camionului şi făcând suspensia să tresară satisfăcător.
Focurile de armă au început în cele din urmă când a răsucit roata spre stânga şi a accelerat spre un bărbat care fugea îmbrăcat ca un muncitor de la docuri. Au apărut găuri în parbrizul acestuia, dar nu i-a dat atenţie. Ceva a lovit geamul de lângă el, înfingându-i sticlă în partea laterală a feţei şi orbindu-l la un ochi. În ciuda acestui fapt, nu a simţit nicio durere. Doar ură şi exaltare.
Saeed a răsucit din nou volanul în timp ce cariera sa tăia la dreapta, dar de data aceasta remorca a pierdut tracţiunea şi greutatea containerului a început să o tragă pe dreapta. A deschis uşa şi a sărit afară, captivat de ceea ce ştia că se va întâmpla în continuare. Primise autorizaţia pentru un ultim act de răzbunare împotriva asupritorilor poporului său, iar acum o va folosi.
Picioarele sale au lovit primele, dar impulsul a fost prea mult pentru a fi depăşit şi s-a trezit rostogolindu-se necontrolat pe doc. Poziţia sa la sol a fost suficientă pentru a-i salva viaţa atunci când bomba din

spatele cabinei camionului a explodat, dar nu suficient pentru a împiedica incendierea hainelor sale. Din nou, nu a simţit nicio durere. Doar lumina galbenă a focului vizibilă în ochiul său încă intact.
Saeed s-a luptat să se ridice în picioare şi a văzut conturul vag al unui om la câţiva metri în faţă. Gloanţele care îl loviseră abia se simţeau când a înaintat şi s-a aruncat spre siluetă, ţinându-se cu ce putere îi mai rămăsese în timp ce flăcările îi învăluiau.
În acel moment, nu mai putea să vadă, dar, slavă lui Allah, era încă capabil să audă ţipetele victimei sale.

CAPITOLUL 1

MUNŢII HINDU KUSH
AFGANISTAN
MITCH Rapp a ridicat pumnul înainte de a se ghemui lângă o grămadă de bolovani. Oamenii din spatele lui făceau la fel, topindu-se în întuneric şi scanând după ameninţări.
Uneori, însă, acele ameninţări erau greu de văzut.
La nord, lanţul muntos Hindu Kush se contura în lumina stelelor. Câteva dintre cele mai înalte vârfuri ale sale încă se mai ţineau de zăpadă care strălucea slab în lumina cerească. Ei dominau totul în această regiune, oferind pericole mortale locuitorilor locali, precum şi mijloacele de supravieţuire. Chiar şi canionul puţin adânc în care se afla Rapp era rezultatul unor gheţari străvechi care îşi făcuseră drum pe fundul văii.
Apa era rară, dar faptul că şanţul din stânga lui era căptuşit cu iarbă joasă şi mărăcinişuri dădea de înţeles că aceasta se afla chiar sub suprafaţă. Nu îndeajuns pentru a susţine ceva pe care majoritatea oamenilor l-ar recunoaşte drept civilizaţie, dar suficient pentru ca câteva suflete inimoase să se descurce cu o existenţă izolată. Şi, cu toate defectele lor, nimeni nu putea spune că afganii nu erau suflete inimoase.
O parcelă agricolă vastă în faţă sugera că se apropiau de ţintă şi asta îi determinase să se oprească. Confirmând ceea ce văzuse pe fotografiile de recunoaştere, părea să fi fost lăsată în paragină cu ceva timp în urmă. Câteva bariere de piatră şi terase erau tot ce mai rămăsese din ceea ce fusese cândva, probabil, nu prea multă glorie de odinioară. Cel mai probabil, o exploataţie familială de mac cu câteva capre. Afganistanul aşa cum fusese înainte şi cum era acum din nou.
Războiul se încheiase în sfârşit şi se terminase cam aşa cum Rapp se aşteptase întotdeauna. Într-o anumită măsură, America era o victimă neîncetată a propriului său succes. În decurs de câteva sute de ani, trecuse de la o zonă colonială colonială britanică la cea mai puternică ţară a epocii moderne. Dezvoltase sosul secret suprem şi era fericită să dea reţeta oricui era interesat. Cine nu şi-ar fi dorit aşa ceva? Când armata americană a trecut graniţa ta, nu a fost pentru a-ţi subjuga ţara, ci pentru a te elibera de opresiune, pentru a oferi educaţie şi asistenţă medicală şi pentru a construi infrastructură. Pentru a crea o cale fără gropi spre pace, libertate şi prosperitate.
Cu toate aceste curcubee şi unicorni, ce ar putea merge prost?
Acelaşi răspuns ca întotdeauna. Totul.
Americanii nu reuşiseră niciodată să alcătuiască un guvern afgan care să nu fie o combinaţie între cei Trei Stooges şi Dr. Evil. Acest lucru a creat un mediu în care armata americană a trebuit să preia administrarea afacerilor ţării, în timp ce oficialii afgani s-au concentrat pe furtul a tot ceea ce nu era bătut în cuie. În mod ironic, ceea ce a menţinut Afganistanul pe o linie relativ echilibrată în timpul ocupaţiei nu a fost încrederea în propriul guvern, ci mai degrabă încrederea în cel american. La fel ca romanii din trecutul îndepărtat, se putea conta mai mult sau mai puţin pe faptul că SUA îşi respectau acordurile, plăteau oamenii la timp şi, în general, făceau lucrurile bine.
Când acest lucru s-a terminat brusc, localnicii au avut de făcut o alegere, iar ei i-au ales pe talibani. Era un lucru despre care Rapp avertizase Washingtonul de mai multe ori decât putea număra. În timp ce talibanii erau brutali şi represivi, ei erau, de asemenea, previzibili. Iar în această parte a lumii, predictibilitatea era cel mai bun simulacru de stabilitate la care se putea spera.
În Statele Unite, dezastrul unui război era urmat inevitabil de dezastrul unei retrageri şi apoi de un dezastru în care se arătau cu degetul. Generalii la politicieni, politicienii la comunitatea de informaţii,

ofiţerii la generali, soldaţii la ofiţeri. Adevărul a fost că a fost un eşec la toate nivelurile. Unul pe care poporul american epuizat a preferat acum să pretindă că nu s-a întâmplat niciodată.
Toate acestea s-au combinat pentru a-l aduce în acest loc, în acest moment.
Mai erau încă puţin peste douăzeci de americani prinşi în ţară în diverse circumstanţe. Din nefericire, asta nu era o poveste pe care cineva dorea să o spună. Nu se potrivea cu imaginea fostului preşedinte de stăpân dumnezeiesc al universului, iar mass-media nu vedea niciun profit în a acorda timp de antenă unui subiect care îi făcea pe americani să pună mâna pe telecomandă. Din fericire, cu un nou ocupant în Biroul Oval şi cu Irene Kennedy din nou la conducerea CIA, serviciile clandestine au putut, în sfârşit, să înceapă să abordeze această problemă.
Sau cel puţin asta era teoria.
După două minute de nemişcare, Rapp nu mai auzise nimic care să nu poată fi atribuit aerului care se filtra prin munţi. Le făcu semn oamenilor săi să îl urmeze şi îşi continuă drumul pe poteca degradată.
Reuşiseră deja să scoată opt ostatici pe calea cea mai uşoară – cu bani. Regimul talibanilor aruncase o mare parte din ţară într-o sărăcie atât de abjectă încât chiar şi afganii duri ca piatra de moară aveau dificultăţi în a rezista. Foametea era la orizont, iar rapoartele despre oameni care erau forţaţi să îşi vândă copiii doar pentru a supravieţui deveneau tot mai frecvente.
A fost un nivel de disperare care i-a făcut chiar şi pe cei mai înrăiţi jihadişti să uite de răzbunare în favoarea găsirii mijloacelor de a-şi hrăni familiile. Cu o singură excepţie, fiecare răpitor pe care îl contactaseră fusese fericit să ia doar banii. Iar acum Rapp se întorsese în Afganistan pentru a se ocupa de acea excepţie.
Pe baza reţelei de informatori a Agenţiei, cei doi cetăţeni americani în cauză erau reţinuţi într-un sat nu departe de acolo. Negocierile purtate de un intermediar local nu au dus nicăieri şi, după ce o ofertă de un milion de dolari americani nu a primit nici măcar un răspuns, Kennedy a decis că era timpul să extragă ostaticii printr-o metodă mai directă.
Întrebarea era: de ce nu voia acest grup banii? De ce căutau să înceapă o luptă pe care erau destinaţi să o piardă? Pe baza celor mai bune informaţii disponibile, nici măcar nu erau talibani. Doar un grup familial extins format din vreo 40 de persoane care trăiau în mijlocul pustietăţii. Ei nu aveau nici un câine în această cursă. La naiba, nu mai exista nici o cursă.
În cele din urmă, Rapp bănuia că nu avea mai puţin de-a face cu afganii, ci mai degrabă cu fostul preşedinte american şi cu şeful său de la CIA. Anthony Cook nu reuşise să rămână la Casa Albă decât pentru o perioadă scurtă de timp, dar tot arunca o umbră lungă – în special la Agenţie. Opiniile sale autoritare găsiseră un număr surprinzător de ascultători simpatici în cadrul organizaţiei, la fel ca şi planul său de a o transforma într-un aparat care nu avea alt scop decât acela de a-şi consolida puterea. Kennedy încă încerca să stabilească în cine se putea avea încredere şi cui trebuia să i se arate uşa, dar era o sarcină dificilă şi uneori dureroasă. Oameni pe care îi cunoştea şi cu care lucra de ani de zile fuseseră seduşi de viziunea lui Cook şi încă lucrau pentru a o submina.
Cu acel uragan care sufla în Langley, nu era deosebit de neverosimil să crezi că o facţiune încă loială fostei administraţii încerca să-l atragă pe Rapp într-o ambuscadă. El fusese mâna dreaptă operaţională a lui Kennedy timp de decenii şi pierderea lui ar fi fost o lovitură semnificativă pentru ea. Poate chiar una fatală, având în vedere mediul politic actual.
Un sat cocoţat pe un versant orientat spre est a apărut din întuneric şi Rapp a făcut semn coloanei sale să se oprească din nou. Se lăsă pe burtă, alunecând până la marginea pârâului şi coborând în el. Un firicel de apă de pe fundul apei strălucea negru când a trecut în tăcere peste el şi a urcat pe celălalt mal. Sprijinindu-şi puşca HK416 peste margine, şi-a folosit luneta termică pentru a examina aşezarea mai în detaliu.
Panta acoperită cu zgură care ducea la ea era abruptă, urcând poate două sute de metri înainte de a ajunge la cea mai joasă dintre cele nouă clădiri vizibile. Toate erau construite din piatră – structuri dreptunghiulare simple, cu acoperişuri plate şi una sau două ferestre cu ramă de lemn. Niciuna nu părea să conţină sticlă şi nu exista niciun semn de viaţă.
„Arată bine pentru planul nostru iniţial de incursiune”, a spus el în microfonul de gât. „Niciun contact şi dispunerea este conform aşteptărilor. Anunţaţi când sunteţi pe poziţie.”

CAPITOLUL 2

SALERNO
ITALIA

„E o expoziţie minunată”, a spus tânăra femeie într-o spaniolă care sugera o educaţie privilegiată lângă Madrid. „Ar trebui să vă faceţi timp să o vedeţi dacă puteţi”.

Damian Losa a dat din cap cu un zâmbet abia perceptibil. Oamenii lui îşi făcuseră poate prea bine treaba cu această fată. Părul ei negru se juca pe umerii atât de netezi încât păreau să reflecte lumina terasei şi a oraşului de sub ea. Zâmbetul ei strălucea uşor, dezvăluind dinţi perfecţi, complet neafectaţi de sticla de vin de o mie de euro pe care o sorbea. Era vreun truc pentru asta? Un fel de peliculă chimică? Probabil că da.

Problema era că era atât de convingătoare încât atrăgea atenţia celorlalţi clienţi ai restaurantului. Priviri furtive atât din partea bărbaţilor, cât şi a femeilor, purtând grade diferite de invidie, dorinţă şi fascinaţie. Excepţie făcea echipa sa de securitate, formată din zece persoane, repartizate în toată zona elegantă a restaurantului. Fuseseră antrenaţi să se prefacă că nu-l observă, dar, în acest caz, dezinteresul lor îi făcea să iasă în evidenţă. Va trebui să îşi amintească să îi menţioneze asta lui Julian la un moment dat.

„Aştept cu nerăbdare gnocchi. L-ai văzut? Este al treilea fel din meniul de degustare. Nu am reuşit niciodată să îl perfecţionez. Bucătăria italiană este simplă la suprafaţă, dar totul ţine de calitatea ingredientelor şi de tehnică. În acest caz, cartoful potrivit combinat cu făina potrivită în proporţia potrivită.”

În scurtul lor timp petrecut împreună, ea abordase cu pricepere subiecte atât de diverse precum politica, sportul, arta şi bucătăria, în încercarea de a găsi ceva care să stârnească mai mult decât un dezinteres politicos din partea lui. Zâmbetul lui s-a lărgit puţin, aşa că ea a alergat cu el. O clipă mai târziu, i se ofereau note de degustare foarte credibile despre vinul pe care îl comandase şi o descriere a regiunii care îl produsese.

În realitate, nu-i păsa într-un fel sau altul de mâncarea italiană şi se prefăcea doar că sorbea vinul din faţa lui. Implicarea lui sporită rezulta dintr-o amintire pe care ea o declanşase despre mama lui făcând tortilla. Lumina soarelui inundând prin fereastra de deasupra chiuvetei, oalele uzate moştenite de la strămoşi de mult morţi. Aroma de pământ.

Nu că ea ar fi trebuit să le facă mâncarea manual sau să folosească acele unelte străvechi. Mama lui fusese asistentă medicală, iar tatăl său contabil – membri ai unei clase de mijloc care îi oferise oportunităţi rare în acea parte a Mexicului. Urmase cursurile unei şcoli private modeste şi ale unei universităţi şi mai modeste. Trăise într-un cartier sigur şi avusese întotdeauna destulă mâncare. Şi o avusese pe mama lui – o femeie rotundă şi de neclintit pozitivistă, care se trezea în fiecare dimineaţă cu o rugăciune sinceră de mulţumire către Dumnezeul ei.

Ce ar fi crezut ea despre ceea ce făcuse el cu oportunităţile pe care ea şi tatăl său se străduiseră atât de mult să i le ofere? Dacă ar fi intrat în restaurant în acel moment, l-ar fi recunoscut măcar pe bărbatul de cincizeci şi cinci de ani care se ridicase pentru a deveni cel mai puternic criminal din lume? Ar fi fost orbită de fata care stătea la masa de vizavi de el? O tânără pe care nu o întâlnise niciodată înainte de acea noapte şi pe care nu o va mai vedea niciodată după ziua de mâine dimineaţă? Oare conacele, avioanele şi iahturile o vor impresiona? Va confunda frica oamenilor de el cu respectul şi poziţia socială?

Mă îndoiesc. În retrospectivă, poate că era mai bine că părinţii lui muriseră de tineri.

Fata – nu-şi putea aminti numele ei – i-a simţit mintea rătăcită şi a trecut cu o uşurinţă impresionantă la subiectul tehnologiei. Ceva despre realitatea augmentată pe care a încercat să o urmărească, pentru că era într-adevăr importantă. Lumea se schimba într-un ritm ameţitor şi în ultimii ani simţea că îşi pierdea controlul. Pe ea şi pe orice altceva. Cu un deceniu în urmă, ar fi permis ca orice altceva să cadă în timpul petrecut împreună. Ar fi fost implicat în conversaţie şi ar fi împărţit sticla. S-ar fi întrebat dacă incredibila ei amploare de cunoştinţe se extindea şi în dormitor şi ar fi aşteptat cu nerăbdare să afle. Ar fi recunoscut că aceste momente erau punctul culminant a tot ceea ce lucrase pentru el. O viaţă de bogăţie şi de putere atât de nelimitată încât exista separat – şi chiar deasupra – de restul societăţii.

Faptul că nimic din toate acestea nu-i trecuse prin minte în cursul ultimelor treizeci de minute era îngrijorător. Era nevoie de mai mult decât viclenie şi experienţă pentru a rămâne în vârf în afacerea pe care o alesese. Era nevoie de o anumită cantitate de pasiune.
Un chelner a apărut şi a aşezat două farfurii mici în faţa lor, descriind în detaliu natura exotică a ingredientelor şi motivaţia bucătarului pentru care le alesese. Losa a privit în jos la bucăţica de peşte decorată în mod elaborat conţinută într-o singură lingură. Nu era chiar genul de mâncare spre care gravita, dar a admirat măiestria şi precizia acesteia. Deşi poate nu era un cunoscător al restaurantelor cu stele Michelin, era un cunoscător al expertizei. Din experienţa sa, era poate cel mai rar lucru din univers.
La jumătatea explicaţiei, şi-a pierdut concentrarea şi şi-a îndreptat atenţia spre linia de coastă şi spre oraşul Salerno care o mărginea. Domina portul comercial, cu o singură navă de marfă acostată în prezent şi în curs de descărcare. În ciuda distanţei şi a ploii, putea distinge camioane individuale care îşi lăsau încărcătura şi ridicau noi încărcături. Aducând lumea în Italia şi Italia în lume.
A ridicat lingura şi a strecurat peştele în gură, stârnind un zâmbet din partea Fetei.
„Îţi place?", a spus ea pe un ton care sugera că era cea mai importantă întrebare pusă vreodată.
„Este delicios."
Asta a dus la o poveste fermecătoare despre înclinaţia ei din tinereţe de a fura ciocolată din bucătăria unui restaurant local. Faptul că era aproape sigur ficţiune nu i-a diminuat deloc impactul.
Era aproape de deznodământul poveştii sale când reflectoare îndepărtate au prins viaţă deasupra umărului ei perfect. Putea să distingă doar mişcările urgente ale unui camion în centrul lor şi, o clipă mai târziu, pocnetul liniştit al unor focuri de armă a devenit audibil, uşor desincronizat cu sclipirile corespunzătoare de la gura ţevii. Suficient pentru a încrunta câteva sprâncene, dar nu suficient pentru a-i distrage pe colegii săi de masă de la bibanul de mare cu sparanghel. A fost nevoie de explozie.
Toată lumea s-a întors la unison spre sunetul percutant. Losa credea că vede flăcările reflectate în ochii Fetei, dar era probabil că doar romanţase momentul.
„Ce credeţi că este?", a spus ea.
„Nu ştiu", a minţit el. „Un fel de accident, îmi imaginez. Poate că transportau ceva inflamabil."
„Dar sunt maşini de poliţie. Şi erau împuşcăturile pe care le-am auzit mai devreme?"
El a ridicat din umeri. „Îmi imaginez că va apărea mâine la ştiri".
„Mă întreb dacă a fost cineva rănit?", a spus ea, îndepărtându-se tot mai mult de scenariul ei în timp ce privea cum se răspândea focul.
„Nu ştiu." O altă minciună. Dar după toţi aceşti ani, îi veneau uşor.
A fost cel mai semnificativ schimb de replici din seara aceea, iar Fata a folosit deschiderea pentru a se întinde peste masă şi a-şi pune mâna pe a lui. Ea chiar ar fi fost un mod plăcut de a-şi petrece noaptea, dar el avea prea multe pe cap.
A început să discute din nou, în timp ce oamenii din jurul lor îşi pierdeau interesul pentru lumea reală şi se stabileau din nou în cea oferită de restaurant. Ceea ce se întâmpla pe acele docuri – ce contrabandă intra, cine era rănit, cine murea – nu avea nicio legătură cu vieţile lor fermecate. Nici un efect asupra familiilor, viitorului sau averii lor.
A sosit un alt fel de fructe de mare, iar el a privit absent cum Fata îl examina cu ajutorul furculiţei. Şi-a permis să se bucure de entuziasmul ei tineresc pentru o clipă, înainte de a se cufunda în gânduri mai întunecate.
Cu trei săptămâni în urmă, un membru al reţelei sale decimate din Siria îi trimisese detalii despre un transport de tablete de captagon reformulate care pleca din Tartus spre Salerno. După multă chibzuinţă, se hotărâse să se folosească de contactele sale europene pentru a informa autorităţile. Speranţa era că guvernul va vedea pericolul acestei noi variante şi va acţiona cu determinare şi competenţă.
O şansă mică, mai ales în lumina faptului că le scăpase în mare parte crearea unei reţele elaborate de distribuţie musulmană în curtea lor. Iar în mica măsură în care fusese observată, aceasta era folosită doar ca propagandă pentru a menţine în viaţă ameninţarea iluzorie a ISIS în Siria. Rămăşiţele mediatizate ale acestui grup insurgent au permis guvernelor lumii să evite să se confrunte cu dezastrul fragmentat în care se transformase Siria.

Din păcate, nu își putea permite un astfel de lux. Reţeaua care fusese construită, şi pe care acest transport ar fi pus-o în funcţiune pe deplin, era atât surprinzător de profesionistă, cât şi şocant de bine finanţată. Succesul guvernului sirian de a recâştiga controlul asupra teritoriului său se combinase cu sancţiunile economice continue pentru a transforma ţara într-un narco-stat. Unul cu potenţial de mare succes. Nu numai că aveau acum infrastructura lor europeană la locul ei, dar reuşiseră să dezvolte un produs pe care chimiştii de la Losa nu-l puteau reproduce.
Pierderea controlului asupra comerţului european cu narcotice nu era o opţiune pentru el. El era omul care făcea banii oamenilor. Care menţinea pacea şi ţinea autorităţile la distanţă. Faptul că acum concura nu împotriva unui alt cartel, ci împotriva unei întregi naţiuni, nu ar fi fost luat în considerare nici de duşmanii săi, nici de aliaţii săi. Orice teritoriu cedat ar fi văzut ca o slăbiciune, iar frica pe care o impunea s-ar fi domolit. În curând vor apărea şoapte – care vor duce inevitabil la discuţii deschise – despre vârsta sa înaintată. Despre cine şi ce va urma.
A aruncat din nou o privire pe lângă Fata, urmărind cum vehiculele de stingere a incendiilor soseau pe docuri. Celelalte utilaje tăcuseră şi se părea că era în curs o evacuare completă. Reuşise să scoată primul sânge, dar războiul care avea să urmeze avea să fie lung şi brutal.
Cum se va desfăşura? Cu informaţii atât de limitate, era imposibil să faci mişcări inteligente pe tabla de şah. Viaţa lui fusese una de acţiune atentă, bazată pe date concrete. Era ceea ce îl deosebea de oamenii sadici şi impulsivi care constituiau majoritatea colegilor săi.
În mod normal, aceasta ar fi fost o treabă pentru renumitele sale abilităţi de negociere. Ar fi zburat la Damasc, ar fi stat de vorbă cu conducerea Siriei şi ar fi ajuns la un acord reciproc avantajos. Făcuse acest lucru cu mare succes în locuri atât de diverse precum Columbia, Thailanda, Maroc şi chiar Statele Unite. Guvernul din Damasc era ceva mai complex. Viteza şi cruzimea cu care i-au dezmembrat operaţiunea siriană au fost uimitoare, la fel ca şi mutarea lor în Europa. Acum ştia că îi subestimase, mizând pe corupţia lor, pe tensiunile interne şi pe lipsa de experienţă regională. O greşeală neobişnuit de neglijentă din partea sa.
În acest moment, o apariţie personală în Siria era mult prea periculoasă. Avea nevoie de cineva care să-i ţină locul. Cineva cu abilitatea de a naviga în mediul de acolo şi de a supravieţui suficient de mult timp pentru a aduna informaţiile şi contactele necesare. De preferinţă o persoană din afara organizaţiei sale, care să fie incapabilă să dezvăluie ceva sensibil dacă ar fi supusă la tortură.
Rămâneau foarte puţine opţiuni.
Fata îi atinse din nou mâna, trăgându-l înapoi în prezent.
„Îmi pare rău”, a spus el. „Am fost distras”.
„Nu-i nimic.”
A zâmbit, de data aceasta cu ceva mai multă sinceritate. Nu se va lua nicio decizie în seara aceea. Ar fi fost nevoie de câteva nopţi nedormite pentru a lămuri toate astea. Şi dacă era aşa, nu exista niciun motiv să nu se distreze.
„Nu fiţi atât de înţelegător. Este o trăsătură insuportabilă la un partener de cină. Dar, de acum înainte, ai toată atenţia mea.”

CAPITOLUL 3

MUNŢII HINDU KUSH
AFGANISTAN
Zgâlţâitul abia perceptibil al paşilor care se apropiau a devenit audibil în spatele lui Rapp. Ritmul lor îi era familiar şi îi inspira la fel de multă încredere ca atunci când îi auzise pentru prima dată cu atâţia ani în urmă.
„Încă nimic?” a şoptit Scott Coleman, lăsându-se la pământ şi privind în sus spre satul luminat de stele.
„Complet mort”, a răspuns Rapp.
Fostul SEAL a dat din cap şi a vorbit în microfonul de gât. „Dă-mi un raport de situaţie.”
Prin cască, Rapp şi-a auzit oamenii răspunzând. Joe Maslick era pe poziţie la nord, iar Bruno McGraw la sud. Charlie Wicker, indiscutabil cel mai bun lunetist din lume, era încă în curs de instalare în zona înaltă,

dar a promis că va fi gata în decurs de un minut. Nu era nicio grabă, aşa că Rapp a aşteptat trei minute înainte de a da ordinul.
„Intraţi. Nu trageţi până nu-l auziţi pe al meu. După aceea, ridicaţi nişte praf".
El şi Coleman s-au strecurat afară din şanţ, cu Rapp măturând spre stânga şi coechipierul său spre dreapta. Au trecut printr-o bandă de copaci care reuşiseră să reziste în mediul dur şi au început să urce.
Terenul accidentat a cedat în cele din urmă locul unei stânci suficient de abrupte pentru ca Rapp să fie nevoit să îşi înjghebeze puşca şi să folosească ambele mâini pentru a urca. Odată ajuns în vârf, s-a trezit la douăzeci de metri de prima clădire a satului – o structură dărăpănată, cu un cadru de uşă gol. A ţintit spre ea şi a tras o rafală controlată înainte de a fugi spre o cărare spre vest.
O clipă mai târziu, focuri de armă au izbucnit în toată mica aşezare. Sclipirile de la gura ţevii de eşapament au copleşit lumina stelelor, iar pacea care domnea cu doar câteva secunde înainte a fost ruptă atât de violent încât era greu de crezut că a existat vreodată. O uşă de lemn putredă cu o zăvorâre rudimentară a apărut în dreapta lui Rapp şi a deschis-o cu piciorul, împroşcând interiorul cu puşca.
Dispunerea satului făcea practică împărţirea în cartiere şi fiecare dintre ei se ţinea în secţiunea sa, pentru a evita focul prietenesc. Wick urma să rămână într-o poziţie de supraveghere pentru a semnala eventualele greşeli şi pentru a face faţă oricăror surprize. Nu că Rapp ar fi anticipat vreuna dintre ele.
Îşi îndreptă atenţia spre o veche troacă pentru animale şi trase câteva gloanţe în ea pentru că, de ce nu? Încă mai ţinea ceva apă de la ploile recente, iar în lumina instabilă apăreau stropi. Rapp s-a ghemuit şi a băgat un încărcător nou înainte de a goli jumătate din el în fereastra unei case care arăta exact ca toate celelalte.
În cele din urmă, s-a ridicat în picioare, întorcându-se în cerc înainte de a-şi activa microfonul de gât.
„Ştiau că venim!", a strigat el. Nivelul vocii sale nu era necesar pentru tehnologia lor de comunicaţii, ci era în schimb în beneficiul oricărui afgan care s-ar fi putut afla în raza lor auditivă. Scopul era de a face spectacol, iar el simţea că reuşiseră acest lucru.
„Să plecăm naibii de aici!"
Focurile de armă nedisciplinate au încetat, cufundând satul înapoi în întunericul şi liniştea în care se împotmolise de cel puţin un sfert de secol. Cei trei coechipieri ai săi au căzut în spate în timp ce Rapp a pătruns în câmp deschis şi s-a îndreptat spre nord-vest, către o zonă de aterizare desemnată. Wick fusese însărcinat să acopere cea mai mare parte a retragerii lor, dar în curând avea să înceapă să îşi descompună trusa pentru a-i urma.
Zgomotul surd al unui elicopter a devenit audibil pe măsură ce-şi menţineau direcţia, dar încă nu era vizibil în timp ce se apropia în unghi. Rapp a continuat spre punctul de extracţie într-un ritm care era stabilit pentru a permite supravegherii sale să se reintegreze cu echipa. Încă nu opunea rezistenţă şi nici nu exista vreun indiciu al prezenţei umane. Exact aşa cum promiseseră analiştii Agenţiei.
Conturul negru al elicopterului a apărut în cele din urmă şi a început să coboare. Rapp tăie la stânga şi se opri, făcându-le semn oamenilor săi să continue. „Haideţi! Haideţi!"
Wick era puţin întârziat şi Rapp a luat o parte din echipamentul micuţului lunetist pentru a-i uşura sarcina. Uşile din ambele părţi ale aeronavei erau deschise şi toţi cei cinci oameni au sosit cam în acelaşi timp, îngrămădindu-se în timp ce rotoarele începeau să prindă din nou viteză. Când derapajele au început să părăsească solul, au sărit cu toţii pe partea cealaltă şi s-au strecurat într-un câmp de bolovani aflat chiar dincolo. O clipă mai târziu, elicopterul era în aer şi se îndrepta spre baza lor de operaţiuni.
Ţinta reală era un sat aflat la aproximativ o milă spre nord. Ideea era că oamenii de acolo ar fi văzut agitaţia şi ar fi auzit elicopterul, ceea ce i-ar fi făcut să presupună că americanii au intrat din nou în posesia unor informaţii proaste şi au atacat o aşezare care nu mai fusese locuită de zeci de ani.
Dacă Rapp îi cunoştea pe afgani – şi îi cunoştea –, aceştia ar fi fost foarte încântaţi de asta. Nimic nu le plăcea mai mult decât să vadă cum forţele americane o dau în bară. Nu se întâmpla des în situaţii de luptă, dar când se întâmpla, localnicii o foloseau ca pe o dovadă a stăpânirii lor asupra deşertului, a superiorităţii modului lor de viaţă şi ca pe o dovadă că Dumnezeu îi iubea cel mai mult. Era în natura umană să îmbrăţişeze inferioritatea duşmanilor. O prejudecată atât de puternică încât tindea să îi împiedice pe oameni să se gândească prea mult la plauzibilitatea reală a acesteia.
Nimănui nu-i plăcea un killjoy.

CAPITOLUL 4

Un SHRINK ar fi fost probabil îngrijorat de faptul că Rapp asocia mirosul Afganistanului cu acasă. Praf, piatră, transpiraţie şi mâncare gătită la foc deschis. Motivul pentru care reuşise să opereze cu atâta succes în regiune era că, într-o oarecare măsură, devenise nativ. Niciodată nu privise perioada petrecută în ţară ca pe un turneu. Rareori simţise nevoia să se întoarcă „acasă", care, în cea mai mare parte a vieţii sale, a constat într-un apartament dărăpănat cu cutii care nu păreau să fie despachetate niciodată.

A privit stelele pentru o clipă, apoi şi-a întors atenţia la cărarea pe care mergea. Aceasta ducea spre satul în care erau ţinuţi cei doi ostatici americani, dar nu mergea mai departe. O fundătură pentru el, atât la propriu, cât şi la figurat. Locul lui nu mai era acolo. Locul lui era în Virginia. În Africa de Sud. Încă îl surprindea cât de clar îi devenise acest lucru. Avea un loc, şi acesta era cu Claudia şi Anna.

Din ce în ce mai mult, simţea că era timpul să se întoarcă în jurul căruţelor. Să-i aducă înăuntru pe cei câţiva oameni la care ţinea şi să-i ţină pe toţi ceilalţi afară. Duşmanii lui continuau să se înmulţească, dar în acelaşi timp deveneau mai greu de identificat. Nimănui nu-i păsa de altceva în afară de a crea un teatru suficient pentru a urca pe treptele puterii. Şi oricine nu era devotat neabătut producerii acelui teatru – oricine care, pentru o clipă, se retrăgea în realitate sau punea ţara înaintea ambiţiei – sfârşea cu o lamă în spate.

Poate că asta îl atrăsese iniţial în Afganistan. Legăturile lor familiale şi tribale erau de nezdruncinat, iar inamicul era evident. Oamenii de aici nu se ascundeau. Te priveau în ochi când încercau să te ucidă. Nu era chiar o utopie, dar exista o onestitate atrăgătoare în toate acestea.

Rapp şi-a ajustat sacul de pânză purtat pe umăr şi a încetinit pasul. Îşi schimbase echipamentul de luptă cu un veşmânt tradiţional afgan şi cu o pereche de pantofi de alergare pe potecă, care fuseseră în mod deliberat distruşi pentru a arăta ca ceva lăsat în urmă de un soldat american. Speranţa era că va părea suficient de familiar pentru a nu declanşa imediat vreun foc de artificii. Doar pentru că războiul se terminase nu însemna că pacea începuse.

În faţă, pâlpâirea luminii focului a fost rapid însoţită de mirosul de fum. Cu câteva ore în urmă, satul spre care se îndrepta aproape sigur ar fi fost pregătit pentru o ambuscadă. Existau motive temeinice pentru a crede că facţiuni sus-puse din comunitatea serviciilor secrete americane îi convinseseră pe aceşti oameni să îşi păstreze ostaticii pentru a facilita o mică treabă secundară. Probabil că li se dăduse ora sosirii lui Rapp, planul de incursiune, mărimea echipei sale şi un rezumat al armelor sale. Tot ce trebuiau să facă era să stea la pândă. Apoi, când el şi oamenii lui vor fi morţi, va ploua cu dolari americani.

Întrebarea despre ce era de făcut în această privinţă fusese subiectul unor dezbateri aprinse. Răspunsul evident era de a intra mai devreme cu o forţă copleşitoare, dar asta avea dezavantaje. Şi anume, o mulţime de cadavre, printre care s-ar fi numărat în mod inevitabil şi cei doi ostatici. Când Rapp sugerase să efectueze atacul exact aşa cum fusese planificat, dar cu o milă prea departe spre sud, toată lumea crezuse că îşi pierduse minţile. Totuşi, în cele din urmă îşi vor reveni. Mai ales pentru că era vorba de fundul lui în joc şi nu al lor.

Rapp a ajuns la marginea satului fără probleme. Casele erau toate întunecate, cu obloanele închise şi cu femeile şi copiii ascunşi în siguranţă în spatele lor. În faţă, se auzeau voci zgomotoase punctate de izbucniri intermitente de râs. A continuat spre ele, ascultând conversaţia pe măsură ce devenea inteligibilă.

În ciuda faptului că dari-ul său nu era nici pe departe la fel de puternic ca araba sa, a prins esenţialul. Glume încordate despre faptul că americanii nu erau capabili să citească o hartă, că aveau nevoie de ochelari sau că erau conduşi de femei. Obişnuitele declaraţii despre ceea ce ei considerau a fi victoria lor copleşitoare împotriva celor mai puternice forţe militare din istorie. Alexandru cel Mare. Persanii. Britanicii şi sovieticii. Acum americanii. Totuşi, sub bravadă, a existat întotdeauna un curent subteran de teamă. Realizarea faptului că ar putea exista o dronă Reaper care să se învârtă chiar deasupra noastră.

După ceea ce se întâmplase în satul abandonat din vecinătatea lor, erau absolut siguri de următoarea mişcare a adversarilor lor. Când americanii o dădeau în bară, se întorceau la planşa de desen. Analizau ce nu mersese bine, îşi curăţau armele, îşi revizuiau strategiile şi îşi modernizau tehnologia. În ceea ce-i

privea pe afgani, nu exista nimic pe care americanii să îl urască mai mult decât improvizaţia. Dar, oricât de previzibile ar putea fi forţele occidentale, afganii erau şi mai previzibili. Făceau aceleaşi lucruri în acelaşi mod de aproape o mie de ani.
Pe măsură ce Rapp se apropia, conversaţia a devenit mai clară, trecând de la comedie uşoară la o descriere grafică a ceea ce ar fi făcut dacă americanii ar fi reuşit să le găsească satul. Au urmat poveşti de eroism demne de mitologia greacă, toate cu asigurările necesare privind favoarea lui Dumnezeu.
Focul de tabără şi oamenii strânşi în jurul lui au apărut la vedere câteva secunde mai târziu. Nici unul dintre ei nu era duşmanul. Nu mai erau. Duşmanul era acum oamenii din Washington şi Langley care au pus totul la cale. Pentru afgani, moartea lui Rapp însemna bani pentru hrană şi adăpost. Poate o mică răzbunare pe un fost rival sau dreptul de a se lăuda când era vorba de găsirea unei soţii. Trădarea nu era aici. A fost acasă.
A continuat să strângă geanta cu mâna stângă, în timp ce îşi întindea dreapta într-un mod care să arate clar că nu ţinea o armă. Reacţia a fost imediată când a intrat în cercul de lumină. Bărbaţii care stătuseră jos au sărit în picioare, iar cei care aveau arme în apropiere le-au smuls.
„Salaam", a spus Rapp, atingându-şi mâna liberă la inimă. Deşi Dari-ul său putea fi marginal, el îşi perfecţionase arta de a-şi ascunde accentul american în spatele unuia irakian. De obicei, asta crea suficientă confuzie pentru a-i împiedica pe toţi să tragă deodată. Dar nu întotdeauna.
Un bătrân care părea a fi la conducere a fost primul care a vorbit. „Cine sunteţi dumneavoastră? Arată-te."
Rapp a lăsat sacul la pământ şi şi-a desfăcut încet eşarfa de pe faţă. Din nou, rezultatul avea să fie ambiguu. Ochi negri, barbă şi piele deteriorată de soare.
„Am fost trimis pentru oamenii pe care îi reţii", a spus el, împingând sacul cu degetul. „Am adus bani."
„Atunci a fost un truc", a răspuns bătrânul, arătând în direcţia satului abandonat pe care îl atacase Rapp. „Ştiai că nu suntem acolo."
„Da."
„Un războinic care luptă cu capul şi nu cu inima."
„Eu lupt cu orice arme sunt necesare."
Bătrânul îşi îndreptă atenţia spre sac. „Ni s-a promis deja plata."
„De la politicieni", a spus Rapp, scuipând pe jos cu un dispreţ pe care nu trebuia să-l simuleze. „Laşi care aşteaptă să vă trădeze de la cinci mii de kilometri distanţă. Am venit aici în persoană, cu bani în mână. Mai bine decât o promisiune din partea unor oameni fără onoare, nu crezi?"
„Nu suntem plătiţi pentru a ne elibera ostaticii", a spus bărbatul.
Rapp a dat din cap la confirmarea faptului că bănuielile lui şi ale lui Kennedy erau corecte. „Sunteţi plătiţi pentru a-l ucide pe omul care vine să-i salveze."
„Da."
„Nu mai există niciun motiv pentru asta. Dă-mi ostaticii şi acceptă ceea ce îţi ofer. Folosiţi-i pentru a face o viaţă mai bună pentru familiile voastre."
„Nu!", a răbufnit un puşti din dreapta. „Sunteţi orbi? Este Malik al-Mawt."
Îngerul morţii. O poreclă pe care talibanii i-au pus-o atunci când a operat acolo.
„Nu am mai fost aşa de mult timp. Şi nu am niciun motiv să fiu din nou aşa. Tu ai luptat pentru ţara ta, iar eu am luptat pentru a mea. Eu ţi-am ucis fraţii, iar tu i-ai ucis pe ai mei. Dar asta s-a terminat acum."
„S-a terminat pentru tine", a spus bătrânul. „Întoarce-te în ţara ta bogată şi trăieşte ca un rege, în timp ce poporul meu moare de foame."
„Ţi-am dat toate şansele să îţi construieşti un viitor. Tu ai respins-o. V-aţi luptat între voi, v-aţi repliat pe bigotismul tribal şi v-aţi înşelat unii pe alţii. Dacă vreţi să daţi vina pe cineva pentru situaţia voastră, uitaţi-vă în oglindă."
Rapp a scanat feţele din faţa lui, încercând să reţină amintirile. Se aflase într-o poziţie similară într-una dintre primele sale călătorii în Afganistan. Dar pe atunci avea genunchi mai buni şi iluzii mult mai tinereşti.
Scott Coleman stătea întins pe burtă în pământ, mişcându-şi doar ochii. Nu înţelesese declaraţia strigată venită din centrul satului, dar tonul era clar. După o numărătoare de cinci, însă, tot nu se auzea nicio

împuşcătură. Un al doilea miracol s-a petrecut câteva secunde mai târziu. Unul dintre cei doi bărbaţi care păzeau clădirea de piatră pe care o supraveghea s-a îndepărtat pentru a vedea ce era cu agitaţia asta. Întregul plan era o nebunie, dar cumva părea să se desfăşoare exact aşa cum a prezis Rapp. Spusese că oamenii din sat nu-şi vor descărca puştile în el când va veni valsând în oraş. Că cel puţin unii dintre oamenii care păzeau ostaticii îşi vor abandona posturile pentru a-şi exercita curiozitatea. Şi că toată lumea va ieşi cu pielea curată din asta. Bineînţeles, asta din urmă rămânea de văzut.
A alunecat înapoi şi s-a învârtit în jurul părţii din spate a clădirii-ţintă. Bazându-se pe o scurtă străfulgerare din jurul zidului, paznicul rămas tocmai îşi aprinsese o ţigară. O consolare pentru că fusese lăsat pe dinafară de la petrecere.
Fostul SEAL s-a strecurat de-a lungul zidului până când a putut vedea în jurul marginii acestuia. Paznicul nu avea mai mult de şaptesprezece ani, cu o faţă netedă care se lumina de fiecare dată când trăgea din ţigară.
Rapp voia ca totul să se întâmple fără să spargă prea multe vase. La bine şi la rău, războiul se terminase şi nu voia să revină asupra lui. Coleman era mai ambivalent, dar nu avea nici o dorinţă de a-l ucide pe puştiul ăsta.
Din nefericire, trusa lui de instrumente non-letale era aproape inexistentă. Improvizând, a luat o piatră şi s-a apropiat uşor de marginea structurii antice. Întunericul era destul de adânc în acel colţ al satului, iar puştiul îşi spulberase vederea nocturnă cu ţigara, aşa că lucrurile au decurs rezonabil de uşor. Piatra a intrat în contact cu craniul său cu o crăpătură surdă care nu avea să ducă prea departe, iar el a căzut la pământ. Nu era sexy, dar era eficient.
După ce l-a sprijinit lângă uşă, Coleman şi-a coborât monocularul cu vedere pe timp de noapte şi a intrat. În colţul de nord-est, îi putea vedea pe cei doi americani dormind pe podeaua de pământ.
„E timpul să ne ridicăm”, a şoptit el.
Amândoi s-au trezit imediat, dar s-au mişcat greu. Motivul era uşor de văzut cu ajutorul amplificării luminii. Unul dintre ei purta o vestă explozivă de la care plecau diverse fire către însoţitorul său. O antenă era vizibilă deasupra uneia dintre încărcături, dar era imposibil de spus unde se afla detonatorul de la distanţă şi al cui era degetul pe el. Probabil unul dintre bărbaţii cu care discuta în prezent Mitch Rapp, mai nou şi mai blând.
„E cineva acolo?”, a avut curajul să spună unul dintre bărbaţi.
„Shh”, a avertizat Coleman. „Am venit să vă scot de aici.”
„E o bombă”, a spus celălalt. „Au ataşat-o de noi.”
„Înţeleg.” Fostul SEAL s-a ghemuit în faţa lor. „Nu vorbiţi şi nu vă mişcaţi. Lăsaţi-mă să arunc o privire.”
Din păcate pentru el, era de fapt o treabă destul de migăloasă. Firele şerpuiau peste tot şi, spre deosebire de cele din filme, toate erau de aceeaşi culoare. Punctul slab al sistemului era reprezentat de câteva lacăte cu combinaţie simplă care asigurau vesta unui om şi declanşatoarele celuilalt. Fiecare lacăt era înfăşurat cu fire care păreau lipite la locul lor. Avea la el un set de cleşti de tăiat şuruburi, dar nu avea cum să treacă prin lanţ fără să taie şi firele – lucru care nu avea să se termine bine.
În schimb, a scos un telefon prin satelit şi a selectat un număr din lista de persoane pe care le avea la dispoziţie în acea seară. În ciuda aerului rece al deşertului, a început să transpire când a ajuns la al cincilea apel. După al şaselea, s-a auzit o voce masculină.
„Aşteptaţi o secundă”.
„Aşteaptă puţin?” a şoptit Coleman cu neîncredere. „Sunt în nenorocitul de Hindu Kush şi mă holbez la o bombă.”
„Nu-ţi face nervi, omule. Eu doar îmi întrerupeam jocul.”
Coleman putea să şi-l imagineze pe bărbat stând în pivniţa lui, ţinând în mână un controler de joc, înconjurat de cutii goale de bere şi pungi de Doritos. Din păcate, nu putea face nimic în privinţa asta. Puştiul umflat era cel mai bun din branşă. Şi nu cu puţin.
„Ce ai găsit?”
„Îl trimit acum.”
Telefonul avea o cameră excelentă, dar tot cerea un bliţ slab. Speranţa era ca orice lumină filtrată prin uşa prost ajustată să treacă neobservată sau să fie luată drept aprinderea unei alte ţigări.

A fost o pauză chinuitor de lungă pe linie, dar în cele din urmă Coleman a primit veşti pozitive.
„Este o încuietoare cu combinaţie Fortress 1850D. Am avut practic acelaşi lucru la dulapul meu când eram în liceu. Ai adus o şaibă pentru lacăt?".
„Un ce?"
„Nu-ţi face griji pentru asta. O să facem asta în stil vechi. Întoarce roata de trei ori spre dreapta."
„Îţi baţi joc de mine? Am două. Cât o să dureze?"
„Nu mă mai bateţi la cap. Nu eu sunt cel care a uitat şaiba de lacăt."
Coleman a înjurat în linişte. Adevărul era că Rapp nu avea mai mult de treizeci de secunde de farmec în cea mai bună zi a sa. Şansele de a reuşi să deschidă lacătele astea înainte de a se enerva şi de a împuşca pe cineva erau chiar în jur de zero. Abia putea intra şi ieşi dintr-un Walmart fără să împuşte pe cineva. Şi dacă se întâmpla asta, Coleman avea de gând să-şi sfârşească viaţa ca o bucată de carne în flăcări care zbura deasupra deşertului.
„În regulă. Trei ture. Gata."
„Acum trage uşor de cătuşă şi continuă până când auzi un clic."
„Bine. Am auzit un clic."
„Acum mai întoarce-l încă două numere."
„Ce naiba înseamnă asta?"
„De exemplu, dacă e la 30, întoarce-l la 28."
„Mă omori, omule. Mă omori la propriu."
„Nu eu am construit chestia aia. Nu mai fi un nemernic."
„Ăsta nu e un joc video, ştii? Nu există un buton de resetare a vieţii mele."
Inima lui Coleman bătea inconfortabil în piept, iar palmele îi transpirau suficient de mult încât cadranul să devină alunecos. Nici faptul că unul dintre ostatici se văita ca un căţeluş recent lovit nu ajuta. Ura rahatul ăsta claustrofob şi stresant. Dă-i un teren deschis şi o grămadă de gloanţe zburătoare oricând. Să se joace cu precizie în întuneric în timp ce aşteaptă să fie aruncat în aer în următorul cod poştal era naşpa.
Acestea fiind spuse, în mai puţin de trei minute, ambele încuietori erau deschise şi el îi scotea cu grijă pe bărbaţi din respectivele capcane.
Măgarul mic şi umflat o făcuse din nou.
„Deci, ar trebui să vă luăm banii şi să uităm? Asta vrei să spui?"
Rapp a dat din cap. „Cam aşa ceva, da."
Puştiul din dreapta a vorbit din nou. „De ce să nu-l omorâm şi să luăm banii pe care i-a adus? Atunci suntem plătiţi de două ori."
„Dacă ştii cine sunt, atunci ştii de ce sunt capabil", a răspuns Rapp. „Mai mulţi dintre voi decât pot număra au încercat să mă omoare şi întotdeauna eu sunt cel care scapă. Nu va fi diferit de data aceasta."
„Numai vorbe!", a strigat tânărul. „Este un singur om. El este..."
„Taci din gură, Hadi!", a spus bătrânul. „Nu fiţi proşti. El nu este singur! El..."
„Nu-mi spune să tac! Sfârşitul luptelor v-a transformat într-o adunătură de bătrâne!"
Tonul şi volumul vocii lui nu erau o problemă atâta timp cât tot ce făcea era să vorbească. Din păcate, era prea tânăr şi prea mândru pentru asta. Şi-a smucit puşca în sus, în încercarea de a o ţinti de-a lungul ei, dar înainte de a ajunge la nivelul ochilor, s-a prăbuşit la pământ.
În afară de zgomotul puternic al glonţului şi de impactul corpului său cu pământul, nu se auzea niciun sunet. Charlie Wicker era prea departe şi folosea un amortizor.
Restul oamenilor posedau suficientă experienţă în lupta cu americanii încât au rămas încremeniţi. Cu toţii înţeleseseră certitudinea soartei tovarăşului lor în momentul în care îşi ridicase arma şi niciunul nu era nerăbdător să i se alăture. Cel puţin nu încă.
„Ia banii", repetă Rapp.
Imaginile video trimise de ostatici sugerau că aceştia purtau explozibili care puteau fi declanşaţi fără fir. Asta însemna că cineva avea un detonator. Şi, având în vedere cultura tribală ierarhică care domnea în regiune, un pariu bun ar fi fost bătrânul. Eliminarea lui era tentantă, dar nu venea cu nicio garanţie.
„S-ar putea să ne omori pe toţi", a răspuns bătrânul. „Sau s-ar putea ca în cele din urmă noi să fim cei care vă vor ucide. Oricum ar fi, nu vei primi ceea ce ai venit să cauţi."

Rapp ghicise greşit. Ambele mâini ale bătrânului erau la vedere când explozibilii au explodat.
Scott Coleman i-a urmat pe ostatici prin uşă şi a tăiat la stânga cu câteva secunde înainte de detonare. Uşa şi o parte din montant s-au transformat în proiectile, dar pereţii de piatră au rezistat. A fost trântit la pământ, dar fără alte răni în afară de câteva arsuri minore pe pielea expusă de la ceafă.
Până când s-a împins înapoi în picioare, cei doi bărbaţi pe care îi eliberase dispăruseră deja în întuneric. Niciunul dintre ei nu era deosebit de în formă, dar ceea ce le lipsea la capitolul atletism, compensau prin entuziasm.
Afganii păreau să fi decis simultan că nu aveau de gând să lase asta să treacă. Au sărit în picioare, iar doi dintre ei nici măcar nu au reuşit să se ridice complet înainte ca Wick să-i lase să cadă. Rapp s-a ghemuit şi a sprintat spre stânga, încercând să se piardă în fumul care ieşea de la marginea satului şi acoperind terenul cât de repede putea. Între ceaţă şi întuneric, nu avea să-i ia mult timp să dispară.
A reuşit să-şi scoată Glock-ul dintr-un toc aflat în partea mică a spatelui şi să-l folosească pentru a-l doborî pe singurul bărbat care se hotărâse să-l urmărească. Trupul său fără viaţă abia atinsese pământul când cineva a început să tragă cu foc automat dinspre est. Probabil Joe Maslick care curăţa cu furtunul zona focului de tabără pentru a le da afganilor de acolo ceva mai important de care să se îngrijoreze decât Malik al-Mawt care fugea. Răzbunarea tindea să devină o preocupare secundară atunci când te găseai prins între o grindină de gloanţe la întâmplare pe de o parte şi focuri de precizie ale lunetiştilor pe de altă parte.
Rapp se întoarse din fum, traversând un teren accidentat şi mărăcinişuri înainte de a regăsi poteca care îl condusese acolo. Lumina stelelor era suficient de strălucitoare pentru a-i permite să păstreze un ritm decent fără prea mare pericol de a-şi rupe glezna sau de a se arunca de pe o stâncă. A presupus o milă de aproximativ opt minute – un ritm pe care puţini oameni îl puteau egala, date fiind condiţiile. Cu siguranţă nu şi oamenii pe care tocmai îi lăsase în urmă.
Diverse gloanţe au trecut în viteză, dar nimic apropiat. Când s-a uitat înapoi, a putut vedea flăcările exploziei care se răspândeau şi flash-uri intermitente de focuri de armă, dar nimeni în urmărire directă.
„Scott”, a spus el în microfonul de gât. „Eşti încă în viaţă?”
A simţit un puternic sentiment de uşurare atunci când vocea vechiului său prieten s-a auzit în cască. „Nu mulţumită ţie, dobitocule. Nu trebuia să dai drumul la farmec?”
„Ăsta a fost farmecul. Elicopterul se apropie?” a spus Rapp, sărind peste un şanţ îngust. Se concentrase pe antrenamentul de triatlon off-road în ultimele câteva luni şi părea să dea roade. În ciuda ritmului implacabil, avea încă suficient vânt pentru o conversaţie coerentă.
„ETA şapte minute. Ne îndreptăm spre vest fără să ne urmărească nimeni. Probabil că ei cred că ostaticii sunt morţi şi nu vor să mai facă alte victime.”
„Nu sunt sigur”, a intervenit Charlie Wicker prin staţie. „S-ar putea să fie doar pentru că au peşti mai mari de prăjit. Oamenii se revarsă din clădirile alea şi toţi cei suficient de bătrâni pentru a nu mai purta scutece au o puşcă.”
„Mas, Bruno. Sunteţi amândoi bine?” a spus Rapp.
„Da, şefu'. Nu sunt interesaţi de noi. Se pare că pregătesc o poteră care va veni în direcţia voastră. Avem o dronă deasupra noastră. Ar trebui să le dăm undă verde?”.
Rapp s-a gândit la asta în timp ce îşi menţinea viteza pe peisajul dezolant. Oamenii care se revărsau din acele clădiri nu erau singurii care trăiau în ele. Soţiile şi copiii lor trebuiau să fie înăuntru, ghemuiţi în colţuri, întrebându-se dacă americanii erau pe cale să plouă cu iad peste ei.
„Aveţi cai sau vehicule?” a întrebat Rapp.
„Nu văd niciunul”, a spus Wick. „Care sunt ordinele tale, Mitch? Încep să se mişte. Aveţi mai puţin de un minut până când vor fi prea împrăştiaţi pentru a-i doborî cu o lovitură de rachetă.”
„Spune-i Secerătorului să se retragă”, a spus Rapp, în timp ce terenul se deschidea puţin. Oamenii aceia nu aveau cum să-l prindă şi nu mai era nicio altă aşezare locuită pe o rază de cel puţin treizeci de kilometri în orice direcţie. „Am de gând să rămân pe direcţia asta. Ia-mă la opt mile sud într-o oră. Până atunci vor fi destul de departe în spate încât nu va trebui să-ţi faci griji că vei fi atacat.”
„Dacă spui tu”, a răspuns Maslick. „Distracţie plăcută.”

CAPITOLUL 5

PARIS
FRANŢA

Era trecut bine de miezul nopţii şi cartierul liniştit din arondismentul 16 era complet tăcut. Casele vizibile în afara ferestrelor limuzinei arătau la fel ca în urmă cu un secol – întunecate, impunătoare şi exclusiviste. Damian Losa le privea în timp ce treceau pe lângă ele, dar mintea lui era pierdută în alte locuri. În alte vremuri.

Şoferul său a oprit în cele din urmă în faţa uneia dintre cele mai grandioase structuri, o vilă neoclasică, parţial ascunsă de o poartă de fier şi de un teren îngrijit. Nu o mai văzuse niciodată până atunci şi, după şederea lui, nu avea să o mai vadă niciodată. Aşa erau măsurile de securitate necesare pentru un om ca el.

„Domnule?", a spus şoferul său cu ezitare. „Îmi pare rău, dar nu se poate parca pe proprietate. Va trebui să mergeţi pe jos".

Bărbaţii din maşina de pază şi de urmărire a lui Losa au ieşit în stradă, deplasându-se în diferite direcţii pentru a securiza zona. Odată satisfăcuţi, unul dintre ei a deschis poarta şi un altul l-a condus spre uşa deschisă din faţă.

Losa a trecut singur prin ea, intrând într-un vestibul cavernos cu podele de marmură imaculată şi lucrări de artă abundente, care erau la limita grandorii. O femeie tânără a apărut la celălalt capăt, înclinându-şi capul curioasă când s-a apropiat.

Isabella intrase în orbita lui la scurt timp după absolvirea facultăţii din Venezuela. Prăbuşirea ţării şi moartea familiei sale avuseseră loc aproape simultan, lăsând-o singură şi fără prea multe speranţe. Iniţial menajera lui, ea se ocupa acum de ceea ce se putea numi în mod vag viaţa lui personală.

Fără umor, până la punctul de a fi robotizată, s-a dovedit a fi una dintre cele mai bune achiziţii ale sale. Pierderea ţării sale, a viitorului şi a celor dragi o lipsise de orice dorinţă. Ajunsese la concluzia că durerea de a pierde era mai mare decât bucuria de a avea. Era o atitudine care se traducea printr-o încredere fermă. Munca ei era tot ce avea şi nu aspira la nimic mai mult.

„Eşti singură", a observat ea, o urmă de îngrijorare vizibilă pe faţa ei de obicei inexpresivă. Selectarea Fetei fusese datoria ei şi ar fi fost îngrijorată că şi-ar fi îndeplinit-o în mod inadecvat.

„A fost minunată, Isabella. Doar că am prea multe pe cap."

„Ştii câte zile ţi-ai luat liber în ultima lună?".

„Nu ştiu. Dar sunt sigură că o să-mi spui."

„Nici una. Lucrezi cincisprezece ore pe zi, şapte zile pe săptămână. Nimeni – nici măcar tu – nu poate susţine asta."

„Bineînţeles", a spus el în timp ce se apropia. „Aveţi dreptate. Data viitoare. Dar în seara asta, ai putea să-l suni pe Julian? Trebuie să vorbesc cu el."

„Îţi dai seama că e aproape unu dimineaţa?"

„Îmi dau seama."

A dat scurt din cap şi a arătat cu degetul în spatele ei. „Vei găsi ceea ce cauţi la capăt şi la dreapta."

„Mulţumesc, Isabella."

I-a urmat indicaţiile până la un birou cu lambriuri de lemn dominat de un şemineu suficient de mare pentru a sta în picioare. Din cauza temperaturilor de vară, un foc nu era potrivit, dar o serie de lumânări pâlpâitoare au oferit un substitut adecvat. Pe un birou de lângă fereastră, a găsit o sticlă de Perrier şi a folosit un cuţit ornamentat pentru a tăia o felie de lămâie. Era ceva ce prefera să facă singur. Mulţi dintre asociaţii săi au speculat că o făcea de teama de a fi otrăvit, dar, de fapt, era doar o altă amintire a bucătăriei mamei sale.

Losa s-a aşezat şi s-a concentrat asupra flăcărilor mici, sorbind calm dintr-un pahar de cristal tăiat. Cu cât îmbătrânea mai mult, cu atât se trezea mai mult gândindu-se la modul în care devenise ceea ce era. La primele zile violente, când a pătruns în afacere şi a încercat să-şi facă un loc în ea. Complexitatea şi sofisticarea crescândă, pe măsură ce steaua lui creştea. Expansiunea rapidă, uneori incontrolabilă, care îl făcuse o ţintă a oamenilor periculoşi pe care îi depăşea. Şi, în cele din urmă, inversarea acestor roluri, în timp ce se lupta să împiedice pe cineva mai tânăr, mai motivat şi mai nemilos să facă acelaşi lucru cu el.

Nu că ar fi avut vreun drept să se plângă de felul în care se desfăşurase viaţa lui. Mulţi dintre oamenii cu care avea de-a face se născuseră cu foarte puţine speranţe. Învăţaseră să ucidă sau să fie ucişi încă din leagăn. El, pe de altă parte, devenise omul care era fără un motiv mai bun decât acela că se plictisea uşor. Iar într-o zi, această decizie conştientă avea să fie sfârşitul lui.
Dar nu astăzi.
Locotenentul său a sosit o jumătate de oră mai târziu, arătând nici mai mult nici mai puţin dezordonat decât o făcea de obicei. Cu şapte ani mai tânăr decât Losa, Julian era din toate punctele de vedere opusul lui. Se născuse într-o familie de hoţi mexicani care îl pusese la muncă pe stradă de îndată ce fusese în stare. Nu avusese timp pentru şcoală şi nici nu se gândise la vreo evadare. Şi nici nu fusese nevoie. Omul era genial, devotat şi avea o cruzime mult mai calculată decât majoritatea colegilor săi.
Cu treizeci de ani în urmă, Julian fusese unul dintre primele contacte ale lui Losa în lumea criminală şi singurul dispus să-l ia în serios. Fusese martor la primul om pe care Losa l-a ucis. La prima afacere de un milion de dolari pe care a făcut-o. La prima lui întâlnire cu un şef de stat şi la ziua în care averea lui netă a ajuns la un miliard.
Ceea ce îi făcea să fie o echipă atât de stabilă, totuşi, era conştiinţa de sine a lui Julian. Îşi recunoştea lipsa generală de viziune şi faptul că nu va putea niciodată să se mişte în cercurile în care Losa naviga atât de uşor. Recunoştea greutatea coroanei lui Losa şi prefera să se ascundă în umbra ei decât să rişte să încerce să o fure.
„Credeam că seara ta era complet rezervată", a spus Julian, turnându-şi un Perrier, dar renunţând la plăcerea de a tăia lămâia. „Există vreo problemă de care să nu fiu la curent? Potrivit agenţiilor de presă, Salerno a decurs conform aşteptărilor."
„Victime?"
„Rapoartele iniţiale vorbesc de şase poliţişti şi un civil ucişi, în afară de şofer. Nu există încă un bilanţ sigur al răniţilor."
„Au reuşit oamenii noştri de pe docuri să obţină mostre din marfă?"
„Şapte tablete. Multe au fost arse prea rău pentru a fi utile, iar altele au fost aruncate în apă."
„Şi le-aţi trimis pentru analiză?"
„Sunt pe drum."
Losa îşi îndreptă din nou atenţia spre lumânări. „Şase ofiţeri de poliţie morţi şi cincisprezece tone metrice de un tip de drog foarte nou. Mă întreb dacă asta va fi suficient pentru a-i motiva pe europeni."
Julian a râs şi a luat un scaun în faţa lui. „Îşi vor scutura pumnii în direcţia generală a Siriei, dar nu mai mult de atât. Este o mlaştină în care nu au niciun interes să se lase târâţi."
„Atunci suntem doi."
Expresia lui Julian s-a schimbat într-un mod mult prea familiar. Avea ceva de spus şi, în sfârşit, i se oferise o intrare.
„Atunci hai să nu o facem. Americanii ar numi această situaţie o epavă de tren, dar este una care se mişcă încet. Musulmanii au făcut o treabă impresionantă în construirea organizaţiei lor, dar nu rivalizează cu a noastră."
„Nu încă. Dar toate indiciile sugerează că au resursele necesare."
„Dar asta e problema, nu-i aşa? Amândoi ştim că guvernul sirian se află în spatele acestei acţiuni. Vrem să intrăm în război cu o ţară întreagă? Chiar şi cu una paria? Ar fi mai înţelept să organizăm o retragere ordonată? În loc să jucăm pentru a câştiga, jucăm pentru a întârzia. Nu mai suntem la fel de tineri ca pe vremuri, Damian. Poate ar trebui să privim asta ca pe o oportunitate. Un motiv pentru a ieşi din traficul de droguri din Europa. Câştigăm mai mult în America, iar poziţia noastră acolo este de neatins."
Era un lucru la care Losa petrecuse mult timp gândindu-se, dar fără să ajungă la vreo concluzie. Ideea unei retrageri strategice avea farmecul ei, dar era mai uşor de spus decât de făcut.
„Cu câţiva ani în urmă, am fi spus că poziţia noastră în Europa este inatacabilă. Ne putem permite ca duşmanii noştri – şi aliaţii noştri – să ne vadă în retragere? Chiar şi una ordonată?"
„Cred că este posibil să supraestimaţi cât de mult ne vor învinovăţi oamenii pentru că ne retragem dintr-un război extrem de costisitor şi încărcat politic."

„Serios? Pentru că eu cred că subestimezi asta. Dar care dintre noi are dreptate? Nu ştiu. Nu avem suficiente informaţii.”
„Sunt de acord că mai multe informaţii sunt întotdeauna mai bune. Dar se pare că nu sunt oferite.”
„S-ar putea să fie în Damasc.”
Julian a clătinat din cap. „Siria este un cimitir pentru noi, Damian. Deja au subminat sau au distrus cea mai mare parte a reţelei noastre de acolo. Nu înţelegem jucătorii sau regulile. Orice contact pe care îl facem cu ei este mai degrabă în măsură să ne facă rău decât să ne ajute.”
„Dar dacă am avea acces la cineva care înţelege aceste lucruri?”
„Nu mă pot gândi la nimeni din organizaţia noastră care să se potrivească acestei descrieri.”
„Ce zici de cineva din afara organizaţiei?”
„Cine?”
„Mitch Rapp.”
Julian a râs, dar apoi a tăcut când şi-a dat seama că Losa vorbea serios. „Vrei să-ţi chemi markerul cu el?”.
„De ce nu?”
„De ce nu? Cât timp ai la dispoziţie? Este un agent CIA complet loial ţării sale. Este incredibil de imprevizibil, violent şi nu se teme de noi. Are resurse pe care noi nu le înţelegem şi pe care nu le putem controla. El...”
„Dar sunteţi de acord că este capabil.”
„Sunt de acord că are abilitatea de a naviga în ape pe care noi nu o avem, dar nu putem avea încredere în el să o facă în numele nostru.”
„Nu sunt atât de sigur”, a spus Losa. „L-am ajutat atunci când a avut nevoie disperată şi este genul de om care se va simţi obligat să onoreze această datorie.”
„Poate”, a recunoscut Julian. „Dar eşti sigur că ştii cum?”

CAPITOLUL 6

LA VEST DE MANASSAS
VIRGINIA
SUA

RAPP a aşteptat să se deschidă poarta şi apoi a accelerat cu Dodge-ul său Charger pe un drum bine întreţinut. Subdiviziunea sa, situată într-o zonă rurală la mare distanţă de Washington, DC, era formată iniţial din zece loturi mari de case care urmau să fie vândute la preţul pieţei. Ca un cadou, fratele său obscen de bogat le cumpărase pe toate, lăsându-i lui Rapp o sută de acri în vârful unui munte înconjurat de terenuri agricole. A fost un gest frumos, dar a sfârşit prin a fi prea îndepărtat. Divizia a 9-a blindată putea să treacă prin gardul perimetral şi să treacă neobservată timp de o săptămână.
Steven, care a fost mereu un om cu idei, a găsit rapid o soluţie. A vândut loturile de lux unui grup select de prieteni ai lui Rapp pentru un dolar fiecare. Acum, câţiva ani mai târziu, era înconjurat de cea mai mare parte a echipei lui Coleman, precum şi de o serie de foşti angajaţi ai Serviciilor Secrete, FBI şi CIA. Unii dintre ei, desigur, cam bătrâni, dar care nu trebuiau subestimaţi.
Chiar şi Maggie Nash a rămas, în ciuda faptului că îl învinovăţea pe Rapp pentru moartea soţului ei. Securitatea şi sistemul de sprijin încorporat erau prea bune pentru ca o văduvă cu patru copii să le abandoneze. De asemenea, Rapp bănuia că, în adâncul sufletului ei, ştia că Mike purta o oarecare responsabilitate pentru propria soartă.
A apărut un hambar în stânga şi a ignorat în mod activ ferma în continuă expansiune condusă de Scott Coleman şi Anna, partenera lui de infracţiuni de şapte ani. Deşi era, fără îndoială, un coşmar de întreţinere, trebuia să recunoască faptul că îi plăcea aspectul de autosuficienţă – un beneficiu care depăşise stadiul teoretic în timpul unei pene de curent la nivel naţional cu ceva timp în urmă. A încetinit pentru a permite unei capre să traverseze strada şi apoi a continuat să urce pe o ridicătură joasă.
În vârf, zidul care îi înconjura casa se vedea pe un cer care abia începea să se întunece. Poarta de cupru ranforsat a început să se balanseze înapoi în timp ce el se apropia, provocând o uşoară încleştare a

maxilarului lui Rapp. Claudia o activase pe baza afişajelor camerelor de supraveghere – ceva ce el îi spusese de o sută de ori să nu facă. Cu strălucirea soarelui de seară, i-ar fi fost imposibil să vadă prin parbriz pentru a confirma cine era la volan. În acest caz, totuşi, nu era deosebit de riscant. Curtea mare în care intrase era împânzită de maşini, inclusiv Yukonul lui Irene Kennedy, care ar fi sosit cu două gărzi de corp înarmate.
Nimeni nu se afla în evidenţă când a ieşit, iar el şi-a luat un moment pentru a se centra. Ideea Claudiei de a invita câţiva dintre băieţi la nişte fripturi şi la o informare informală părea să se fi extins într-o petrecere de cartier. Nu era chiar o criză, dar mulţimile aveau tendinţa de a-l deranja chiar şi atunci când erau formate din oameni pe care îi cunoştea. Mai ales când se întorcea din deşertul pustiu.
Rapp a scanat vehiculele, potrivindu-le mental cu proprietarii lor, apoi şi-a îndreptat atenţia spre casa masivă cu un singur nivel. Fusese proiectată de răposata lui soţie, dar ea îi permisese o listă de dorinţe care includea pereţi groşi de beton şi o cvasi-absenţă de ferestre exterioare. Arhitectul lor nu fusese deosebit de mulţumit de aceste avertismente, dar făcuse o treabă admirabilă de camuflare a faptului că structura era în esenţă un buncăr.
Cum Claudia şi Anna erau aparent prea ocupate cu oaspeţii lor pentru a-l întâmpina, şi-a ridicat geanta şi s-a îndreptat spre uşa din faţă.
În interior, o mare parte din casă era formată din sticlă balistică de la podea la tavan, care dădea spre o curte interioară amenajată. A traversat-o, folosind o uşă glisantă pentru a avea acces la o bucătărie extinsă de care arhitectul îl convinsese că el şi soţia lui, care nu era deosebit de casnică, aveau nevoie. Slavă Domnului că Rapp fusese prea indiferent ca să se opună, pentru că Claudia locuia cam în ea.
„Te-ai întors! „, a spus ea, strâmbându-şi gâtul şi oferindu-i un zâmbet larg care nu a necesitat să se oprească din amestecat oala de pe aragaz.
„Da. Îmi pare rău că am întârziat."
A trecut la franceza ei nativă. „Nicio problemă. Mi-ai fi stat doar în drum".
„Mulţumesc", a mormăit el, deşi era adevărat. Dincolo de răzuitul grătarului, pregătirea petrecerilor nu era punctul lui forte.
„Doar te tachinam. Toată lumea e în spate. Du-te şi salută-i, iar eu ies imediat."
Nu a văzut niciun motiv să se grăbească, în schimb a luat un pumn de alune şi a privit-o cum găteşte. Comportamentul vesel şi înfăţişarea tinerească tindeau să-i dezmintă adevărata poveste. Chiar şi pentru el, era uneori greu de crezut că fusese cândva geniul logistic din spatele unuia dintre cei mai de succes asasini privaţi din lume – un talent pe care îl folosea acum la compania lui Scott Coleman.
Nu era înnebunit de faptul că ea continua să fie implicată în această afacere, dar ar fi fost ipocrit din partea lui să meargă până la capăt pe acest subiect. În realitate, faptul că amândoi aveau atât de multe bagaje era o parte din motivul pentru care relaţia lor funcţiona. Tindeau spre acelaşi fatalism bine rodat şi niciunul dintre ei nu avea dreptul să judece. Când erau împreună, trecutul lor părea că se anula reciproc şi făcea ca viitorul să fie un pic mai clar.
Ea s-a uitat din nou la el. „De ce stai acolo? Măcar ai putea să te duci să vezi dacă cineva are nevoie de ceva de băut. Şi începe să încălzeşti grătarul, dacă Joe nu a făcut-o deja."
„Ce s-a întâmplat cu şedinţa de informare?"
„S-a dus vorba că vor veni oameni la noi. Ştii cum merge treaba."
„Ştii că îmi place să trec în revistă operaţiunile când sunt încă proaspete în mintea tuturor."
„Nu putem obţine întotdeauna ceea ce ne dorim. În plus, totul a mers bine."
„Nu totul. Ar fi trebuit să..."
„Mitch! Nu mai trage de timp! Bea ceva! Grătar! Du-te!"
Rapp a primit câteva salutări scurte în timp ce păşea pe peluză. Oamenii se despărţiseră în grupuri, vorbind în linişte şi bând copios – ambele obiceiuri ale oamenilor aflaţi în treaba lor. Irene Kennedy se afla lângă peretele sudic şi vorbea cu câţiva dintre copiii lui Nash. Aparent, Claudia îi găzduise în timp ce Maggie era în Los Angeles cu afaceri.
„Tată!"
Rapp a sărit ca şi cum cineva l-ar fi înţepat cu un cablu electric. Fiica de şapte ani a Claudiei îl zărise şi sprintase în direcţia lui. În mod normal îi spunea Mitch, dar din când în când, de obicei după ce el era

plecat, îi scăpa cuvântul cu D. De ce era atât de provocator de panică? Problema nu era ea – era un copil grozav. Era el. Să spui că nu era un tată potrivit ar fi o subestimare epică.
„Am crezut că nu te mai întorci niciodată!", a spus ea, înfăşurându-şi braţele în jurul taliei lui. Faptul că toată lumea din curte se holba acum în tăcere la el nu era de ajutor.
„Hai să nu facem un spectacol, bine, Oompa Loompa?".
„Un ce?"
Recunoscându-se învins, a luat-o în braţe şi a dus-o spre grătar.
„Animalele sunt toate bune", a raportat ea. „Dar trebuie să începi să ajuţi cu ele. Aşa a spus Scott. Pentru că acum are tractorul ăla mare şi se ocupă de porumb şi alte chestii."
„O să vorbim despre asta."
„Şi mama nu mă lasă să merg cu bicicleta decât pe străzile din cartier. Ai spus că mă duci pe trasee."
„Am impresia că avem această conversaţie de fiecare dată când vin acasă. Eşti ca un disc stricat."
„Pentru că nu e corect! Ce este un disc?"
„Cred că eşti încă puţin nesigur."
„Mai stabilă decât tine!"
„Bine, poate că da. Dar nu sunt sigur că bicicleta ta va funcţiona în off-road. De ce nu mă laşi să fac nişte cumpărături şi să vedem dacă îţi găsim ceva mai bun?".
„Serios? Cum ar fi cu amortizoare şi chestii de genul celor pe care le ai tu?"
„Nu ştiu. Se fac biciclete în varianta extra mică. Dar nu sunt sigur că există şi în varianta Oompa Loompa."
L-a lovit cu pumnul în piept.
„Du-te şi porneşte grătarul", a spus el, lăsând-o să cadă.
„Pot?"
„Îţi aminteşti cum?"
„Deschide-l. Întoarce butonul până la chestia aia mică cu fulgerul şi apasă pe butonul roşu."
„Dacă îţi dai foc la păr, foloseşte extinctorul".
Ea a fugit exact când cineva i-a trântit mâna pe umăr din spate. Fără îndoială, Joe Maslick, pentru că forţa a fost aproape suficientă ca să-i îndoaie genunchii. Fostul operator Delta era cu un centimetru mai înalt decât Rapp, măsurând un metru optzeci şi unu şi îl depăşea în greutate cu vreo cincizeci de kilograme.
„Mâine trebuie să fac nişte lucrări pe puntea lui Maggie", a bubuit el. „Să construiesc o uşă ca să nu cadă Chucky pe scări. Am nevoie de un asistent, iar Claudia spune că ai cartea de dans deschisă."
„Sună exact pe placul lui Scott."
„Nu. E în Estonia şi se uită la un contract. Lumea devine tot mai nebună, noi tot mai ocupaţi. Vrei să participi la acţiune?"
„Nu ştiu. Ce..."
„Nu vrea!" a strigat Claudia în timp ce apărea cu o tavă cu fripturi. „E o treabă pentru doi oameni. Cel mult trei. Mitch are nevoie de timp liber."
„În regulă. Atâta timp cât acest timp liber implică puntea lui Maggie."
Maslick a zărit pe cineva cu o tavă de nachos şi s-a îndreptat spre ea. Rapp a profitat de acalmie pentru a se retrage spre o ladă frigorifică instalată lângă uşa bucătăriei. A luat o bere şi, după ce a scurs jumătate din ea, a început să se simtă ceva mai centrat.
„Presupun că vă datorez scuze", a spus Kennedy, apropiindu-se cu un pahar de vin în mână.
„Pentru ce?"
„Pentru că te-am trimis într-o capcană."
„Nu e ca și cum ar fi fost o surpriză."
Ea a suspinat în tăcere. „Când voi termina de tăiat cancerul de la Agenţie, încep să mă întreb dacă va mai rămâne vreun ţesut sănătos."
„Ştiam că scăparea preşedintelui Cook nu avea să fie sfârşitul. Dar a fost un bun început. Ce mai face tipul cel nou?"
Anthony Cook fusese înlocuit de vicepreşedintele său, Terrance Adams. Rapp nu-l cunoscuse niciodată, dar avea reputaţia de a nu fi un nemernic complet. Probabil de aceea îl alesese Cook. Un politician

deştept, cu zeci de ani de experienţă la Washington, era exact ceea ce avea nevoie pentru a-şi îndulci imaginea.
„Este un om decent, dar un pic naiv. Nu este o trăsătură fatală în Congres, dar nu este ideal la Casa Albă."
„Poate fi antrenat?"
Ea a clătinat din cap. „Nu şi-a dorit niciodată să fie preşedinte. A acceptat postul de vicepreşedinte în speranţa de a-i împiedica pe Cooks să o ia razna."
„Înţeleg ce vrei să spui prin naivitate. Totuşi, totuşi. O îmbunătăţire."
„Categoric. Şi el ascultă. Dar numai pentru următorii trei ani, pentru că a spus clar că nu va mai candida. Să sperăm că nu ne vom regăsi exact de unde am plecat."
Rapp a dat din cap şi a mai tras o înghiţitură din berea sa. Nu exista nicio îndoială că politicienii americani deveneau din ce în ce mai autocratici, renunţând la orice pretenţie de guvernare pentru a se concentra în întregime pe agăţarea de putere. Dar asta era o problemă pentru Irene Kennedys din lume. Nu şi pentru el.
Rapp se plimba pe hol, aruncând o privire în fiecare dormitor pe măsură ce trecea.
„Anna! Care este situaţia ta?"
„Dinţi spălaţi! Pijamalele pe tine!"
„Şi temele pentru acasă?"
„Le-am făcut pe toate."
„Nu te-am auzit!"
„Am terminat!"
„Bine, atunci. Treci în pat. Mama ta se va trezi să te învelească în câteva momente."
Doi dintre fiii lui Mike Nash se aflau în camera alăturată. Cel mai mare stătea întins pe podea şi răsfoia ceva pe telefon, în timp ce cel mai mic citea sub pătură o carte de benzi desenate.
„Rory. Nu-l ţine pe Jack treaz toată noaptea cu chestia aia."
„Nu o voi face, Mitch."
A găsit-o pe Shannon, o adolescentă ca şi Rory, la fel de captivată de ecranul ei.
„Este deja trecut de zece şi oh-şase-treizeci va veni destul de devreme", a avertizat Rapp.
„Doar încă un videoclip. Promit."
„Unul", a fost de acord, luptându-se împotriva adevăratei sale naturi. În mod normal, telefoanele ar fi fost deja confiscate şi luminile stinse. Dar s-a trezit că le trata cu mănuşi de copil. Copiii erau rezistenţi, dar pierderea unui tată nu era ceva de care să scapi pur şi simplu.
Când Rapp a ajuns înapoi în bucătărie, Claudia desfăcuse o altă sticlă de roşu din pivniţă. Avea un legănat în mersul ei care apărea atunci când băuse prea mult.
„Vii cu mine?", a spus ea în franceză. Era limba casei acum. El voia să-şi ridice nivelul de la avansat la nativ şi ei voiau acelaşi lucru pentru Anna. Din păcate, ea se împotrivea cu o încăpăţânare de moară de vânt moştenită de la tatăl ei. Se apucase literalmente să numească omletele „omletă cu ouă şi clătite cu chestii în ele".
„În curăţenie sau în băutură?" a răspuns Rapp.
„În ambele."
„De ce nu?"
Şi-a turnat un pahar şi a început să stivuiască farfuriile în maşina de spălat vase. Chucky Nash, în vârstă de doi ani, dormea pe tejghea, nu departe, dar părea să nu ţină cont de zgomot.
„Deci, te-ai plictisit deja?". a întrebat Claudia. „Nimeni nu a tras în tine de aproape două zile".
„Nu", a spus el cu sinceritate. „Ştiu că nu mă crezi, dar caut să fiu mai selectiv în ceea ce priveşte bătăile mele."
„Cu Cook plecat, poate că America se poate bucura de puţină pace."
„Sau cel puţin o acalmie între furtuni."
„Ce optimist."
„Aşa mi se spune."
„Irene vrea să te vadă mâine. Ţi-a spus asta?"
„Nu."

„La ora 11:00 fix.”
Rapp dispreţuia să meargă la Langley. Acum mai mult ca niciodată.
„Spune-i să vină aici. Poţi să-i faci ceea ce-i place.”
„Nu cred că o să meargă de data asta.”
„De ce nu?”
„Pentru că întâlnirea este la Casa Albă. Se pare că preşedintele vrea să-ţi mulţumească personal pentru că i-ai scos pe acei oameni de acolo.” Ea a zâmbit şi a ridicat paharul. „Micul meu erou.”

CAPITOLUL 7

RAPP a strâmbat din ochi împotriva soarelui în timp ce urca o pantă cu iarbă care mărginea casa lui Maggie Nash. L-a găsit pe Joe Maslick prin spate, care turna sudoare în timp ce îşi punea o baterie nouă în burghiu. Temperaturile erau doar în jur de optzeci de grade, dar umiditatea crescuse brusc după o ploaie de la amiază.
„N-ai terminat?” a spus Rapp. „Ce-ai făcut toată ziua?”.
„Am cărat lemne şi unelte pe dealul ăla. De unul singur. Ştii, pentru că un tip care arată exact ca tine şi poartă acelaşi nume m-a lăsat baltă.”
„A trebuit să mă întâlnesc cu preşedintele.”
„Ei bine, la di da. Ce-ar fi să te revanşezi faţă de mine aruncându-mi o bere?”
Rapp a deschis o ladă frigorifică şi a scos câteva cutii de conserve din gheaţă. Maslick a golit-o pe a lui dintr-o singură tragere lungă, a zdrobit-o şi a aruncat-o spre un copac deja plin de sticle goale. Rapp a arătat spre câţiva saci de beton de lângă o stivă de cherestea.
„Credeam că punem doar o poartă.”
Maslick a scuturat din cap dezgustat. „Întreaga punte se scufundă în colţul de nord-est. Uşa nu va funcţiona bine dacă nu este plată.”
„Aveţi un plan?”
Fostul operator Delta nu a avut nicio problemă în a ridica marginea incriminată a punţii la cinci centimetri de la suportul său. „Asta e cam dreaptă. Aveam de gând să sudez o extensie la suport şi să torn o altă bază pentru a o consolida.”
Rapp a studiat problema timp de câteva secunde şi a clătinat din cap. „Sunt de acord cu piciorul de jos suplimentar, dar de ce să nu punem nişte plăci de oţel ca distanţiere, apoi să refacem găurile? Putem s-o reglăm prin încercări şi erori şi nu trebuie să încerci să-ţi foloseşti aparatul de sudură de la un prelungitor.”
Maslick a lăsat jos puntea şi s-a uitat la ea pentru o clipă. „Hei. Asta chiar e o idee bună.”
„Pari surprins.”
„Ideile tale sunt de obicei mai degrabă de genul Dacă înotăm printre rechini, nu ne vor vedea venind.”
„Asta nu a fost vina mea”, a spus Rapp, deschizându-şi berea. „Biologii mi-au jurat că acea specie nu atacă niciodată oamenii.”
Când soarele a coborât în cele din urmă sub orizont, cei doi bărbaţi se retrăseseră pe scaunele lor respective din peluză. Un nivel cu bula care plutea fix în centru se odihnea pe punte.
„Sunteţi gata să vă întoarceţi la muncă?” a spus Rapp. „Mai avem doar o jumătate de oră de lumină decentă.”
„Ar trebui să lăsăm epoxidicul să se usuce”, a răspuns Maslick.
„Se întăreşte rapid.”
„Merită să fii sigur.”
Rapp a mai săpat o bere din răcitorul dintre ei. „Adevărat.”
Au stat în tăcere timp de câteva minute până când în buzunarul lui Rapp a răsunat ping-ul surd al unui mesaj primit. Foarte puţini oameni aveau acel număr şi niciunul nu-l contacta fără un motiv întemeiat, aşa că şi-a scos telefonul şi a aruncat o privire pe ecran. În loc ca Claudia să caute un raport de activitate, s-a confruntat cu un mesaj ceva mai enigmatic.
SUNT LA PARIS. PUTEM VORBI? DAMIAN.

Rapp a privit textul timp de câteva secunde înainte de a întoarce telefonul în buzunar.
„E gata cina?” a întrebat Maslick, dar nu a primit niciun răspuns.
Damian Losa era, fără îndoială, cel mai puternic criminal din lume şi un om de care Rapp spera să nu mai audă niciodată. Vieţile lor se încurcaseră în urmă cu câteva luni, când un lider extrem de răzbunător al cartelului hondurian, pe nume Gustavo Marroqui, descoperise că una dintre persoanele implicate în asasinarea fratelui său era încă în viaţă. Din păcate, acea persoană era Claudia.
Marroqui a trimis o echipă de zece oameni la casa lor din Africa de Sud şi, deşi Rapp a reuşit să-i elimine, să se ocupe de şeful lor a fost o provocare mai mare. Acesta controla practic guvernul din ţara sa natală şi avea un dar pentru a fi cu un pas înaintea duşmanilor săi. În ciuda zecilor de mii de ore de muncă şi a zecilor de milioane de dolari investite, nici măcar agenţiile de informaţii ale lumii nu reuşiseră să-l localizeze.
Ceea ce se ştia, însă, era nivelul său de motivaţie. Acesta era un om care crease instalaţii de artă publică dezmembrându-şi concurenţii şi cusându-i la loc cu piese de porc. Nu exista cantitate de sânge sau de comori pe care să nu o cheltuiască pentru a-l vedea pe ucigaşul fratelui său murind cu o moarte lentă şi glacială.
Confruntat cu această situaţie, Rapp trebuia să facă ceea ce nimeni altcineva nu reuşise să facă – să-l găsească.
Singura modalitate plauzibilă de a realiza acest lucru era prin Losa, un om pe care îl cunoscuse cu ani în urmă în timpul unei operaţiuni în Mexic. Şi, în timp ce lordul crimei fusese fericit să ajute, a spus clar că într-o zi va trebui să returneze favoarea.
Aparent, acea zi sosise.
„Eşti în regulă, Mitch?”
„Da. De ce?”
„Pentru că arăţi de parcă cineva tocmai s-a căcat în pălăria ta.”
„Mă întrebam dacă un picior în plus va fi de ajuns”, a minţit.
„O să fie bine.”
Rapp s-a prefăcut că-şi admiră lucrarea, dar nu o vedea cu adevărat. Regretul nu era ceva în care avea tendinţa de a se bălăci, dar era greu să nu se întrebe dacă nu cumva se întorsese prea repede la Losa. Poate că ar fi putut găsi o cale de a-l găsi pe Marroqui pe cont propriu.
Nu. Asta era o prostie.
Dacă CIA, DEA, MI6 şi nenumăraţi alţii nu-l puteau găsi pe om, el sigur nu avea de gând să o facă. Dar cu ajutorul lui Losa, timpul dintre atacul din Africa de Sud şi incinerarea lui Marroqui a fost mai puţin de două săptămâni. Claudia era în siguranţă, iar lumea era un loc mai bun. Un câştig pentru ambele părţi.
La naiba, probabil că tot ce-şi dorea Losa era ca unul dintre concurenţii săi să dispară din drum. Deşi nu era chiar sancţionat, încă o jigodie de cartel care să fertilizeze jungla nu era ceva care să-l ţină treaz noaptea. Poate că ar lua cu el familia şi ar putea combina asta cu puţin timp pe plajă.
„Ce-ar fi să plecăm?”, a sugerat el.
„Am auzit asta.”
Rapp era pe punctul de a se ridica când Claudia a apărut din jurul casei cu Chucky în remorcă.
„Exact cum am bănuit. Stăteam pe scaunele din peluză şi beam bere.”
„Despre ce vorbeşti?” a spus Maslick, prefăcându-se jignit. „Am făcut o tonă de lucruri!”
S-a încruntat în direcţia generală a terasei, în timp ce Chucky a luat-o la sănătoasa prin curte. „Arată exact ca şi ieri.”
„Dar mai plat. Uită-te la nivelul acela. Perfecţiune.”
Ea a clătinat din cap. „Mitch are o influenţă negativă asupra ta. Cum rămâne cu poarta?”
„Ne vom ocupa de asta mâine.”
„O să vă ocupaţi de asta mâine”, a spus Rapp, ridicându-se. „Trebuie să iau un zbor spre Paris. „
„Paris”, a murmurat Maslick. De data aceasta, ofensa nu a fost simulată. „Deci, în timp ce tu te relaxezi în Biroul Oval şi pe Champs-Élysées, eu trebuie să transpir şi să sug rumeguş.”
„Paris?” a spus Claudia. „De ce?”
Şi-a recuperat telefonul şi i l-a întins. Deloc surprinzător, expresia ei s-a întunecat când a văzut textul.

„Asta nu e bine, Mitch. Nu e bine deloc”.
„Ştiam că o să vină.”
„Ştiu. Cred că nu m-am gândit că va fi atât de curând.”
„Nici eu, dar cred că e prea devreme să te agiţi din cauza asta. Probabil că are nevoie doar de cineva care să dispară.”
„Cine vrea ca cineva să dispară?” a întrebat Maslick.
„Nici nu vrei să ştii”.
Claudia a recitit cele şapte cuvinte ca şi cum ar fi ascuns ceva în ele. Un indiciu despre ceea ce avea să urmeze.
„Îl subestimezi”, a spus ea, trecând la franceză. „Nu am lucrat niciodată direct pentru el în viaţa mea anterioară, dar cunosc oameni care au lucrat. Este strălucitor şi rafinat, dar, sub asta, este şi incredibil de nemilos. Într-un fel, el este Irene Kennedy al crimei organizate. Nu are cum să te irosească cu ceva ce ar putea pune unul dintre oamenii lui să facă. Are un marker de la Mitch Rapp şi vă garantez că ştie cât valorează.”

CAPITOLUL 8

PARIS
FRANŢA
LA DOUĂ ORE DUPĂ apusul soarelui, căldura scăzuse suficient de mult încât Rapp s-a hotărât să meargă pe jos până la adresa care îi fusese dată. Strada pe care se afla era lipsită de aglomeraţia obişnuită de turişti şi, în schimb, era mărginită de vile impunătoare. Un cartier perfect pentru a crea o aparenţă de respectabilitate pentru oamenii care îşi câştigau existenţa la marginea legii. În spatele porţilor de fier şi a grădinilor bine îngrijite, bănuia că va găsi un amestec interesant de ruşi, sud-americani şi chinezi care îşi abandonaseră ţările natale în favoarea a ceva mai potrivit cu noua lor bogăţie.
Omul pe care se afla acolo pentru a-l vedea, însă, era cel care ieşea în evidenţă. Damian Losa – aproape sigur nu era numele cu care se născuse – apăruse ca din senin în urmă cu vreo treizeci de ani. În ciuda unui început modest, reuşise să construiască un imperiu infracţional atât de extins încât poza lui ar fi fost mai degrabă acasă pe coperta revistei Fortune decât atârnată într-un oficiu poştal.
Rapp a găsit poarta pe care o căuta şi s-a oprit în faţa ei. Nu avea sonerie, dar s-a dovedit a fi inutilă. Un bărbat a apărut din umbra unui copac şi a deschis-o înainte de a se da la o parte pentru a-l lăsa pe Rapp să treacă. În ciuda faptului că arăta ca un operator serios, părea să fi fost relegat la rolul de întâmpinător, în timp ce îi deschidea calea spre un conac care domina terenul îngrijit. Nu a vorbit şi nici nu s-a arătat interesat să verifice dacă avea arme înainte de a-i da drumul lui Rapp unei femei care aştepta pe verandă. Avea o expresie vag dezaprobatoare şi dădea impresia de a fi de origine latino-americană – o ipoteză confirmată când i se adresă lui Rapp într-o engleză încordată.
„Bine aţi venit. Vă rog să mergeţi în partea din spate a casei. Domnul Losa vă aşteaptă acolo.”
Rapp a pornit de-a lungul holului, observând portretele ornamentate şi opulenţa generală a locului. În mod normal, ar fi evaluat ameninţările şi ar fi căutat potenţiale ieşiri, dar, în acest caz, nu era deosebit de îngrijorat. Losa îl voia în viaţă. Întrebarea era, pentru ce?
L-a găsit pe bărbat într-un conservator elaborat. Pereţii şi tavanul erau construite în întregime din sticlă, cu o cupolă impresionantă susţinută de un grilaj de fier. Losa s-a ridicat de pe o canapea şi a traversat camera cu mâna întinsă.
Arăta exact aşa cum şi-l amintea Rapp – vreo cincizeci şi ceva de ani, talie îngrijită, dinţi perfecţi, păr gri imaculat. Ultima lor întâlnire avusese loc într-o junglă mexicană, unde se simţea complet în largul lui. Părea la fel de confortabil în această suburbie exclusivistă a Parisului. Pantalonii cargo şi cizmele fuseseră înlocuite de pantaloni de lână, o cămaşă croită şi pantofi care valorau probabil aproape la fel de mult ca maşina lui Rapp. Cincizeci la sută CEO, cincizeci la sută pensionar european bogat, zero la sută lider de cartel nemilos. O iluzie impresionantă.
„Mă bucur să te revăd”, a spus el, strângând ferm mâna lui Rapp.
„Aş minţi dacă aş spune acelaşi lucru.”

„Şi totuşi ai venit.”
„Îmi plătesc datoriile.”
„O trăsătură admirabilă”, a spus Losa, arătând spre un scaun. Rapp s-a aşezat, iar mexicanul a luat poziţie pe canapeaua opusă.
„Ce vrei, Damian?”
„Presupun că este de la sine înţeles că tot ceea ce vorbim este confidenţial?”
„În funcţie de ceea ce vrei, s-ar putea să fie nevoie să-mi folosesc contactele. Dar voi ţine numele tău departe de asta cât de mult pot.”
Losa a zâmbit. „Respect un om care este clar cu privire la ceea ce este de acord. Inspiră încredere.”
Rapp doar a ridicat din umeri.
„Sunteţi familiarizat cu atacul terorist care a avut loc în Italia acum câteva zile?”
„Superficial. Presa îl numeşte un atac ISIS, dar din câte am înţeles eu, a fost de fapt legat de un transport de droguri provenind din Tartus. Se vorbeşte de pastile de captagon, dar nu cred că există încă vreo confirmare în acest sens.”
„Ce părere aveţi?”
„Nu sunt sigur că ar fi utile. Nu am mai operat în Siria de mult timp. Ţara este un dezastru şi este greu să faci ceva acolo care să nu cauzeze mai multe probleme decât să rezolve.”
„Sunt surprins. Reputaţia dumneavoastră este de intervenţionist.”
„Doar atunci când pot câştiga.”
„Totuşi, cunoşti bine ţara. Mă interesează părerea ta.”
„Părerea mea este că ISIS este o organizaţie destul de vag definită în Siria şi că are capacităţi şi ambiţii limitate. Dar sunt un bun bau-bau şi este mai uşor pentru Occident să dea vina pe ei decât să recunoască faptul că politicile noastre au transformat Siria într-un narco-stat. Damascul a preluat din nou controlul asupra celei mai mari părţi a ţării, iar acum mai mult de jumătate din PIB-ul lor provine din traficul de droguri. Captagonul reprezintă cea mai mare parte din această sumă.”
„Deci, cunoşti drogul?”
„Sigur. Este popular în Orientul Mijlociu, dar nu a prins prea mult teren în altă parte. Pastile mici şi albe. Se numesc abu hilalain în arabă.”
„Nu ştiam asta. Ce înseamnă asta?”
„Cea cu două luni. Pe vremea când ISIS era încă o mişcare serioasă, ei au fost principalii producători ai acesteia. Făceau bani vânzând-o în toată regiunea şi o dădeau luptătorilor lor pentru a-i menţine în viaţă. Tăbliţele în sine au încă simbolul lor pe ele – două semilune. Guvernul sirian a păstrat acea parte pentru a devia vina şi toată lumea este fericită să fie de acord.”
Losa s-a aplecat pe spate şi şi-a încrucişat braţele pe piept. „Interesant.”
„Nu chiar”, a răspuns Rapp. „Îmi imaginez că ştiai deja toate astea. De aceea sunt aici? Pentru că, dacă te gândeşti să încerci să importi captagon în Europa, te sfătuiesc să nu o faci.”
„Serios? De ce?”
„Este ieftin şi are o anumită mistică în Orientul Mijlociu, dar l-am încercat şi nu este ceva care să impresioneze consumatorii de droguri europeni. Ei îşi pot permite ceva mai bun.”
Losa a dat încet din cap. „Ce-ar fi dacă ţi-aş spune că ceea ce tu cunoşti ca fiind captagon nu este de fapt aşa ceva.”
„Adică ce?”
„Captagonul pe care l-aţi experimentat este doar un amestec de amfetamine şi cofeină uşor de obţinut. Ieftin de produs, profitabil de vândut şi cu o bună bază de clienţi şi o reţea de distribuţie în Orientul Mijlociu. Ceea ce a ajuns în Salerno săptămâna trecută era mai mult sau mai puţin autentic.”
„Autentic?”
„Exact. Captagon este, de fapt, un nume de marcă pentru un psihostimulant conceput pentru tratarea tulburărilor de deficit de atenţie şi a narcolepsiei. Iniţial a fost fabricat de o companie farmaceutică germană, dar a fost interzis în anii '80, deoarece crea o dependenţă extremă şi avea un potenţial semnificativ de abuz. Ingredientul activ, fenetilina, avea tendinţa de a provoca agresivitate, de a crea senzaţii de euforie şi de a suprima frica, printre altele.”

„Deci, credeţi că Siria îşi foloseşte industria farmaceutică pentru a crea un medicament care să placă Occidentului şi să vă taie piaţa?”
„Este un pic mai complicat de atât, dar, în esenţă, da. În ultimii doi ani, în Europa s-a construit o reţea de distribuţie foarte eficientă, dominată de musulmani. Până în prezent, nu au avut prea multe produse cu care să lucreze şi s-au concentrat pe traficul de cantităţi mici din noul captagon, mai ales în Italia şi Belgia.”
„Lucrează la remedierea problemelor”, a spus Rapp.
„Exact. Dar se pare că asta s-a terminat acum. Transportul care a fost distrus la Salerno cântărea în jur de cincisprezece tone metrice.”
Rapp a aruncat o privire spre un bar bine aprovizionat de-a lungul peretelui şi a arătat cu degetul. „Vă deranjează?”
„Vă rog.”
Rapp s-a ridicat şi şi-a turnat un Glenlivet de douăzeci şi cinci de ani. „Ce legătură au toate astea cu mine? Presupun că încă mai aveţi o infrastructură mai bună în Europa decât sirienii – mai ales acum că au făcut atâta mizerie în Italia. De ce nu pui unul dintre oamenii tăi de ştiinţă să le copieze formula şi să le blocheze intrarea pe piaţă?”.
„Ţi-ai ratat vocaţia”, a spus Losa, în timp ce Rapp se aşeza din nou. „Asta era exact ceea ce intenţionam să fac.”
„Şi?”
„Problema este că fenetilina este scumpă şi greu de produs. De asemenea, în pastile sunt incluşi şi alţi compuşi pe care oamenii mei nu i-au mai văzut până acum. Unii par să fi fost concepuţi pentru a face drogul să creeze şi mai multă dependenţă, dar scopul celorlalţi este un mister. Aşadar, deşi este posibil să putem crea un facsimil rezonabil al drogului, nu o putem face la un preţ viabil. Fiecare scenariu pe care îl analizăm duce la o pierdere semnificativă pentru fiecare pastilă vândută.”
„Şi aici intervin eu”, a spus Rapp. „Vreţi să mă duc în Siria pentru a afla cum procedează ei”.
Losa a dat din cap. „Nu doar cum, ci şi cine, de ce şi orice alte informaţii pe care le poţi obţine. Am de luat nişte decizii de afaceri de mare anvergură şi nu pot face asta fără date.”
„Nu ştiu nimic despre traficul de droguri din Siria, Damian.”
„Nu sunt de acord. Eşti familiarizat cu captagonul şi ai fost implicat într-o oarecare măsură în comerţul cu droguri din Orientul Mijlociu timp de decenii. Înţelegi cultura locală şi ai reputaţia de a vorbi fluent araba.”
„Este o ţară mare”, a spus Rapp, luând o înghiţitură din băutura sa. „Iar reţeaua Agenţiei de acolo este aproape inexistentă.”
„Te pot pune în legătură cu persoanele potrivite”.
„Bine. Dar apoi ce facem?”
„Asta e o întrebare la care trebuie să răspunzi tu. Nu te trimit ca soldat, Mitch. Te trimit ca reprezentant al meu. Dacă îţi poţi da seama cum pot replica ceea ce fac ei, bine. Dacă poţi găsi o modalitate de a-i opri, e bine şi pentru mine. Dar sunt deschis şi la negocieri. Poate chiar la un parteneriat.”
„Cel mai probabil mă vor ucide pe loc.”
„Posibil, dar mă îndoiesc. La suprafaţă, nu reprezinţi o ameninţare pentru ei, iar ca trimis al meu, ai credibilitate. Vor dori să discute şi să stabilească dacă am ceva valoros de oferit.”
Rapp se holba la paharul de cristal tăiat din mâna lui, lăsând tăcerea să coboare în cameră. După aproximativ treizeci de secunde, Losa l-a spart.
„Nu cred că ar trebui să echivalezi asta cu misiunile în care te trimite Irene Kennedy, Mitch. Nu va fi vorba de împuşcături sau de ascunderea în deşert. Mai degrabă câteva săptămâni în care vei locui în palate şi te vei întâlni cu oficiali guvernamentali.”
„Atunci de ce nu te duci tu însuţi, Damian?”
În loc să răspundă, mexicanul doar şi-a afişat zâmbetul de o mie de dolari.

CAPITOLUL 9

PARC FLORAL
PARIS
FRANŢA

RAPP a traversat gazonul Parcului Floral, admirând peisajul colorat care făcea din acest loc o destinaţie atât de populară în Paris. Un copil de aproximativ patru ani a trecut în fugă pe lângă el, cu mama sa în urmărire, creând o explozie de activitate care contrasta cu muzica clasică emanată de la un chioşc de cealaltă parte a bazinului central de apă.

Şi-a ajustat traiectoria, strecurându-se printre cuplurile care stăteau pe pături spre o secţiune mai puţin frecventată a parcului. În cele din urmă, a zărit-o pe Claudia pregătindu-şi picnicul în faţa unui zid de piatră, care se afla încă în raza de ascultare a muzicii. Locaţia avea dezavantajul de a fi în plin soare, dar era un sacrificiu pe care ea îl făcuse pentru a se asigura că el avea ceva solid în spate. Poate că nu era necesar în situaţia lui actuală, dar obiceiurile vechi sunt greu de păstrat.

I-a făcut cu mâna când l-a zărit, zâmbind sub umbra pălăriei largi de paie. Rochia de soare casual pe care o purta nu avea mâneci şi era imprimată cu flori care le imitau pe cele de lângă ea atât de bine încât aproape că se califica drept camuflaj. În rest, era de obicei lipsită de bijuterii, iar sandalele îi fuseseră date la o parte pentru a dezvălui picioarele bronzate şi prăfuite.

„Arăţi uimitor", a spus ea, dându-i un sărut rapid în timp ce el a luat loc lângă ea.

El nu a recunoscut complimentul, dar ea avea dreptate. Împreună cu un portofoliu de documente meticulos falsificate, oamenii lui Losa refăcuseră imaginea lui Rapp pentru a se potrivi cu cea a unui avocat canadian bogat pe nume Matthieu Fournier. Numai ceasul Richard Mille a costat mai mult de jumătate de milion de dolari.

Ceasul se simţea un pic respingător legat la încheietura mâinii, dar era greu să se plângă de restul. Croiala pantalonilor cafenii şi a cămăşii din bumbac egiptean era impecabilă şi ambele păreau cumva impermeabile la căldura umedă care se instalase peste oraş. Piesa de rezistenţă, însă, erau pantofii. Făcuţi şi ei la comandă, arătau ca o pereche de mocasini italieni de cinci mii de dolari, dar funcţionau ca un set de pantofi de alergare.

După o inspecţie mai atentă şi o serie de aprobări din cap, Claudia a luat un borcan de pateu din coşul de picnic. „Pot să te tentez?"

„Absolut."

A întins puţin pe o bucată de baghetă şi apoi s-a scufundat din nou în coş pentru o sticlă de şampanie. A acceptat un pahar, răceala acestuia sugerând că recipientul tradiţional de răchită ascundea ceva mai high-tech înăuntru.

Ea s-a apropiat mai mult, trecându-şi degetele prin părul care îl îngrozise pe stilistul lui Losa şi apoi pe barba lui atent tunsă. „Este atât de moale. Şi pielea ta pare cu zece ani mai tânără."

„A durat două zile pentru o echipă de patru persoane", a recunoscut el.

„Şi croiala cămăşii tale", a spus ea, coborându-şi vocea. „Nu pot vedea nici măcar o urmă din pistolul tău".

„Asta pentru că nu o port la mine."

Expresia ei purta cantitatea de surpriză aşteptată.

„Se pare că directorii lui Damian nu poartă arme. Crede că e vulgar."

„Acum e Damian?", a spus ea cu o urmă de dezaprobare. „Şi ai fost de acord cu asta?"

„Până când nu-mi voi plăti datoria faţă de el, el este şeful."

Ea s-a încruntat în timp ce el a terminat pâinea şi pateul, spălându-le cu nişte şampanie.

„Poate că e mai bine aşa, Mitch. Eşti doar un avocat care îi reprezintă interesele de afaceri. Un non-combatant. Scutul tău este că sunt foarte puţini oameni care vor să-l înfurie. Cu siguranţă nu în privinţa unui simplu negociator. Toate riscurile, nicio recompensă."

„Ai putea avea dreptate. Dar s-ar putea ca nu duşmanii lui să fie problema. S-ar putea să fie Siria însăşi."

„Un teatru de operaţiuni imprevizibil, cu siguranţă. Dar nu poţi ataca o ţară întreagă cu un Glock şi câteva încărcătoare. Mai bine să te concentrezi pe interpretarea convingătoare a rolului tău şi să-i laşi pe alţii să tragă."

„Ăsta e scopul", a spus el, alăturându-se aplauzelor în timp ce simfonia tăcea.

„Încearcă să-l atingi.”
A râs. „Unde este Anna? Să nu-mi spui că ai renunţat la şansa de a o obliga să vorbească franceza.”
„Tentant, dar nu atât de mult încât să fiu dispus să ratez puţin timp pentru adulţi la Paris. Am lăsat-o cu Scott. Tocmai a cumpărat un nou accesoriu pentru tractorul pe care îl iubeşte atât de mult şi îşi vor petrece weekendul jucându-se cu el.”
Rapp şi-a aşezat şampania pe iarbă şi s-a sprijinit de perete. Coleman nu se putea gândi niciodată la ceva pe care să-şi cheltuiască banii, aşa că de curând cumpărase un John Deere de top pe care apoi îl vopsise la un atelier local de hot rod. Când nu era implicat într-o operaţiune, nimic nu-i plăcea mai mult decât să o conducă prin imperiul său agricol în plină expansiune.
„Deci, ce ai pentru mine?”
Ea a luat schimbarea de subiect cu uşurinţă. Relaţia lor era construită pe o diviziune inviolabilă între afaceri şi personal. Indiferent ce se întâmpla într-o parte, nu trebuia să aibă niciun efect asupra celeilalte. Majoritatea oamenilor pariaseră împotriva funcţionării aranjamentului lor, dar ei reuşiseră să învingă şansele.
„Agenţia a examinat toate documentele de identitate canadiene care v-au fost puse la dispoziţie şi a recunoscut că nu ar fi putut face mai mult decât atât.”
„Dar cum rămâne cu rezervele, totuşi? Dacă cineva trimite un anchetator la Toronto, va găsi dovezi fizice ale lui Matthieu Fournier?”
„Cu siguranţă. Conturi bancare, un apartament de lux cu un Porsche în locul de parcare desemnat, abonament la sala de sport, utilităţi, conturi de livrare de alimente cu istoric lung şi aşa mai departe. Ar fi nevoie de multă examinare pentru a găsi o fisură. Mult peste capacităţile aparatului de informaţii sirian, cred.”
„Cum rămâne cu situaţia de pe teren în Siria?”
Ea s-a înclinat, sprijinindu-se pe un cot pentru a sta cu faţa la el. „Este un dezastru.”
„Speram la ceva mai specific.”
„Şi eu la fel. Obişnuiam să am contacte acolo, dar nu am mai luat legătura cu niciunul dintre ei de ani de zile. Bănuiesc că majoritatea sunt morţi.”
„Dar Irene?”
„Are legături mai bune, dar totuşi resursele ei pe teren sunt limitate. Are o mână de oameni de încredere, dar, din motive evidente, nu vrea să-i expună în beneficiul noului tău angajator. Dacă vei avea probleme serioase, s-ar putea să se răzgândească, dar nu uita că în Siria, „de încredere” are propria definiţie. Un aliat luni ar putea fi cel mai mare duşman al tău marţi.”
„Mai mult sau mai puţin aşa îmi amintesc.”
„Persoana cu cele mai multe resurse în ţară este noul tău prieten”, a spus ea, evitând să-i folosească numele. „Dar nu-l lăsaţi să vă supraliciteze capacităţile sale. Întinderea lui nu mai este ceea ce a fost odată acolo şi şi-a făcut o mulţime de duşmani. A fost o vreme când reţeaua lui era utilă Damascului pentru că ţinea banii din droguri departe de mâinile celor mai răi dintre insurgenţi. Acum, guvernul îl vede mai ales ca pe un concurent şi au făcut o treabă bună în a-i demantela, absorbi sau alunga reţeaua în subteran.”
„Dar agenţiile de informaţii europene?”
„Lucrează la atacul de la Salerno, dar în acest moment, ştiu mai puţin decât tine.”
„Aţi reuşit să aflaţi cum a aflat poliţia italiană despre transport?”.
„Interesant, a fost un pont anonim.”
„Losa”, a spus Rapp în sinea lui.
„O posibilitate puternică.”
„El spune că captagonul din acel container nu era porcăria care se vinde în Orientul Mijlociu. Este de fapt o versiune reproiectată a produsului original de calitate farmaceutică.”
„Din câte ştim noi, europenii nu au apucat să analizeze pastilele pe care le-au recuperat. Mă îndoiesc că ar considera că este o prioritate. Totuşi, dacă asta vă spune, puteţi să vă bazaţi pe această informaţie. În domeniul narcoticelor, chimiştii lui sunt cei mai buni din lume. Asta îl îngrijorează? De guvernul sirian, care intervine în operaţiunea sa europeană?”.
Rapp a dat din cap.

„Şi ce anume se aşteaptă să faci în această privinţă?”.
„Părerea mea este că nu este sigur. Dar pot să vă spun că transpiră. Nu-şi poate da seama de procesul lor de fabricaţie şi este impresionat de produs. În momentul de faţă, este complet orb, aşa că orice informaţie pe care o pot obţine va fi o îmbunătăţire.”
„Din nou, de ce tu? Puţina experienţă pe care o ai în comerţul cu narcotice este din partea de aplicare a legii, nu din partea de distribuţie. Iar negocierile nu sunt tocmai punctul tău forte. Tocmai ai dovedit asta din nou în Afganistan.”
Rapp a scanat oamenii foarte distanţaţi din faţa lor, în timp ce simfonia se întorcea din pauză. „Cred că este mai interesat de celelalte trăsături ale mele.”
„Cum ar fi?”
„Nu încarc nimic, sunt complet dispensabil, iar dacă sirienii mă interoghează, nu ştiu nimic. Chiar dacă mă aleg cu un glonţ la zece secunde după ce aterizez în Damasc, este o informaţie bună şi el nu a pierdut nimic.”
„Asta nu mă face să mă simt mai bine.”
„Nici pe mine, dar este ceea ce este. Să sperăm că sirienii vor fi deştepţi şi vor dori să lucreze cu mine. Tot ce trebuie să facă este să recunoască faptul că are multe de oferit, iar asta ar trebui să fie rapid şi civilizat.”
„Şi poţi adăuga la CV-ul tău susţinerea guvernului sirian şi a celui mai puternic cartel de droguri din lume.”
„Nu este cel mai rău lucru pe care l-am făcut vreodată”, a spus el, întinzând din nou mâna după şampanie. „Nici măcar în primele cinci.”

CAPITOLUL 10

LA SUD-VEST DE AL-QADR
SIRIA

GENERALUL Aleksandr Semenov a ieşit din liftul său privat şi a părăsit aripa modernă a clădirii. Holul dărăpănat amintea de trecutul complexului ca spital, dar zona respectivă nu mai era folosită. Vopseaua s-a desprins de pe pereţii de beton, iar tavanul prăbuşit depusese un strat de praf şi resturi pe podeaua de gresie. În dreapta sa, un set de uşi de sticlă crăpată, întărite cu bandă adezivă, dădea spre un peisaj pustiu. S-a oprit să privească prin ele, dincolo de gardul perimetral şi de turnurile de pază, spre terenul arid care se rostogolea spre orizont. În depărtare, a putut vedea munţi de piatră goală care păreau să fi fost topiţi de soarele sirian necruţător. Norii împrăştiaţi aruncau umbre pe pământul copt înainte de a dispărea într-o ceaţă galbenă.
Soare, praf şi exil. Cele trei lucruri care i-au definit perioada petrecută acolo.
Deşi exilul era poate un cuvânt prea puternic. Nu exista nicio îndoială că preşedintele Rusiei era invidios pe succesele lui Semenov şi se temea de influenţa acestuia în rândul celor din interiorul Kremlinului. Şi pe bună dreptate. În ciuda faptului că abia împlinise cincizeci de ani, Boris Utkin avea o sănătate îndoielnică şi era la fel de înapoiabil ca bărbaţii cu zeci de ani mai în vârstă decât el. Era firesc ca elita Rusiei să se uite la ce va urma. Normal, dar, în ochii lui Utkin, şi extrem de periculos.
Alungarea celui mai talentat general al său în Siria fusese, în mod cert, o mişcare inteligentă pe tabla de şah. Semenov devenise prea puternic pentru a fi întemniţat sau îndepărtat şi era prea precaut pentru a ceda în faţa unei tentative de asasinat. Preşedintele prezentase această misiune ca pe o onoare – o misiune atât de importantă pentru Mama Rusia încât nu putea fi încredinţată nimănui altcuiva. A fost o scuză care a sunat falsă pentru toate urechile care contau, dar asta nu fusese suficient pentru a-l salva pe Semenov de la petrecerea ultimilor doi ani în acest infern.
La suprafaţă, implicarea Moscovei în susţinerea guvernului sirian a fost un triumf rar. Sprijinul militar al Rusiei a zdrobit insurgenţa şi a ţinut restul lumii pe margine. Sub această victorie, însă, se ascundea acelaşi putregai care îi chinuia ţara de aproape o jumătate de secol. Contractele de reconstrucţie a Siriei nu se materializaseră niciodată, iar planurile de exploatare a resurselor sale naturale nu fuseseră niciodată

urmărite. În schimb, idioţii de la Moscova îşi îndreptaseră atenţia către o confruntare cu Occidentul. O confruntare care, în mod inevitabil, evoluase într-unul dintre cele mai mari dezastre din istoria Rusiei. Fostul preşedinte fusese un prodigiu în exploatarea memoriei puterii sovietice. Lucrând doar cu o armată de mâna a treia, cu silozuri pline de arme nucleare nefuncţionale şi cu o economie anemică, reuşise să obţină pentru Rusia un loc la masă. Pentru a interacţiona cu Europa, America şi China de la egal la egal. Când a trântit un pumn pe birou, lumea a tremurat la fel ca atunci când Uniunea Sovietică era la apogeu. Acum, acea vrajă era ruptă. Rusia fusese dezvăluită pentru ceea ce era: o bătrână înfometată biciuită de vântul siberian. Lumea a putut arunca o privire în spatele satului Potemkin pe care compatrioţii săi îl construiseră încă de pe vremea Ecaterinei cea Mare. Şi odată dezvăluit, nu mai era cale de întoarcere. Puterile NATO nu se vor mai teme niciodată de capacitatea militară convenţională a ţării sale. Europenii se vor înţărca complet de energia rusă, iar sancţiunile vor rămâne în vigoare.
Bineînţeles, oamenii de la putere – cei responsabili – nu au vrut să înfrunte distrugerile pe care le produseseră. Dar au existat şoapte. În colţurile întunecate ale Kremlinului, următoarea generaţie de lideri tânjea după un om capabil să reconstruiască Mama Rusia pentru epoca modernă. De a face ca lumea să se îngenuncheze din nou în faţa ei.
Iar el era acel om.
Avea doar treizeci de ani când îi dăduseră comanda unităţii de război asimetric a Rusiei din Sankt Petersburg. La vremea respectivă, fusese un proiect de ultimă oră, de care râdeau generalii vechi încă îndrăgostiţi de tehnologiile folosite în cel de-al Doilea Război Mondial. Acele râsete tăcuseră atunci când el transformase divizia într-o armă ofensivă pe care nicio ţară din lume nu o putea egala. O armă care nu stătea doar într-un siloz sau ruginea într-o bază militară. Una care putea fi folosită.
Hacking, ransomware, interferenţe în alegeri, dezinformare în reţelele sociale, sprijin pentru grupuri fasciste şi teroriste, şantaj. Toate acestea au fost făcute de el. Chiar şi criza refugiaţilor sirieni, care a declanşat mişcări naţionaliste în întreaga Europă, a fost viziunea lui. Odată văzută ca fiind doar un produs secundar convenabil al implicării Rusiei în ţară, acum era recunoscută ca fiind singurul beneficiu tangibil. Epoca războaielor convenţionale între marile puteri se încheiase. Proiecţia puterii trebuia acum să se facă folosind strategii mai ascunse şi, în multe privinţe, mai eficiente.
Strategiile sale.
Ideea că Occidentul putea fi învins prin mijloace militare convenţionale nu era decât o fantezie bizară. O iluzie periculoasă care a dus la starea jalnică actuală a Rusiei şi a orbit conducerea acesteia cu privire la faptul că victoria era într-adevăr realizabilă dacă erau dispuşi să îmbrăţişeze câmpul de luptă modern.
Nu că aceasta ar fi fost o chestiune simplă. Terenul s-a schimbat în mod constant, au apărut noi tehnologii care au devenit aproape peste noapte caduce, iar Occidentul a devenit mai priceput în a se apăra. Inovarea trebuia să fie constantă, creativitatea învingea disciplina, iar îndrăzneala era recompensată.
Tocmai darul său de a inova cu îndrăzneală l-a adus în Orientul Mijlociu. Cea mai recentă strategie a sa a fost considerată prea periculoasă pentru a fi pusă în aplicare din interiorul graniţelor Rusiei. Preşedintele Utkin a insistat că negarea plauzibilă era esenţială şi a folosit acest lucru ca acoperire pentru a-şi trimite potenţialul rival în Siria – un loc unde ar fi fost izolat de aliaţii săi de la Kremlin.
Când căldura soarelui care pătrundea prin geamul deteriorat a devenit inconfortabilă, Semenov a început să se mişte din nou. Uşa de oţel de la capătul îndepărtat al spaţiului avea o încuietoare cu tastatură care nu avea sofisticarea cu care era obişnuit, dar era suficientă pentru sarcina pe care o avea de îndeplinit. Puţini dintre prizonierii săi doreau să evadeze şi, chiar dacă ar fi făcut-o, nu exista decât teren uscat şi deschis pe o distanţă de şaptezeci şi cinci de kilometri în toate direcţiile.
Coridorul în care a intrat era semnificativ mai răcoros şi Semenov şi-a accelerat ritmul. Peretele din stânga lui s-a transformat în geam, oferind o privelişte asupra unei curţi interioare care era goală la această oră a zilei. Camera care era destinaţia lui era păzită de un singur soldat în uniformă. Tânărul s-a înţepenit când a observat apropierea comandantului său, trăgând un salut sec înainte de a deschide uşa şi de a se da la o parte.
Semenov a intrat într-un spaţiu extins, care prezenta o construcţie din plasă de lanţuri de la podea până la tavan, care acţiona ca o pâlnie. Nu se deosebea de sistemul folosit de exploatările de animale, dar în acest caz animalele erau umane. Sau cel puţin o aproximaţie apropiată.

A scanat cele optsprezece feţe întunecate şi murdare din spatele sârmei, dar nu erau diferite de cele care veniseră înainte. Nu era surprinzător, din moment ce fuseseră luate din aceleaşi locuri. Bărbaţii proveneau din curtoazia unei închisori care adăpostea luptători ISIS capturaţi şi alţi insurgenţi antiguvernamentali. În schimb, femeile fuseseră smulse dintr-o tabără de refugiaţi de la nord-est de Damasc. Majoritatea erau soţiile unor jihadişti străini care fuseseră fie ucişi, fie capturaţi.
Cinci soldaţi ruşi au ţinut grupul în mişcare, făcând faţă eficient nivelului de rezistenţă la care se aşteptau. Unii dintre bărbaţi se îmbrânceau şi strigau cereri fără sens în arabă, în timp ce femeile încercau să se facă cât mai mici posibil.
Semenov a privit o fată trecând prin poarta îngustă din vârful pâlniei. S-a concentrat asupra ochilor ei tineri şi asupra conturului vag al corpului ei sub chador. Ea a urmat ordinele unui translator şi s-a coborât pe un scăunel lângă perete. Acolo, o femeie îmbrăcată ca o asistentă medicală a selectat o seringă şi i-a indicat fetei să-şi expună braţul. După ce i s-a administrat injecţia, un soldat a apucat-o de sub braţ şi a condus-o pe o uşă din spate.
Procedura fusese rafinată de-a lungul anilor pentru a minimiza incidentele violente, dar nicio modificare nu le putea preveni în totalitate. Se părea că întotdeauna se întâmpla câte unul, iar de data aceasta nu era diferit. Un tânăr care se prefăcea blând în timp ce trecea prin poartă a atacat-o brusc pe asistentă. În primele zile ale acestui proiect, scandalagiii fuseseră executaţi sumar, dar mai târziu Semenov se gândise mai bine la asta. Cei mai interesanţi subiecţi erau cei puternici.
A privit cum bărbatul a fost trântit pe podeaua de beton şi ţinut acolo de trei soldaţi. Mâneca i-a fost smulsă, iar asistenta zdruncinată i-a introdus un ac fără a beneficia de sterilizare. Părea puţin şubred când l-au pus în picioare, dar deţinuţii rămaşi aveau să atribuie asta violenţei şi nu injecţiei.
Semenov a ţinut minte chipul bărbos al bărbatului înainte de a dispărea pe uşă. Ar fi fost o plăcere să îl vadă cum cedează. Sfidarea iniţială. Rugămintea fără răspuns pentru salvarea lui Dumnezeu. Şi, în cele din urmă, capitularea. Era calea pe care o luau cu toţii în cele din urmă.
Boris Utkin avea să descopere în curând că alungarea celui mai valoros bun al Rusiei în Siria a fost încă una dintr-o lungă serie de decizii dezastruoase. Munca pe care Semenov o realizase în timpul exilului nu ar fi făcut altceva decât să-i sporească legenda. Preşedintele nu era singurul om puternic din Moscova. Existau şi alţii şi aceştia urmau să fie luaţi în seamă.
Semenov a ieşit din lift şi a intrat într-un apartament opulent care includea atât biroul său, cât şi locuinţa. Făcea parte din aripa nouă a complexului, construită prin muncă de sclavi sirieni, dar finisată de meşteri ruşi. O reamintire a locului de unde venea. Şi de unde se va întoarce într-o zi.
Abia se instalase în spatele biroului său, când asistentul său a apărut în uşă. Leonid era cu el de cinci ani şi se dovedise un locotenent capabil. Originar din FSB, era suficient de inteligent pentru a înţelege că Semenov reprezenta viitorul – atât al lui, cât şi al Rusiei.
„Ce ai pentru mine?” a întrebat Semenov.
„Veşti excelente, domnule. Informatorii noştri cred că Damian Losa trimite un reprezentant în Siria.”
„Un reprezentant. Nu vine personal?”
„Nu, domnule.”
„Deci, veşti bune. Dar cu greu excelente.”
„Nu, domnule. Îmi pare rău, domnule.”
„Şi?”
„Puţinii oameni pe care Losa i-a lăsat în Siria pun bazele unor întâlniri care speră că vor duce la palatul prezidenţial.”
Losa era, fără îndoială, conştient de reţeaua de distribuţie musulmană care apăruse pe teritoriul său. Era, de asemenea, probabil că achiziţionase mostre din noua formulă de captagon aflată în circulaţie. Poate chiar cele din transportul eşuat către Italia. Şi dacă era adevărat, mexicanul avea multe întrebări despre structura chimică a drogului şi despre cum putea fi produs în mod profitabil.
„Deci, vrea să ni se alăture, nu-i aşa?”
„Probabil că a recunoscut că va fi extrem de dificil să concureze cu o ţară întreagă – chiar şi cu un stat paria ca Siria. De asemenea, el ar vedea reţeaua sa europeană ca fiind superioară celei pe care am creat-o

noi. Reputaţia lui este aceea de om de afaceri inteligent care foloseşte violenţa doar în ultimă instanţă. Un parteneriat este întotdeauna mai profitabil decât un război.”
Semenov şi-a bătut cu degetele pe birou. Damian Losa nu era un om care să fie subestimat, dar nu exista nici un motiv pentru a-l mitiza. Construise un imperiu criminal de miliarde de dolari şi o mistică aproape supranaturală, dar, în cele din urmă, era doar un criminal.
„Putem ajunge la acest reprezentant?”
„Nu văd niciun obstacol semnificativ. Dar vreţi să acţionaţi imediat împotriva lui? Sau vrem să auzim ce are de spus mai întâi?”.
Nu era nevoie. În schimbul unei părţi din profituri, Losa îşi va oferi expertiza, influenţa şi accesul la reţeaua sa europeană. Valoroase, cu siguranţă, dar nici pe departe ceea ce Semenov dorea de la mexican. Nu, el nu ar fi acceptat nimic mai puţin decât totul.

CAPITOLUL 11

ÎN AFARA PARISULUI
FRANŢA

RAPP s-a trezit la un ping liniştit şi a pus imediat mâna pe telefon. Claudia s-a agitat lângă el, iar el a rămas nemişcat până când respiraţia ei s-a echilibrat din nou. Era puţin trecut de ora trei dimineaţa, dar luminile Parisului erau încă suficient de puternice pentru a pătrunde prin umbrele şi a le lumina apartamentul din hotel. Claudia a alunecat mai aproape, aruncându-şi un braţ peste trunchiul lui, amintindu-i cât de puţin voia să treacă în Siria. Mai ales în serviciul lui Damian Losa.
S-a uitat în cele din urmă la textul de pe ecran.
O LIMUZINĂ VĂ VA AŞTEPTA JOS ÎN TREIZECI DE MINUTE.
Rapp reuşi să se elibereze uşor de sub braţul Claudiei şi să păşească în tăcere spre dulap. După ce şi-a tras pe el o pereche de blugi, o cămaşă de bumbac şi o pereche de cizme elegante, furnizate tot de cizmarul lui Losa, a recuperat o geantă suspendată cu hainele sale de gală. Când s-a întors, Claudia era aşezată în pat, cu trupul ei profilat de fereastra din spate.
„Nu durează niciodată mult, nu-i aşa?”, a spus ea.
„După ce termin treaba asta, voi fi în măsură să aleg.”
„Serios?”
„Ştiu că nu mă crezi, dar tot ce vreau să fac este să mai stau aici câteva zile cu tine şi apoi să mă întorc şi să-i găsesc Annei bicicleta pe care i-am promis-o.”
„Nu avea încredere în el, Mitch. Oricât de rezonabil ar părea, nu uita ce este.”
„Nu am încredere în nimeni”, a spus el, luând câteva lucruri de pe o comodă şi punându-le într-o geantă prevăzută cu curele pentru rucsac.
Ea s-a ridicat şi a traversat camera, înfăşurându-şi braţele în jurul lui. „Ceea ce urăsc cel mai mult la asta este că mă simt atât de neajutorată. Nu pot face aproape nimic pentru tine acolo.”
„Îţi faci prea multe griji. Guvernul sirian vrea bani, iar Damian Losa ştie cum să-i facă. O să iau avionul lui spre Damasc, o să mă duc cu el la Damasc, o să fiu servit la masă câteva zile şi o să ajung la o înţelegere.”
Ea s-a uitat la el, cu ochii ei migdalaţi aproape negri în semiobscuritate. „Mincinosule.”
Poate că nu era chiar atât de mincinos.
Limuzina era la fel de luxoasă ca oricare alta în care fusese şi avionul la care se oprise nu semăna deloc cu G5-ul din ce în ce mai ponosit al Agenţiei. Dacă nu cumva greşise, era un Global 8000 nou-nouţ. Până acum totul era în regulă.
Au alunecat până la oprire şi Rapp şi-a luat geanta înainte de a ieşi. Uşa avionului era deschisă, aşa că a urcat treptele şi l-a găsit pe Damian Losa aşezat pe o canapea în mijlocul cabinei. Mexicanul s-a ridicat pentru a da mâna şi i-a indicat un scaun vizavi de el.
„Pot să vă ofer ceva de băut?”, a spus el, ridicând paharul din mână.

Rapp a clătinat din cap. Claudia avea dreptate în legătură cu faptul că era şmecher. Era greu de imaginat că ar fi fost implicat în ceva mai violent decât o dezbatere aprinsă despre vinurile franţuzeşti. În acest caz, aparenţele erau înşelătoare. Se zvonea că fusese o vreme în care nu se ferise să îşi însângereze mâinile.
„Planul meu de a te duce cu avionul la Damasc pentru a discuta cu factorii de decizie – poate chiar cu preşedintele – nu a funcţionat atât de bine pe cât am sperat."
„Adică?" a spus Rapp, fără să fie surprins, dar interesat de modul în care Losa avea să învârtă asta.
„Feedback-ul pe care îl primesc este că încercarea de a merge direct la vârf nu ar fi utilă sau sigură."
„Aşadar, guvernul nu are chef de negociere?"
„Nu cred că înţeleg cât de utilă aş putea fi pentru interesele lor şi mă îngrijorează faptul că s-ar putea să nu fiţi tratată cu respectul pe care îl meritaţi. „
Rapp a zâmbit la această elegantă întorsătură de frază. S-ar putea să nu fii tratat cu respectul pe care îl meriţi tradus la va folosi o torţă pe boaşele tale.
„Şi unde mă lasă asta?"
„Te voi pune în legătură cu oameni care pot face prezentări de nivel inferior şi pot asigura o securitate de încredere. Trebuie doar să ne expui cazul şi să aduni cât mai multe informaţii. Speranţa este că vor fi suficiente pentru a te urca în ierarhie."
„Pot să presupun că nu voi lua acest avion?"
„Nu. Are sens ca tu să mergi mai discret. Cel mai bun mod de a face asta este pe jos, cu o organizaţie care face trafic de persoane peste graniţa turcă."
„Dacă îmi amintesc bine, graniţa este puternic patrulată şi există un zid."
„Nu va fi o problemă. Autorităţile nu sunt îngrijorate de oamenii care trec din Turcia în Siria. Din motive evidente, fluxul tinde să meargă în direcţia opusă."
„Şi când voi ajunge acolo?"
„Vei fi întâmpinat de cineva care te va duce la Idlib, unde vei putea să te conectezi cu ceea ce a mai rămas din organizaţia mea. Presupun că eşti familiarizat cu regiunea?".
Rapp a dat din cap. Era unul dintre ultimele bastioane ale rebelilor din Siria, deşi „bastion" ar putea fi o exagerare a situaţiei reale de pe teren. Cu ajutorul forţelor ruseşti, guvernul făcea o treabă bună pentru a-i sugruma pe locuitori.
„Din nefericire, puţinii sirieni care încă îmi sunt loiali au fost forţaţi să se refugieze acolo."
„Loiali", a repetat Rapp. „Cât de loiali?"
„Evident, operaţiunea mea de acolo a fost grav degradată, dar încă mai am destulă influenţă pentru a te pune în mâinile unor oameni care nu se vor întoarce împotriva ta."
Asta i se părea puţin optimist lui Rapp, dar nu prea avea ce să facă în privinţa asta.
„Şi ca să fie clar, nimeni nu-mi cunoaşte adevărata identitate."
„Doar eu şi locotenentul meu, care este complet deasupra oricărei suspiciuni. Pentru toţi ceilalţi, sunteţi un avocat canadian care îmi reprezintă interesele. Şi asta vei face, nu-i aşa?".
„Faptul că sunt aici dovedeşte asta."
„Sugerează", a corectat Losa. „Faptul că staţi aici sugerează asta. V-aţi petrecut viaţa în slujba Americii. Cum ţi se pare să redirecţionezi această loialitate către mine?"
„Statele Unite au foarte puţine interese în Siria."
„Ăsta nu e un răspuns prea bun."
„Sunt sigur că vei găsi o cale de a trăi cu asta."

CAPITOLUL 12

La vest de Kilis
TURCIA
„O poţi vedea... Acolo!"
Rapp a tras cu ochiul prin geamul lateral, în timp ce Fiat-ul ţopăia pe drumul de pietriş. Pe o pantă abruptă, luminată de lună, putea vedea o linie vagă care se îndrepta spre est, spre dealuri. Zidul de frontieră care despărţea Turcia de Siria.

„Acesta are o înălţime de nouă metri”, a continuat şoferul său într-o engleză puternic accentuată. „Este alcătuit din mai multe secţiuni, fiecare de paisprezece tone. Da? Foarte grele. Foarte puternic. În partea de sus sunt şaizeci de centimetri de sârmă cu... Spini? Cu ţepi?”
„Barbi”, a spus Rapp când şi-a dat seama că noul său tovarăş nu avea de gând să se oprească din ghicit până nu dădea peste cuvântul potrivit.
„Da!” „Sârmă ghimpată, nu? Are şaptezeci de turnuri de pază şi multe sute de kilometri, dar această secţiune este întunecată. Acest zid este a doua cea mai lungă construcţie din lume. Ştiţi care este prima?”. Rapp nu a răspuns.
„Zidul Chinei! Acesta acoperă aproape toată graniţa noastră. Este foarte bun, pentru că avem foarte mulţi refugiaţi din cauza războiului. Ţara mea i-a luat pe cei mai mulţi dintre ei. Trei milioane. Dar acum le este foarte greu să treacă.” A plesnit cu bucurie peste bordul decojit. „Dacă nu-i ajut eu, bineînţeles. Sunt un expert!”
A continuat să vorbească fără oprire, dar era mai mult o eliberare de energie nervoasă decât un efort de a transmite informaţii. Era ceva cu care Rapp era obişnuit, dar de data aceasta nu era el ceea ce îl speria pe om. Era spectrul lui Damian Losa. Contrabandistul turc ştia că viaţa lui – şi poate şi a familiei sale – depindea de faptul că Rapp ajungea în siguranţă în Siria.
„Acolo!”, a exclamat din nou. „Vezi luminile?”
Rapp da, două puncte care se deplasau spre vest. Încă la kilometri distanţă.
„Acestea sunt farurile unui vehicul de patrulare Cobra II. Ştii ce este asta?”
Rapp a dat din cap. Răspunsul Turciei la Humvee.
„Foarte periculos”, a continuat şoferul său. „Dar le cunoaştem programul şi avem oameni care îi supraveghează”.
„Cât mai durează?” a întrebat Rapp, care nu era nerăbdător să fie prins în aer liber la lumina zilei. Zborul de la Paris la Kilis durase mai mult decât anticipase, iar zorii începuseră să se ivească.
„Mai avem puţin şi ajungem. Poţi să vezi.” Şoferul său a arătat prin parbrizul murdar spre un vârf de deal care se profila peste graniţă. Casa de beton cocoţată în vârf părea oarecum evidentă, dar Losa îl asigurase că oamenii care operau de acolo erau cei mai buni din domeniu.
Aleea de pământ era aproape prea abruptă pentru vehicul, dar în cele din urmă au ajuns pe creastă, înconjuraţi de lumina înceţoşată a zorilor şi de mirosul ambreiajului în flăcări. Rapp coborî cu rucsacul său, dar şoferul rămase.
„Mult noroc, prietene”, a spus el, fără să se obosească să-şi ascundă uşurarea în timp ce lăsa maşina să se rostogolească înapoi pe deal.
Rapp a scrutat terenul pustiu pentru o clipă, concentrându-se iniţial asupra drumului care era paralel cu zidul de graniţă şi apoi asupra dealurilor mărăcinate de dincolo. Din acest punct de vedere, Siria părea înşelător de paşnică.
Uşa de la intrare a casei a fost smulsă în momentul în care piciorul său a aterizat pe verandă. Bărbatul care a ieşit nu era mai înalt de 1,75 m, cu pieptul ca un butoi şi scalpul gol, cu pielea de piele. A strigat peste umăr în turcă, dezvăluind diverşi dinţi înnegriţi sub o mustaţă impresionantă.
Un al doilea bărbat a apărut o clipă mai târziu, a clătinat din cap cu dezgust şi a iniţiat un scurt schimb verbal. Rapp nu vorbea limba, dar tonul şi limbajul corpului lor sugerau că nu erau impresionaţi de omul care le fusese trimis. Fără îndoială, erau obişnuiţi cu sirienii disperaţi, călţi de război, care ar fi făcut orice pentru o şansă la o viaţă nouă.
„Este greu, această călătorie”, a bâlbâit cel cu mustaţă. A arătat spre peretele care abia începea să strălucească roz în lumina zorilor. „Trebuie să urci pe întuneric şi să traversezi munţi.”
Rapp era pe punctul de a trece pe lângă el în clădire, dar apoi şi-a amintit că nu mai era agent CIA. Era un avocat canadian.
„Pot s-o fac. Nu am de ales.”
Această declaraţie a avut efectul dorit. Ca şi ei, era doar un om care încerca să evite mânia lui Damian Losa. Indiferent de ceea ce-i lipsea la capitolul abilităţi fizice, se putea conta pe el să compenseze prin motivaţie.

În cele din urmă l-au lăsat să treacă şi Rapp şi-a aruncat geanta pe o canapea dezintegrată înainte de a se aşeza lângă ea. „Care este planul?”
„Plecăm diseară”, a spus Mustaţă Man.
„Cum rămâne cu patrulele?”
„Nu va fi niciuna. Le-am plătit.”
„De încredere?”
„Nu întotdeauna. Dar de data aceasta da. Nu le pasă de tine. Pentru că mergi în direcţia greşită. Nimeni nu vrea să meargă în Siria. Vor să plece”.
„Atunci care e problema?”
Părea neverosimil ca Losa să implice contrabandişti când o scară şi o hartă ar fi fost suficiente. Scările şi hărţile erau sută la sută de încredere şi nu aveau guri de fugă.
„Problemă?”
„De ce am nevoie de tine?”
Asta a provocat un alt scurt schimb de replici în turcă.
„Ceilalţi contrabandişti. Iată de ce suntem importanţi. Sunt mulţi în această zonă pentru că comandantul de frontieră de aici poate fi mituit. Dar asta înseamnă o concurenţă mare. Ar fi periculos pentru voi fără protecţie. Este un război”.
Rapp nu era sigur dacă se referea la războiul civil sirian sau la războiul dintre contrabandişti, dar în acest moment nu mai conta. Urma să treacă peste acel zid cu sau fără ei, iar cu ei era probabil marginal mai bine decât să pornească pe cont propriu.
Şi-a mutat rucsacul la un capăt al canapelei şi s-a întins, închizând ochii. „Anunţă-mă când va fi timpul.”
„Înţelegi ce trebuie să faci?” l-a întrebat Nijaz-Mustache Man.
Rapp a dat din cap în întuneric. Era unu noaptea şi cerul era senin, scăldând peisajul într-o lumină incoloră. Zidul de beton era surprinzător de proeminent, iar terenul ondulat din spate era aruncat în tonuri mai atenuate.
„Ahmet, el merge primul. Tu al doilea. Eu merg ultimul.”
„Te-am auzit de primele trei ori”, a spus Rapp.
„Înălţimile. Asta nu este o problemă, da?”
Turcul se derula din nou prin tot ceea ce putea să meargă prost. Enervant, dar de înţeles. Rapp făcea acelaşi lucru atunci când conducea o operaţiune care implica oameni pe care nu-i cunoştea.
„Voi fi bine.”
O voce turcească a urcat de jos. Bărbatul de lângă Rapp s-a uitat la ceas şi a tradus. „Ahmet vede patrula. Odată ce trece peste deal, trebuie să ne mişcăm repede.”
„Bine.”
Strălucirea farurilor a devenit vizibilă câteva minute mai târziu şi au mai trecut încă cinci până când vehiculul blindat a intrat complet în vizor. Rapp s-a întors cu spatele, protejându-şi vederea nocturnă de puternica bară luminoasă montată deasupra.
„Acum!”, a spus ghidul său când farurile spate au dispărut peste o ridicătură.
Rapp şi-a încărcat rucsacul pe umeri şi a sărit de pe verandă, luând un traseu în zigzag pe panta fără urme. Până să ajungă la drum, turcul rămăsese mult în urmă. Partenerul său era mai rapid, deoarece îşi instalase deja o scară construită special şi urcase până la mijlocul drumului.
Secţiunea de jos avea trepte normale şi era legată de nişte ţepi ascunşi în tufişuri. Acolo unde scara se întâlnea cu sârma ghimpată, la vreo trei metri mai sus, era acoperită cu placaj cu mânere de doi pe patru. Nu este o soluţie sofisticată, dar perfect funcţională.
Ahmet a urcat până la intersecţia dintre beton şi sârmă, apoi a răsturnat o bucată de placaj cu balamale peste partea superioară, creând un fel de teepee peste secţiunea periculoasă. O frânghie groasă cu noduri regulat distanţate a fost ataşată şi el a aruncat-o în teritoriul sirian înainte de a continua.
În momentul în care Rapp a început să urce, vântul ridicase suficient praf pentru a oferi ceva mai multă acoperire. Nu că ar fi fost necesar. Patrula Cobra II dispăruse de mult, iar ghizii săi îl asiguraseră că problemele bugetare îi obligaseră pe turci să anuleze planurile de supraveghere electronică.

Cu toate acestea, a rămas jos când a ajuns în vârf, alunecând cu o mână pe o treaptă şi cu cealaltă pe frânghie. Câteva clipe mai târziu, coborâse mână peste mână până la pământ.
„Unde este Nijaz?”, l-a întrebat ghidul său, făcându-i semn să se îndrepte spre locul în care era ghemuit într-un tufiş.
„Nu foarte departe în urmă. „
Cel mai puţin atletic dintre cei trei, Nijaz a pufnit audibil în timp ce urca. În cele din urmă, a reuşit să treacă şi, în acel moment, toţi trei au reuşit ceva ce nimeni în deplinătatea facultăţilor mintale nu ar fi încercat – să intre ilegal în Siria.
„Veniţi! Ne grăbim!”
Au pornit spre sud, cu Ahmet în frunte şi Nijaz pufăind în spate. Rapp a ţinut să se deplaseze puţin nesigur pe teren, încercând să contracareze demonstraţia sa de atletism pe scară. Aceşti oameni probabil că vor face tot posibilul să uite că această noapte se întâmplase vreodată, dar totuşi avea sens să rămână în caracter. Nu numai că ar fi fost catastrofal pentru el să fie identificat, dar era şi nerăbdător să fie etichetat drept avocatul canadian efemer. După ce şi-a petrecut cea mai mare parte a carierei trăind în umbra lungă a realizărilor sale, abia aştepta să fie trecut drept inofensiv.
Aerul se simţea neobişnuit de greu în timp ce urcau. De obicei, alunecarea peste graniţe era un pic anticlimaterică. Nu erau nimic mai mult decât nişte linii trasate pe o bucată de hârtie care nu aveau prea mult sens pe pământ. Siria părea diferită.
Poate că istoria sa îndelungată îi dădea o greutate pe care multe alte locuri nu o aveau. Aceasta era casa uneia dintre cele mai vechi civilizaţii din lume. Fusese controlată la un moment dat de aproape toată lumea care a fost cineva în istorie – sumerieni, persani, greci, romani. Alexandru cel Mare luptase acolo. La fel ca şi Pompei al Romei.
După ce s-a desprins de dominaţia franceză în urma celui de-al Doilea Război Mondial, a devenit un stat relativ secular construit pe o bază de control guvernamental de fier. Sprijinită de sovietici şi, mai târziu, de ruşi, Siria reuşise decenii întregi de o pace opresivă pe care oamenii aveau tendinţa de a o confunda cu stabilitatea. Sub suprafaţă, însă, situaţia era în fierbere. Presiunea s-a acumulat până când cea mai mică scânteie ar fi putut să o facă să explodeze.
Acea scânteie a venit sub forma unui slogan antiguvernamental pictat pe un zid la sud de Damasc. Elevii responsabili au fost arestaţi şi torturaţi rapid de poliţia secretă, ceea ce a determinat cetăţenii să iasă în stradă în semn de protest. Guvernul a ripostat dur – o strategie care a funcţionat întotdeauna pentru ei înainte. Din motive pe care istoricii încă nu le-au înţeles pe deplin, de data aceasta a fost diferit. Ţara a explodat.
A făcut parte dintr-o serie de revolte în întreaga lume arabă, fiecare alimentându-se din cealaltă. Oameni puternici au fost înlăturaţi, iar supuşii lor, ameţiţi de libertatea lor bruscă, au încercat să reconstruiască pe baza principiilor democratice.
Problema a fost că au descoperit rapid că democraţia este dificilă. Este un sistem politic construit în jurul ideii că oamenii pe care îi urăşti vor avea, în mod inevitabil, rândul lor la frâiele puterii. În ţările cu diviziuni sectare profunde şi corupţie înrădăcinată, a urmat haosul. Occidentul a încercat să ajute, dar instituţiile sale nu au fost niciodată bune la a discerne diferenţa dintre un outsider şi un băiat bun. Americanii şi europenii occidentali au avut tendinţa de a crede că oamenii oprimaţi voiau doar să se scuture de lanţuri şi să respire liber. Adevărul era un pic mai întunecat. Cei mai mulţi nu erau interesaţi de libertate sau de pace. Ei voiau doar să fie cei care provoacă durerea, spre deosebire de cei care o simt.
Mişcarea spre est l-a tras pe Rapp înapoi în prezent. Încă îndepărtată, nu reuşea să deslueşească ce era. La început, a presupus că era un mic grup de oameni care se îndreptau clandestin spre graniţă. Mişcările lor păreau totuşi un pic aleatorii. Indivizii se strângeau laolaltă şi se dispersau. Înaintau ezitant prin lumina lunii şi apoi se întorceau. Pentru o clipă, a luat în considerare posibilitatea că era vorba de o turmă de animale nesupravegheate, dar nici asta nu părea corect.
Rapp l-a apucat de rucsac pe bărbatul din faţă, forţându-l să se oprească.
„Eşti obosit?”, a spus el. „Ai nevoie de apă? Încă cinci kilometri şi trebuie să...”
„Ce-i asta?” a spus Rapp, arătând spre râpa puţin adâncă de lângă ei.
„Ce?” a spus Nijaz, venind în spate. „De ce ne oprim?”

Rapp a întins mâna şi i-a întors capul lui Ahmet, astfel încât acesta să-şi poată folosi vederea periferică sensibilă la lumină. O clipă mai târziu, turcul a mârâit că a înţeles.
„Sunt mulţi contrabandişti aici. De aceea mergem pe creastă. Teritoriul de jos este pentru infractori. Avem multe probleme cu ei. Nu fac afaceri în mod corect. Îşi răpesc oamenii şi fură de la ei. Ei vor acest teritoriu numai pentru ei, chiar dacă este suficient pentru toată lumea. Au ucis pentru asta".
Grupul s-a oprit din nou, de data aceasta rupându-se în două, aproximativ jumătate dintre ei pornind înapoi pe drumul pe care veniseră.
„Par pierduţi", a subliniat Rapp.
„Sunt nişte idioţi", a spus Nijaz. „Şi prea departe pentru a fi un pericol pentru noi."
Ahmet a dat din cap. „Un om vă aşteaptă şi noi suntem lenţi. Noi trebuie să..."
„Cum adică sunt nişte idioţi?" spuse Rapp.
„Nu înţeleg", a răspuns Nijaz.
„Ei fac trafic de oameni prin acel coridor în mod regulat, nu-i aşa?".
„Da."
„Cât de des se rătăcesc?"
„De ce contează asta? Noi am fost plătiţi să vă ducem la oamenii voştri. Trebuie să plecăm."
Rapp nu s-a clintit. Contează pentru că aceşti doi tâmpiţi cădeau în aceeaşi capcană pe care el o întinsese în Afganistan cu o săptămână înainte. Voiau să creadă că duşmanii lor erau nişte cretini, în ciuda tuturor dovezilor care demonstrau contrariul.
„Dacă acei oameni s-au rătăcit, înseamnă că ghizii lor nu sunt cu ei. Şi dacă ghizii lor nu sunt cu ei, unde sunt?"
Nijaz părea încă confuz, dar Ahmet începea să arate o licărire de înţelegere.
„Suntem expuşi pe creasta asta", a continuat Rapp. „Dacă i-am reperat acolo jos, cu siguranţă ne-au reperat aici sus. Care este relaţia ta cu ei? Este posibil să vadă în asta o oportunitate de a scăpa de o parte din competiţie?"
Răspunsul a venit sub forma unei împuşcături care a răsunat pe terenul abrupt. Ambii turci au încremenit, iar Rapp a fost nevoit să-i tragă la pământ. Nijaz a opus o rezistenţă puţin confuză, dar Ahmet a căzut uşor. Prea uşor.
Rapp l-a târât în spatele unei berme în timp ce mai multe focuri de armă răsunau. Sclipirile de la gura ţevii de eşapament sugerau că opoziţia lor era formată din doi bărbaţi aflaţi la aproximativ cincizeci de metri spre sud. Dacă Rapp nu i-ar fi văzut pe oamenii pe care îi lăsaseră în urmă, el şi cele două călăuze ale sale ar fi intrat într-o ambuscadă.
Sângele bubuia negru din gura lui Ahmet, iar ochii i se dăduseră pe spate în cap. Se agăţase de braţul lui Rapp pentru o clipă, apoi a devenit complet flasc. Nijaz îşi recuperase pistolul şi trăgea orbeşte peste creasta joasă în spatele căreia se refugiaseră. Rapp l-a apucat de încheietura mâinii şi a tras-o în sus, eliberându-l de armă.
Nijaz a strigat ceva în turcă, uşor de interpretat după ton şi după faptul că în el figura numele lui Ahmet. Rapp a prins o mână în jurul gâtului contrabandistului şi l-a trântit la pământ. „Calmează-te naibii! Mă înţelegi?"
Combinaţia dintre cuvintele lui Rapp şi impactul cu solul stâncos a reuşit să-l facă să tacă.
„Ascultă-mă, Nijaz. Ce arme avem..." O altă împuşcătură a răsunat, ricoşând într-o stâncă din apropiere. Rapp a tăcut până când ecoul s-a stins. „Ce arme avem noi?"
„Eu nu..." începu Nijaz, dar Rapp îl plesni peste faţă. Acoperirea lui de avocat canadian moale se transformase brusc din activ în pasiv. Ceea ce avea nevoie acum era respect şi supunere. Nimic altceva.
„Ce arme, Nijaz? Tu ai acest Sarsilmaz B6. Dar încărcătoare de rezervă?"
„Da", s-a bâlbâit el. „Unul."
„Ahmet?"
„Acelaşi..."
Rapp s-a mişcat repede. Dacă ticăloşii ăştia erau suficient de hotărâţi să pregătească o ambuscadă, erau suficient de hotărâţi să încerce să meargă pe poziţie. A scos pistolul din şoldul îmbibat de sânge al lui Ahmet şi apoi şi-a căutat în rucsac, găsind un cuţit de luptă şi un încărcător de rezervă. Când s-a întors

înapoi, Nijaz se ridicase pentru a trage cu ochiul peste vârful bermei. Rapp l-a tras înapoi chiar în momentul în care o împuşcătură a lovit la câţiva centimetri distanţă şi i-a împroşcat cu praf.
„Ascultă-mă, Nijaz. Vreau să-i ataci pe nemernicii ăştia în timp ce eu mă duc în spatele lor. Ai înţeles? La fiecare minut sau cam aşa ceva, trage dintr-o poziţie aleatorie din spatele acestui deal. Vrem să creadă că Ahmet e încă în viaţă şi că eu sunt doar un client neajutorat."
„Nu eşti?"
Rapp a ignorat întrebarea. „Fă ce-ţi spun şi vom scăpa amândoi cu viaţă."
Deşi turcul părea sceptic, nu era pregătit să contrazică pe cineva care lucra pentru Damian Losa. A întins mâna peste o parte a bermei şi a apăsat pe trăgaci. Rapp a făcut acelaşi lucru de cealaltă parte şi apoi s-a strecurat imediat spre vest. Deşi era îmbrăcat ca un civil, îşi alesese haine care se confundau cu terenul. Nu era atât de important în lumina celestă, dar era esenţial în iluminarea flash-urilor de la gura ţevii. Ajunsese la nişte tufişuri de mărăciniş la vreo şase metri de locul unde Nijaz urma instrucţiunile cu o sârguinţă surprinzătoare. Rapp rămase nemişcat, urmărind tirul de ripostă şi observând că inamicul nu-şi făcea jocul. Era clar că doar un singur om trăgea acum. Asta însemna că mai era cel puţin unul acolo. Dar unde?
Dacă cineva voia să se apropie de poziţia lui Nijaz, era aproape sigur că urma să o ia pe aceeaşi rută pe care o folosise Rapp pentru a se îndepărta. Acesta era uşor înclinat în sus, oferind un teren înalt, iar o combinaţie de tufişuri şi bolovani de dimensiuni medii oferea o acoperire decentă.
Acţiunea era adânc întipărită în ADN-ul lui Rapp, dar uneori era mai bine să tragi aer în piept. Lupta era adesea o chestiune de răbdare. A trecut cuţitul lui Ahmet pe mâna sa dominantă şi şi-a relegat pistolul pe cealaltă. Mai liniştit era întotdeauna mai bine atunci când era posibil.
Timpul trecea încet, aşa cum se întâmpla întotdeauna în situaţii ca acestea, dar îi permitea să se familiarizeze cu ritmul câmpului de luptă. Nijaz a continuat să alterneze tirurile de la capetele opuse ale bermei în spatele căreia se ascundea, deşi într-un mod suspect de previzibil. O împuşcătură dinspre vest. Patruzeci şi cinci de secunde. O împuşcătură dinspre est. Se repetă. Nu era deosebit de convingător, dar, în focul momentului, probabil suficient de bun.
Adversarul său depunea şi mai puţin efort – trăgând cam din aceeaşi poziţie, de obicei ca răspuns direct la Nijaz. Deloc surprinzător, deoarece poziţia inamicului era cea mai puternică dintre cele două. Bermul în spatele căruia era baricadat era asemănător, dar mai înalt şi în formă de semilună. Mai în spate, terenul se prăbuşea într-o pantă abruptă şi netedă pe care ar fi fost imposibil să o urce rapid sau în linişte. Pentru a ajunge la el avea să fie nevoie de ceva creativitate.
Au mai trecut câteva minute până când Rapp a auzit trosnetul aşteptat al paşilor în stânga sa. Nu putea risca să mişte nimic altceva decât capul, şi chiar şi aşa, doar cu o lentoare glacială. În momentul în care bărbatul a trecut în raza lui vizuală, era la mai puţin de trei metri distanţă.
Ghemuit şi ţinând un pistol în mâna dreaptă, dădea prioritate furtişagului în detrimentul vitezei în încercarea sa de a-l flanca pe Nijaz. Era o strategie rezonabilă, dar una care avea să lucreze împotriva lui în acest caz. În cele din urmă, avea să fie atras de tufişul sub care se refugiase Rapp. Locaţia şi mărimea acestuia erau imposibil de rezistat.
Era aproape timpul ca Nijaz să tragă dinspre partea de est a bermei şi Rapp a închis parţial ochii, îngrijorat de faptul că flash-ul de la gura ţevii s-ar putea reflecta în ei. Bărbatul care se apropia calculase şi el momentul ales de adversarul său, ghemuindu-se înainte ca peisajul să fie luminat pentru scurt timp. A aşteptat ca tovarăşul său să riposteze la foc înainte de a se strecura din nou în faţă.
Nu i-au trebuit decât câteva secunde ca să ajungă la tufiş şi să se scufunde în spatele acestuia, atât de aproape încât Rapp îi putea auzi respiraţia şi scârţâitul bocancilor. Încă prost poziţionat pentru a trage cu siguranţă în Nijaz, s-a târât înainte, plantând o mână la doar câţiva centimetri de capul lui Rapp. Odată ce a trecut, Rapp a abandonat arma şi s-a ridicat, prinzându-şi mâna goală peste gura şi nasul bărbatului şi înfingându-i cuţitul în ceafă.
Era o manevră pe care Stan Hurley îl învăţase la începutul carierei sale la CIA. Bătrânul ticălos îi garantase că, cu o plasare atentă, nu se auzea niciun sunet din partea victimei şi nu existau contracţii musculare care ar fi putut provoca o apăsare involuntară a trăgaciului. Şi, deşi Hurley se înşelase în multe privinţe în viaţă, sfaturile sale pe tema uciderii erau impecabile.

Corpul bărbatului se lăsă moale, iar Rapp îl coborî înainte de a se târî în direcţia lui Nijaz. Dacă ar mai fi fost cineva acolo care să privească, nu ar fi văzut nimic mai mult decât pe tovarăşul său ferindu-se pentru scurt timp în spatele unui tufiş şi apoi continuându-şi drumul.
După alte două minute atente, Rapp a reuşit să-l aducă pe Nijaz la vedere. Acum venea partea interesantă. A aliniat arma pe care o luase de la bărbatul pe care îl omorâse şi a tras un foc care a lovit berma la câţiva centimetri de capul lui Nijaz. Aşa cum plănuise, turcul s-a învârtit şi a ripostat la foc. Rapp a reacţionat alergând spre trăgătorul inamic săpat la nord. A tras la întâmplare în spatele lui, în timp ce Nijaz s-a aruncat la pământ şi a tras câteva focuri sălbatice în direcţia generală a lui Rapp.
Speranţa era ca omul din faţă să vadă doar ceea ce Rapp dorea să vadă – că tovarăşul său ratase ocazia şi acum fugea la adăpost cu gloanţe zburând.
O străfulgerare de ţeavă s-a aprins chiar în faţă şi Rapp s-a încordat, aşteptând impactul. Acesta nu a venit, însă. Omul cumpărase iluzia. Trăgea în Nijaz, încercând să acopere retragerea tovarăşului său.
Un glonţ din spate a venit puţin prea aproape pentru confort şi Rapp s-a aruncat peste bordura în formă de semilună, aterizând greu şi rostogolindu-se pe solul stâncos. Bărbatul aşezat acolo nu s-a deranjat să se uite înapoi, concentrându-se în schimb asupra ameninţării reprezentate de Nijaz. Nu a văzut niciodată ţeava pistolului aliniindu-se cu ceafa lui şi nici nu a simţit glonţul care l-a ucis.
O căutare rapidă a scos la iveală doar două rucsacuri. Nu era o garanţie că erau în siguranţă, dar un indiciu destul de decent. O căutare mai amănunţită cu o lanternă roşie slabă a scos la iveală doar două seturi de urme de paşi, dintre care unul avea un model de călcare aparţinând cadavrului.
„Nijaz! Mă auzi? Sunt Matthieu!”
„Matthieu?”, a fost răspunsul ezitant. „Unde eşti?”
„În spatele unui adăpost, chiar în faţa ta. Erau doar doi oameni, şi amândoi sunt morţi acum. Ai înţeles?”
„Eşti sigur?”
Rapp a lăsat să iasă o respiraţie exasperată. „Da, sunt sigur. Acum o să mă ridic şi o să vin la tine. Să nu tragi. Ai înţeles ce am spus? Să nu tragi.”
„Da. Am înţeles.”
Rapp s-a rostogolit peste bermă şi a fugit spre locul unde se ascundea turcul. Cadavrul lui Ahmet zăcea lângă el, împreună cu două încărcătoare uzate şi rucsacul lui Rapp.
„Cât va aştepta omul cu care trebuie să mă întâlnesc?”
„Nu mult”, a spus Nijaz, privindu-şi camaradul căzut. „Există patrule şi bandiţi în acest loc. Uneori şi bombardamente. Nu am cum să iau legătura cu el şi cred că acum nu putem ajunge la timp.”
„Voi nu puteţi, dar eu pot. Este greu de găsit punctul de întâlnire?”.
„Nu. Trebuie doar să urmaţi această creastă. Se transformă în plat şi traversează un drum. Acolo trebuie să vă întoarceţi spre est. Te va aştepta la doi kilometri distanţă.”
Rapp şi-a pus rucsacul pe el şi apoi a apăsat ţeava armei sale pe bărbia lui Nijaz. Turcul a încremenit, cu ochii larg deschişi şi cu privirea aţintită în faţă.
„Ascultă-mă cu mare atenţie, Nijaz. Eu nu am avut nimic de-a face cu asta. Am fost prinşi într-o ambuscadă şi tu şi Ahmet aţi ripostat, în timp ce eu m-am ascuns. În cele din urmă, i-ai ucis pe cei care ne-au atacat, dar Ahmet a murit în acest proces. Apoi m-ai condus la punctul de întâlnire şi m-ai lăsat acolo. Ne-am înţeles?”
„Da.”
„Eşti sigur? Pentru că dacă Damian Losa te aude spunând poveşti despre avocatul său împuşcând contrabandişti, vor fi probleme. Înţelegi despre ce fel de probleme vorbesc?”.
„Mă va face să-mi privesc familia murind înainte de a mă coborî cu ei într-un container cu acid.”
Un răspuns mult mai specific decât se aştepta Rapp. Încă o dată, reputaţia mexicanului îl preceda.

CAPITOLUL 13

NORD-VESTUL SIRIEI

RAPP se deplasa prin râpă cât mai silenţios posibil. Sedanul decojit era parcat pe un drum de pământ spre est, după ce urcase atât cât îi permiteau cauciucurile şi suspensia. Era aşa cum fusese descris şi unde trebuia să fie, dar, pe baza experienţei de până atunci a lui Rapp în Siria, se impunea prudenţă.
O strălucire roşiatică în interior sugera că cineva fuma şi, pe măsură ce se apropia, forma unui şofer singuratic se defini. În cele din urmă, un braţ a apărut de la fereastra deschisă şi mucul s-a arcuit în noapte.
Rapp a renunţat cu reticenţă la cuţitul şi pistolul pe care le avea asupra lui înainte de a urca din prăpastie. S-a apropiat încet, rămânând în centrul drumului şi ridicând mâinile. Farurile s-au aprins o clipă mai târziu şi a strâmbat din ochi împotriva strălucirii, în timp ce bărbatul cobora din vehicul.
„Eu sunt Matthieu Fournier!" a strigat Rapp pe un ton ce putea trece drept disperat. „M-aţi auzit? Matthieu Fournier!"
„Sunteţi singur?", a venit răspunsul uşor accentuat.
„Da... Am fost atacaţi. De contrabandişti. Ahmet a fost împuşcat. Nijaz m-a adus până la o jumătate de kilometru de aici şi apoi s-a întors să-l ajute."
Bărbatul şi-a aprins o altă ţigară, lucrând bricheta de modă veche cu o mişcare abilă, cu o singură mână. În ciuda strălucirii, Rapp a putut vedea motivul dexterităţii bărbatului. Îi lipsea braţul stâng. Un suvenir din timpul tulburărilor civile din Siria.
„Treci în spate."
Rapp a făcut cum i s-a spus şi a aşteptat până când au pornit la drum pentru a întreba cât va dura călătoria. Nu a primit niciun răspuns în afară de un nor de fum de ţigară. Era clar că omul nu simţea faţă de reprezentantul lui Damian Losa respectul pe care îl aveau contrabandiştii. Nu era surprinzător. În război, epuizarea suplinea în cele din urmă frica. Rezultatul era o indiferenţă înrădăcinată care era aproape imposibil de depăşit.
Soarele răsărise când au ajuns la dărâmăturile care fuseseră cândva o suburbie a oraşului Idlib. Temperaturile de la mijlocul dimineţii depăşeau deja o sută de grade Fahrenheit, ceea ce făcea ca ferestrele coborâte să fie o binecuvântare mixtă. Briza a ajutat cu căldura, dar praful pe care îl purta a pătruns peste tot.
Idlib fusese la un moment dat epicentrul rezistenţei, dar acum se transformase într-un cuib de viespi de infractori, jihadişti şi rebeli. Electricitatea era, în cel mai bun caz, intermitentă, iar mulţi oameni locuiau în clădiri bombardate şi expuse la intemperii. Rapp s-a aplecat mai aproape de fereastră, mirosul de beton pulverizat devenind copleşitor în timp ce studia un grup de copii murdari care se căţărau pe carcasa arsă a unei camionete. Deasupra lor, mai multe balcoane atârnau precar, ameninţând să se prăbuşească şi să le curme vieţile aproape înainte de a le începe.
Şoferul lui a întins mâna după pachetul de ţigări de pe bord şi l-a scuturat cu aceeaşi frustrare ca şi în primele trei rânduri. În cele din urmă, a găsit tăria de a recunoaşte că era gol şi l-a aruncat pe fereastră. Vântul l-a prins şi l-a trimis învârtindu-se pe o stradă laterală făcută impracticabilă de moloz.
Neavând ce să mai fumeze, bărbatul a rupt în sfârşit orele de tăcere.
„Aţi mai fost aici?"
„Nu."
Teoretic, o minciună, dar era greu să echivaleze ceea ce vedea cu ceea ce trăise înainte de război.
Când guvernul pierduse controlul, ţara se fracturase cu o viteză şi o violenţă care îl surprinseseră chiar şi pe el. O parte din motiv, desigur, era că golurile de putere tindeau să fie umplute de cei mai răi actori posibili. ISIS, Hezbollah şi o multitudine de alte organizaţii teroriste au năvălit din ţările vecine sau s-au format organic din populaţia locală. Au venit şi au plecat, şi-au schimbat alianţele, s-au dizolvat şi s-au reformat, declanşând întotdeauna violenţa şi suferinţa care erau specialitatea lor. Acum, când guvernul îşi recăpăta controlul, mulţi dintre aceşti oameni erau morţi sau încarceraţi, lăsând familiile prinse în tabere de refugiaţi supraaglomerate. Şi mai erau şi jucătorii mai mari – în primul rând Rusia, dar şi Iran, Turcia şi Arabia Saudită. Chiar şi SUA îşi băgaseră degetul în apă cu speranţa de a împiedica ISIS să devină din nou o putere regională.

„Am vrut libertate”, a spus şoferul său. „Să trăim într-o ţară care serveşte un scop mai mare decât acela de a potoli setea de putere a unui singur om. Era ceva pentru care merita să luptăm şi aşa am făcut. Am luptat pentru dreptul de a ne controla viitorul, aşa cum faceţi voi în Canada”.
„Dar preşedintele vostru a ripostat”, a spus Rapp.
„Da, a ripostat. Nu a existat niciun fel de mizerie pe care să nu o provoace pentru a-şi păstra privilegiul. Dar nu a fost suficient. Pierdea. Şi apoi au venit ruşii. Au spus că toţi cei care erau împotriva guvernului erau ISIS şi au folosit acest lucru ca scuză pentru a ne ucide. Iar lumea i-a crezut şi a privit în altă parte.”
În realitate, lumea nu crezuse. Cu siguranţă nu şi agenţiile de informaţii. Problema acestui om nu era ignoranţa. Era indiferenţa. Sigur, criza refugiaţilor avea o amploare mai mare decât prezisese cineva, dar, dincolo de asta, Siria nu era o ţară în care să merite să se împotmolească.
„Mai mult de cinci sute de mii dintre noi sunt morţi. Jumătate dintre conaţionalii mei au fost alungaţi din casele lor şi nouăzeci la sută dintre noi trăiesc în sărăcie”, a continuat el în timp ce ocolea un elicopter doborât şi acoperit de graffiti antiguvernamentale. „Am fost profesor de engleză. Acum sunt un infractor pentru a-mi hrăni soţia şi copiii. Şi chiar şi cu tot ce am făcut, familia mea abia dacă are suficient. Când voi muri – când mă vor ucide în sfârşit – ce se va întâmpla cu ei?”.
Rapp şi-a întâlnit privirea în oglinda retrovizoare şi a clătinat din cap. „Nu ştiu.”
Clădirea la care au ajuns în cele din urmă nu era ceea ce Rapp anticipase. În loc să fie o casă sigură izolată, era în mijlocul oraşului, o structură impunătoare din piatră albă care amesteca arhitectura arabă cu cea modernă. Partea de est a acoperişului avea unele daune care păreau să se fi produs cu ceva timp în urmă, dar o prăbuşire mai extinsă la vest părea recentă. Fluxul de moloz rupsese unul dintre cei patru palmieri din curte şi se oprise în gardul de fier care înconjura terenul. Afară era un semn, dar era atât de decolorat încât Rapp abia putea să distingă ce mai rămăsese din scrierea în arabă.
Muzeul Idlib.
Şoferul său a oprit în faţă şi a arătat spre poartă. Rapp şi-a luat rucsacul şi a ieşit în soare, uitându-se în jurul său la traficul uşor de pietoni şi vehicule. Nimeni nu părea deosebit de interesat de sosirea lui, concentrându-se în schimb să îşi vadă de treaba de a supravieţui noii realităţi din Siria.
Excepţie a făcut bărbatul care a deschis poarta şi i-a făcut semn să treacă. Părea să aibă în jur de 50 de ani, cu o barbă încărunţită şi o talie în creştere care sugera prosperitate într-o regiune în care mâncarea era greu de găsit. Hainele sale spuneau o poveste similară. Puţin cam ponosite acum, dar în perioada lor de glorie, ar fi fost elegante şi de înaltă calitate.
„Vă rog să mă urmaţi”, a spus el cu un accent britanic aproape nativ.
Rapp a făcut-o, intrând în penumbra clădirii şi oprindu-se aproape imediat când bărbatul a luat loc la o cabină de bilete.
„O mie de lire siriene, vă rog.”
Sprâncenele lui Rapp s-au încruntat o clipă, dar, ca să fim corecţi, preţul de intrare era imprimat clar pe fereastră. A argumenta acest aspect părea contraproductiv, mai ales în lumina bărbatului care tocmai apăruse la celălalt capăt al recepţiei. Era îmbrăcat complet în negru, cu o eşarfă înfăşurată în jurul capului care îi lăsa la vedere doar ochii. AK-47 nu era încă îndreptat în direcţia lui Rapp, dar nu părea că ar fi fost nevoie de prea mult pentru a schimba asta.
„Luaţi euro?”
„Bineînţeles. Unul.”
Un cinci era cel mai mic lucru pe care îl avea Rapp şi l-a înmânat.
„Vă mulţumesc, domnule. O să pun ceilalţi patru în cutia de donaţii. Pentru reparaţii. Foarte generos din partea dumneavoastră.”
„Plăcerea mea.”
„Numele meu este Dr. Ismail Faadin”, a spus bărbatul, ieşind din spatele cabinei şi oferindu-şi mâna. „Vă rog să vă alăturaţi mie.”
L-a condus pe Rapp prin clădire, arătându-i diverse încăperi goale ca şi cum ar fi conţinut încă exponate. Explicaţia sa despre istoria regiunii conţinea un curent subînţeles de pasiune autentică, în timp ce descrierea pagubelor provocate recent de jihadiştii uzbeci a fost făcută cu un fatalism obosit.

„Deci, tu eşti îngrijitorul acestui loc?”. a întrebat Rapp înainte ca bărbatul să poată începe să vorbească cu rapsodie despre podeaua de mozaic pe care o traversau.
„De fapt, sunt directorul muzeului şi singurul angajat rămas. Am redeschis acum ceva timp şi am rămas deschis în ciuda uzbecilor. Din nefericire, bombardamentele recente ale ruşilor au făcut ca locul să nu mai fie sănătos din punct de vedere structural. A trebuit să mutăm totul într-o locaţie subterană în afara oraşului. Acolo va fi în siguranţă”.
Aproape ca la fix, o serie de explozii au devenit audibile. Departe, dar nu atât de mult încât vibraţia să nu disloce puţin praf din tavan. Faadin s-a oprit şi a ascultat câteva secunde, încercând să determine dacă urmau să fie vaporizaţi de orice guvern sau facţiune care se întâmpla să se joace cu explozibilii în acea zi. Liniştea a coborât din nou şi au continuat, intrând în cele din urmă într-un birou care părea neatins de tot ce se întâmpla în afara lui. Fereastra era intactă şi curată, iar rafturile erau încă aliniate cu materiale de referinţă. Faadin luă loc în spatele unui birou lustruit şi arătă spre scaunul din faţa lui. Rapp a dat politicos din cap şi s-a aşezat. Poate că Losa se va dovedi că avea dreptate. În afară de bombardamente, totul părea destul de civilizat.
„Acum, cu ce vă pot ajuta, domnule Fournier?”.
„Nu vi s-a spus?”
„Oamenii lui Damian Losa m-au contactat şi m-au rugat să vă pun în legătură cu forţele guvernamentale care controlează acum comerţul cu narcotice din ţara mea. „
Juxtapunerea dintre bărbatul pe care Rapp îl vedea în faţa lui şi cuvintele care ieşeau din gura lui era, cel puţin, crudă. Losa, cu toată şmecheria lui, avea totuşi o aură de criminal, în timp ce tipul ăsta chiar părea un universitar.
Părea să fi sesizat curiozitatea lui Rapp.
„Muzeul s-a închis la începutul războiului şi a rămas aşa timp de aproape un deceniu. Ca toată lumea, aveam nevoie de bani pentru ca familia mea să supravieţuiască. Ce altă soluţie aveam decât să mă orientez către întreprinderi precum narcoticele, armele şi contrabanda?”.
„Şi aşa ai intrat în legătură cu Losa?”.
El a dat din cap. „Am fost bine educat şi am descoperit că aveam un talent pentru a face bani, aşa că oamenii au început să mă urmărească. În cele din urmă...”
A tăcut când s-a auzit o altă explozie, de data aceasta mai aproape. Rafturile din spatele lui s-au scuturat, iar lampa care îi atârna deasupra capului s-a legănat uşor. După aproximativ zece secunde, a continuat ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. „În cele din urmă, am avut suficient succes încât să fiu observat de angajatorul tău.”
„Şi i-ai rămas loial?”. a spus Rapp. O întrebare naivă, potrivită pentru un avocat răsfăţat.
„Loial? Nu este un cuvânt care să aibă sens în Siria, domnule Fournier. Reţeaua domnului Losa de aici nu mai este ceea ce a fost odată. Mulţi dintre oamenii mei sunt nevoiţi să caute alte oportunităţi pentru a supravieţui. Unii s-au alăturat eforturilor de trafic ale guvernului, în timp ce alţii încă luptă împotriva Damascului. Alţii au fugit din ţară sau sunt în curs de a face acest lucru. Din cauza muzeului, opţiunile mele sunt mai restrânse. Pentru moment, interesele mele şi cele ale domnului Losa sunt încă aliniate.”
„Deocamdată.”
Sirianul a dat din cap.
„Atunci mă veţi pune în legătură cu persoane care mă pot ajuta?”.
„Am făcut cercetări.”
„Şi?”
Faadin s-a lăsat pe spate în scaunul său, examinându-l pe Rapp pentru o clipă. „Oricât de puţin ar însemna cuvântul loialitate în Siria, înseamnă şi mai puţin în lumea lui Damian Losa. S-a folosit de disperarea noastră pentru a-şi consolida poziţia aici, iar acum, odată cu recâştigarea controlului de către guvern, se pare că nu mai suntem de folos. În afară de a-l ajuta să treacă la un parteneriat mai profitabil.”
„S-ar putea să fie aşa. Dar Losa nu este unul care să se întoarcă împotriva oamenilor săi. E o afacere proastă.”
„O afacere proastă? Poate că da. Dar trebuie făcute sacrificii, nu? Şi mă gândesc că eu şi oamenii mei am putea fi o monedă de schimb convenabilă. Guvernul şi-ar dori foarte mult să închidă întreprinderile

noastre de aici şi el i-ar putea ajuta să realizeze asta. O demonstraţie a bunăvoinţei sale, care mă îndoiesc că i-ar afecta reputaţia în lumea exterioară."
„Amândoi suntem sacrificabili, Dr. Faadin."
„Da, dar tu ai ales această cale. Eu am fost forţat să o urmez."
„Nu contează cum am ajuns aici. Ceea ce contează este cum vom ieşi. Dacă faci aceste legături pentru mine, vei fi bine plătit. Sau, dacă preferi, vei primi un pasaj sigur pentru tine şi familia ta spre Europa. Pe de altă parte, dacă putem ajunge la o înţelegere cu guvernul, am putea să-ţi obţinem un post în cadrul acestuia. Domnul Losa vrea stabilitate şi pace, pentru că aceste lucruri se traduc în profitabilitate."
„Vreau arme pentru a lupta împotriva guvernului."
„Nu aţi ascultat ce am spus despre pace şi stabilitate?"
„Şi profitabilitate", i-a reamintit Faadin. „Adevăratul zeu al Occidentului."
Rapp a făcut semn cu capul spre uşa deschisă. „Dacă ieşi afară şi te uiţi în jur, vei vedea că zeul nostru a funcţionat mai bine decât al tău."
Clipa de furie din ochii bărbatului a fost inevitabilă, la fel ca şi sunetul bărbatului din uşă care a pus umărul la AK. Rapp presupusese că nu vorbea engleza. În cele din urmă, însă, asta nu fusese cea mai gravă greşeală a sa. Problema lui era că uitase că nu se afla aici pentru a câştiga confruntări. Asta era vocaţia lui Mitch Rapp. Matthieu Fournier se afla aici pentru a-şi face prieteni.
„Asta a fost nepoliticos", a spus Rapp. „Sper că îmi veţi accepta scuzele."
„Nu vă puteţi imagina ce am pierdut, domnule Fournier."
„Vă înşelaţi. Îmi pot imagina. Şi înţeleg că vreţi să vă răzbunaţi. Dar asta e tot ce a mai rămas aici. Sute de facţiuni care caută slăbiciuni, atacă, ripostează. Nu poţi construi o ţară pe aşa ceva. Nu-ţi poţi păstra moştenirea. Cineva puternic trebuie să deţină controlul, iar deocamdată asta pare a fi guvernul. În caz contrar, Siria îşi va petrece următoarea sută de ani aşa. Lasă-l pe domnul Losa să vă ofere o nouă viaţă, ţie şi familiei tale."
Ismail a contemplat asta câteva clipe înainte de a răspunde. „Banii pe care Damascul îi face din comerţul cu narcotice este tot ceea ce împiedică guvernul să se prăbuşească."
„Mă interesează în mod special captagonul care este expediat în Europa."
Sprâncenele lui Faadin s-au ridicat. „Înseamnă că ai găsit singura excepţie."
„Excepţie? Nu înţeleg."
„Acel sector al afacerii este gestionat de ruşi. Din câte am înţeles, guvernul sirian nu are nicio implicare."
Rapp şi-a pornit telefonul prin satelit în timp ce trecea pe lângă o serie de coloane antice care se pare că erau prea grele pentru a fi mutate. A format un număr din memorie, iar apelul a fost preluat imediat de locotenentul lui Losa, Julian. O clipă mai târziu, bărbatul însuşi era la telefon.
„Mă bucur să-ţi aud vocea, Matthieu. Înţeleg că traversarea nu a decurs atât de uşor pe cât am fi sperat. Aţi luat legătura?"
„Da."
„Şi?"
„Se pare că problema ta nu este cu sirienii. Ci cu ruşii."
A fost o scurtă pauză pe linie. „Interesant. Această piesă face ca puzzle-ul să fie puţin mai clar."
„Cum aşa?"
„Ei ar avea expertiza şi finanţarea necesară pentru a crea un drog de design ca cel pe care îl vedem noi. Şi, având în vedere peisajul geopolitic actual, trebuie să se diversifice şi să nu mai vândă energie. Narcoticele – mai ales dacă sunt făcute din umbră în Siria – au sens."
„Misiune îndeplinită, atunci", a spus Rapp.
În mod previzibil, Losa nu a văzut lucrurile aşa. „Mi-e teamă că rămân întrebări. Cum reuşesc ei să-şi facă produsul suficient de ieftin pentru a genera un profit, în timp ce eu nu pot? Şi de ce aceşti compuşi noi care nu par să sporească nici efectul sau calităţile de dependenţă?"
„Produs secundar al procesului de fabricaţie?" a spus Rapp.
„Nu, nu este un accident. Potrivit oamenilor mei, a fost produs în mod special şi ar adăuga şi mai mult la costuri."
„Ruşii nu au fost niciodată atât de buni la făcut bani."

„De acord. Dar sunt mai buni decât atât. Cred că merită să stăm de vorbă cu ei şi să vedem la ce sunt deschişi. Evident, au făcut progrese în crearea unei reţele europene de distribuţie, dar va fi nevoie de mult timp şi bani pentru a o transforma într-una care să rivalizeze cu a mea. Mai ales dacă se bazează pe imigranţii musulmani. Cred că fereastra s-a închis în ceea ce priveşte oprirea fluxului de captagon în Europa. Dar posibilitatea unei colaborări încă există."
„Nu poţi colabora cu ruşii, pentru că scopul lor este puterea, nu profitul. Îţi vei petrece zece la sută din timp făcând afaceri şi celelalte nouăzeci încercând să-i împiedici să te înjunghie pe la spate."
„Poate. Dar vreau să ştiu care sunt opţiunile mele şi nu strică niciodată să vorbim. Ştiai că atunci când mi-ai cerut ajutorul cu Gustavo că în cele din urmă voi apela la această favoare. Pot conta în continuare pe tine să îţi plăteşti datoria faţă de mine?"
Nu doare niciodată să vorbeşti era ceva ce spuneau oamenii atunci când stăteau într-un conac parizian sorbind Perrier. Realitatea de pe teren, în Siria, era diferită. Dar Losa avea dreptate. Rapp făcuse un pact cu diavolul şi diavolul îşi respectase partea lui de înţelegere.

CAPITOLUL 14

LA SUD-VEST DE AL-QADR
SIRIA
SOLDATUL rus a efectuat salutul pe care generalul Aleksandr Semenov a insistat să-l facă, dar nu l-a mai întors. Îi plăcea supunerea fără noimă a gestului şi, chiar mai mult, se bucura de ironie. Strict vorbind, el nu fusese niciodată membru al forţelor armate. Gradul pe care i-l acordase guvernul rus cu mare pompă şi circumstanţă era doar o comoditate. Un mod de a obţine supunerea de neclintit a oamenilor care îi erau repartizaţi.
Şi mai ironic era faptul că nu exista poate nicio categorie de oameni pe care să-i dispreţuiască mai mult decât soldaţii. În timp ce mulţi nu aveau altă opţiune decât să se înroleze pentru un serviciu obligatoriu relativ scurt, cei care făceau din asta o carieră erau în mod clar defecţi. Oameni cărora le lipsea inteligenţa, creativitatea sau forţa de a face ceva mai semnificativ decât să se ofere drept carne de tun a Moscovei.
Chiar mai rău decât soldatul de rând era conducerea lor. S-ar fi crezut că eşecurile Rusiei pe diferite câmpuri de luptă ar fi făcut să se facă lumină, dar s-a întâmplat exact contrariul. Fiecare înfrângere i-a adâncit şi mai mult în convingerea că trebuie să continue pe aceeaşi cale, dar cu mai multă hotărâre. Şi apoi a fost corupţia. Lăsaţi în voia sorţii, colegii săi generali le-ar fi dat oamenilor lor arme din carton şi le-ar fi vândut pe cele adevărate pentru a-şi umple conturile deja umflate din băncile elveţiene.
Soldaţii, prin însăşi natura lor, erau sclavi. Pentru superiorii lor. Pentru ideologiile lor. De iluziile lor de glorie şi onoare. Acestea fiind spuse, era de netăgăduit că, ocazional, puteau fi nişte idioţi utili.
Semenov a continuat pe lungimea holului şi a împins o uşă la capăt. Bărbatul care stătea în spatele biroului ce domina biroul a sărit imediat în picioare. Avea în jur de şaizeci de ani, părul grizonat şi neîngrijit şi o halat de laborator care îl identifica drept ceva mult mai mortal decât un soldat. Un om de ştiinţă.
„Dă-mi-le", spuse Semenov simplu.
Doctorul Konstantin Novikoff a recuperat o pungă de plastic cu pastile albe şi i-a dat-o.
„Sunt mai mari", a spus Semenov. Forma rotundă ştampilată cu două semilune era familiară, dar greutatea vizuală şi fizică se schimbase.
„Da, domnule. Am rezolvat problema retragerii fizice, dar compuşii necesari au adăugat un pic de masă. Totuşi, continuă să fie mai mici decât majoritatea analgezicelor fără prescripţie medicală."
„Când spuneţi că aţi rezolvat problema sevrajului, definiţi „rezolvat"."
„Noi folosim ceva similar cu xilazina. Simptomele severe de sevraj durează în medie de trei ori mai mult decât în cazul consumatorilor de heroină şi fentanil."
„Ce ziceţi de intervenţiile farmaceutice, cum ar fi metadona?"
„Complet ineficiente. „

Novikoff şi-a întors monitorul computerului şi a pornit o înregistrare video care înfăţişa o celulă albită în care se afla un singur deţinut. Filmul rula cu o viteză de cinci ori mai mare, în timp ce ei urmăreau mişcările crispate, aproape comice, ale unui om în agonie. A aruncat păturile pe podea, sclipind de sudoare, apoi le-a recuperat imediat pentru a tremura sub ele. Actul s-a repetat de mai multe ori înainte de a se năpusti spre toaletă pentru a vomita violent în ea. Potrivit cronometrului, a petrecut aproape un minut convulsionând acolo înainte de a se scufunda pe podeaua de beton şi de a striga la camera din tavan. Nu a existat nicio înregistrare audio, dar durerea şi disperarea de pe faţa sa sugerau că implora pentru narcoticele de care devenise atât de dependent.
„Cât costă noua creştere a formulei, doctore?".
„Aproximativ cincisprezece la sută."
Semenov a dat din cap în tăcere. Tot mult mai ieftin decât o butelie. Şi mult mai eficient. Ar putea inunda graniţele statelor NATO cu o rezistenţă doar simbolică. Nicio rachetă Javelin nu-l putea distruge. Nicio dronă de supraveghere nu o putea urmări. Şi niciun embargo nu l-ar putea lipsi de combustibil, muniţie sau piese de schimb.
„Era ultima piesă de care aveam nevoie pentru a obţine o adoptare voluntară sută la sută", a adăugat Novikoff cu speranţă.
Omului de ştiinţă i se spusese că, atunci când îşi va îndeplini misiunea ştiinţifică, va fi trimis acasă la familia sa. Şi, în ciuda inteligenţei sale incontestabile, părea chiar să creadă asta. În realitate, în cele din urmă avea să sfârşească în aceeaşi groapă comună cu numeroasele sale victime.
„Vreau să văd."
Zona de observare se afla la ultimul etaj şi fusese creată prin înlocuirea ferestrelor care dădeau spre o curte interioară cu balustrade deschise. Chiar şi în afara soarelui, căldura era opresivă, dar oferea o privelişte excelentă asupra celor aproximativ cincisprezece prizonieri de dedesubt. Toţi purtau salopete portocalii similare şi tuturor li se refuza separarea sexelor, obişnuită în regiune.
Erau înghesuiţi la umbră pe o parte a spaţiului de zece metri pătraţi, iar din când în când izbucneau încăierări ocazionale, în timp ce bărbaţii se luptau pentru poziţie, iar femeile încercau să stea la distanţă. În ciuda faptului că aveau acces la hrană şi îngrijire medicală mult mai bune decât cele de care se bucuraseră în închisori şi în taberele de refugiaţi, toţi aveau o paloare similară şi un mers nesigur. Aceasta era crema şiragului din numeroasele recolte pe care le trecuseră prin unitate. Ei erau cei care, în ciuda faptului că fuseseră forţaţi să folosească formule de captagon din ce în ce mai bune, îşi păstraseră capacitatea de a le refuza atunci când utilizarea devenise opţională. Pentru unii, părea să fie o simplă rezistenţă genetică la dependenţă. Pentru alţii, era vorba de profunzimea religiozităţii lor. Alţii se bazau pe rezervele lor neobişnuite de voinţă sau pe ura faţă de răpitorii lor. Acum, iteraţia 64XZ trecuse de aceste apărări. Sau cel puţin aşa spunea Novikoff.
Exista un ceas digital mare pe perete şi, pe măsură ce se apropia ora la care urmau să fie distribuite pastilele, agitaţia grupului creştea. Cu două minute înainte de final, cei mai disperaţi au înfruntat soarele şi au început să formeze o linie în faţa unei ferestre cu gratii de sub poziţia lui Semenov. Ierarhia era una care se formase organic de numeroase ori – cei mai puternici bărbaţi în faţă, coborând până la cele mai slabe femei din spate. Câteva concursuri de îmbrânceli au izbucnit între participanţii care erau prea egali pentru ca poziţiile lor să fie complet codificate. Totuşi, nu s-a produs nicio pagubă. Tuturor le fuseseră refuzate soluţiile timp de mai bine de douăzeci şi patru de ore şi erau acum semnificativ slăbiţi de simptomele de sevraj.
La ora 14:00 fix, fereastra s-a deschis, iar o femeie îmbrăcată ca o asistentă medicală a început să treacă doze unice prin gratii. Semenov a privit în tăcere cum fiecare dintre ei îşi lua porţia, o trântea în gură şi o înghiţea fără ajutorul unui lichid.
Efectul se manifesta mult mai lent sub formă de pastile, dar el era fericit să aştepte în timp ce subiecţii testului deveneau din ce în ce mai ameţiţi. La douăzeci de minute, câţiva dintre ei – inclusiv una dintre femei – au început să se dezbrace. Alţii rătăceau fără ţintă, pierzându-şi locul în spaţiu şi timp. Un bărbat părea îngheţat în centrul tuturor, privind direct în soare. A fost o constrângere interesantă care a lăsat orbi aproximativ şapte la sută dintre subiecţii testelor.

Dacă acest grup de rezistenţi împietriţi putea fi doborât, ce speranţă aveau consumatorii de droguri din Europa şi America?
Semenov se întoarse spre cercetătorul său principal. „Şi psihozele?”
„Nu avem date noi. Speranţa noastră era că transportul italian ne va permite să ne extindem cunoştinţele despre efectele din lumea reală. Evident, asta nu s-a materializat.”
„Dar adăugarea noilor compuşi nu va afecta nivelul de daune.”
Novikoff a clătinat din cap. „Compuşii funcţionează independent. Confuzia, paranoia şi agresivitatea se vor instala după aproximativ şase luni de utilizare. Aceste tendinţe se vor intensifica odată cu continuarea consumului şi nu se vor diminua nici dacă se întrerupe accesul la medicament. Daunele sunt structurale şi, odată produse, nu mai pot fi inversate.”
Lui Semenov nu-i plăcea să îşi arate emoţiile în faţa personalului, dar era imposibil să îşi reprime complet zâmbetul. Medicamentul care a provocat leziuni permanente ale creierului a fost considerat iniţial o victorie glorioasă pentru industria farmaceutică sovietică. Acesta fusese dezvoltat pentru tratarea schizofreniei şi se credea, la acea vreme, că va fi o descoperire care va consolida prestigiul ţării şi va fi o sursă de valută forte de care avea mare nevoie.
Indicaţiile iniţiale au fost extrem de promiţătoare, ameliorând simptomele suferite de majoritatea subiecţilor testaţi. Însă, pe măsură ce testele au continuat, au început să apară probleme. La început, cercetătorii au crezut că medicamentul îşi pierde din eficacitate în timp, ceea ce i-a determinat să mărească dozele. Acest lucru, după cum s-a dovedit, a fost exact ceea ce nu trebuia făcut. Problema nu era că problemele psihice ale pacienţilor reapăruseră, ci că medicamentul provoca altele noi. Iar odată ce aceste noi psihoze se manifestau, erau permanente. Niciuna dintre persoanele din grupul cu doze mari nu a reuşit vreodată să se reintegreze în societate, ultimul dintre ele murind într-o instituţie psihiatrică în urmă cu un deceniu.
Din motive evidente, programul a fost închis în linişte şi în mare parte uitat până când el a dat peste el. Potenţialul drogului ca armă ar fi trebuit să fie evident pentru oricine era dispus să deschidă ochii. În ultimii ani, Occidentul dezvoltase încă o fisură în armura sa zdrenţuită: un gust exploziv pentru opioide. Ţinta era suficient de moale pentru a fi irezistibilă. Convertirea cererii de heroină şi fentanil la captagonul său era un obiectiv perfect realizabil. Formula era similară ca efect, dar cu un efect şi mai captivant. În plus, era practic imposibil de supradozat şi putea fi subvenţionat de Moscova pentru a fi cel mai ieftin narcotic din clasa sa.
Occidentul se va afla într-o luptă disperată împotriva unui drog cu o putere de distrugere care depăşea cu mult orice altceva întâlnit până atunci. Europenii nu s-ar fi ales cu o mână de victime, aşa cum s-a întâmplat cu industria farmaceutică sovietică. S-ar fi ales cu milioane de victime. Povara ar copleşi sistemele lor de sănătate deja tensionate. Politica ar deveni şi mai polarizată şi mai naţionalistă atunci când autorităţile ar ajunge să creadă că musulmanii sunt responsabili. Conservatorii ar demonstra puţină simpatie pentru dependenţi şi pentru îngrijirea lor pe termen lung. În schimb, liberalii ar cheltui niveluri nesustenabile de resurse pentru ei, în timp ce ar lupta împotriva unui val crescând de xenofobie.
În combinaţie cu celelalte atacuri asimetrice ale sale, ar fi suficient pentru a sfâşia Uniunea Europeană şi a lăsa componentele sale să se întoarcă spre autoritarism pentru a oferi stabilitatea pe care libertatea nu o mai poate oferi.
Când Semenov s-a întors în biroul său, şi-a găsit asistentul aşteptându-l. Bărbatul avea o expresie îngâmfată pe care credea că o ascunde bine, dar care, de fapt, era complet transparentă. Era o slăbiciune care avea să-l împiedice să se ridice mult dincolo de postul său actual.
„Ce aveţi pentru mine?” a întrebat Semenov, luând loc în spatele biroului său. Restul zilei sale era complet ocupat, dar în această seară ar fi fost cazul să sărbătorească. În sfârşit, avea să guste un deliciu pe care îl păstrase pentru o astfel de ocazie.
„Informatorii noştri au identificat grupul cu care se va întâlni omul lui Damian Losa: contrabandişti sirieni care lucrau pentru organizaţia sa, dar care acum lucrează pentru operaţiunea antidrog a armatei siriene din Irak. Detaliile întâlnirii sunt încă în curs de negociere, dar, după toate probabilităţile, aceasta va avea loc în Saraqib peste două zile.”

Losa a considerat, fără îndoială, că aceasta era o situaţie simplă. Afacerea cu narcotice consta în a face bani şi el ar fi presupus că exista o cale de urmat în care toată lumea avea de câştigat. Trebuia doar să fie găsită. Ceea ce un om ca el nu avea cum să înţeleagă era că, uneori, câştigul financiar nu era scopul.
Mai mult, Semenov nu avea nevoie de el pentru aventura sa europeană. Marfa mai ieftină şi mai bună, combinată cu rezervele nesfârşite de musulmani nemulţumiţi de pe continent, ar fi fost suficiente pentru a-l depăşi în cele din urmă. Utilitatea lui Losa era legată de ceva mult mai mare.
America.
Deşi mult mai puternice decât Europa, SUA erau la fel de vulnerabile. Cetăţenii săi sufereau de aceleaşi dependenţe, societatea sa era la fel de polarizată, sistemul său de sănătate era la fel de suprasolicitat şi avea un sentiment anti-imigranţi cel puţin la fel de puternic. Chiar mai convenabil, latino-americanii care erau ţinta unei urâ din ce în ce mai intensă erau cheia operaţiunilor lui Damian Losa acolo.
Semenov era încrezător că, dacă ar putea prelua controlul reţelei mexicanilor, America ar cădea chiar mai repede decât aliaţii săi de peste Atlantic. Democraţia sa era veche şi obosită. Cetăţenii săi se săturaseră de responsabilitatea pe care o cerea.
Erau însetaţi de ceva nou.

CAPITOLUL 15

SARAQIB
SIRIA
DR. Ismail Faadin ţinea volanul zdrenţuit cu articulaţiile albite de degete. Era greu de spus dacă această culoare se datora stării sale de spirit actuale sau luminilor defecte din bord. Rapp a decis că nu merita să se îngrijoreze şi s-a întors spre aerul cald care curgea prin fereastra laterală deschisă. Această parte a Saraqibului fusese prea mult bombardată pentru a putea susţine o populaţie numeroasă, iar singura dovadă de locuire era pâlpâirea câtorva focuri de tabără. Toate erau prea îndepărtate pentru a vedea detalii, dar în ochii minţii sale, îşi putea imagina oamenii strânşi în jurul lor. Insurgenţi furioşi care plănuiau răzbunarea. Văduve care se întrebau de unde va veni următoarea masă. Copii care nu cunoşteau nimic altceva.
„Oamenii pe care îi vom întâlni lucrau pentru mine”, a spus Faadin. „Dar acum fac contrabandă cu narcotice pentru armata siriană. Specialitatea lor este crearea de ambalaje concepute pentru a evita detectarea. Se zvoneşte că au fost implicaţi în încărcarea containerului de captagon care a fost descoperit de italieni.”
Trecuseră deja prin asta, dar Rapp înţelegea că oameni diferiţi tratau frica în mod diferit. Unii tăceau, alţii vorbeau non-stop. Faadin făcea parte din cea de-a doua categorie, dar nu exista niciun motiv să-i reproşeze asta. Era directorul unui muzeu, nu un SEAL.
„Deci asta i-a adus în contact cu ruşii?”. a întrebat Rapp.
„Cu câteva grade de separare. Lucrează pentru ofiţeri ai armatei siriene care, la rândul lor, lucrează pentru generali care lucrează direct pentru ruşi. Dacă sunt impresionaţi de ceea ce ai de spus, pot să le transmită mai sus în lanţul lor de comandă. Cu puţin noroc, asta te va duce în cele din urmă la factorii de decizie.”
„Presupun că niciunul dintre ei nu este de încredere?”
„Nici pe departe. Asta nu înseamnă că despărţirea noastră a fost contradictorie. Nu a fost. Dar alianţele lor sunt de vânzare. Să nu faci nicio greşeală în privinţa asta.”
„Toată lumea este de vânzare”, a răspuns Rapp. „Este doar o chestiune de cât de mult.”
„Da. Şi în Siria, preţul este ieftin.”
Pe măsură ce înaintau mai adânc în oraş, clădirile din piatră şi beton deveneau mai mari şi distrugerile mai selective. Practic, totul fusese afectat de război, dar acum clădirile prăbuşite împărţeau spaţiul cu cele care erau mai mult sau mai puţin intacte. Multe străzi fuseseră curăţate, iar terenurile înainte goale erau pline de resturi de beton înflorite de armături.
În cele din urmă, au început să apară şi semne de locuire umană permanentă. Familii care se împleteau intenţionat pe străzi. Cercuri de iluminare alimentate de cabluri aranjate cu juriu. Vânzători care se opreau pentru noapte şi îşi împingeau cărucioarele spre locul unde se afla acum casa.

„Saraqib este un teritoriu oarecum disputat”, a continuat Faadin. „Din punct de vedere tehnic, este deţinut de guvernul sirian, dar cu greu. Ei păstrează un profil scăzut, iar ruşii stau deoparte. Este un butoi cu pulbere care aşteaptă o scânteie care să-l aprindă.”
„Dar relativ neutru”.
„Da. Eu aş folosi analogia a doi oameni care stau în mijlocul unui câmp minat. Indiferent cât de mult se urăsc, amândoi recunosc că o bătaie cu pumnii nu este în interesul nimănui.”
„Şi oamenii cu care ne întâlnim împărtăşesc această filozofie?” a spus Rapp. „Toată lumea înţelege că aceasta este doar o întâlnire informală pentru a pune bazele unor discuţii? Eu sunt doar un mesager, iar mesajul este cooperarea.”
„Totul este explicat”, l-a asigurat Faadin.
Clădirea în faţa căreia s-au oprit nu avea prea multe elemente care să o deosebească de toate celelalte de pe strada îngustă. Formată din cinci niveluri, primele patru suferiseră avarii serioase, cu pereţi lipsă care lăsau la vedere lespezile şi stâlpii care o ţineau precar în poziţie verticală. Ultimul etaj părea să fie într-o stare ceva mai bună, dar lumina slabă făcea dificilă distingerea detaliilor.
Rapp a ieşit, iar Faadin a făcut acelaşi lucru, urmat de cele trei gărzi de corp din spate.
„Un om la fiecare dintre primele trei etaje”, spuse el într-o arabă pe care Rapp se prefăcu că nu o înţelege. „Am convenit ca al patrulea să rămână gol. Eu voi merge cu Fournier la al cincilea.”
Oamenii lui şi-au recuperat puştile de asalt şi au început să traverseze strada. Rapp i-a urmat, dar s-a mişcat încet, cercetând clădirile din jurul lor. Feţele se întrezăreau de la ferestrele goale, de după colţuri şi prin prelatele zdrenţuite. Ritmul oraşului fusese întrerupt şi locuitorii săi luau aminte. Vieţile lor depindeau de detensionarea pe care reuşiseră să o formeze şi toţi erau conştienţi de cât de delicată era.
„Numele omului pe care trebuie să-l întâlnim este Rahim Suleiman”, a spus Faadin când au intrat. „El are un număr egal de oameni ca şi noi. Nu vă speriaţi. A făcut parte din înţelegerea noastră.”
L-au găsit pe primul chiar înăuntru. În ciuda faptului că era puţin mai mult decât o umbră, părea serios şi ţinea în mână un AK-47. Unul dintre oamenii lui Faadin s-a oprit lângă el şi au făcut tot posibilul să se privească unul pe celălalt – dar nu mai mult de atât. Nu încă.
Ceea ce mai rămăsese din scara de beton atârna în mare parte nesusţinută şi era acoperită de graffiti care strigau către diferitele facţiuni care controlau oraşul. Lăsară oameni care să-i contracareze pe cei de la Suleiman la etajele doi şi trei înainte de a urca la al patrulea. Era puţin mai mult decât o terasă deschisă, cu un suport structural abia suficient pentru a o împiedica să se prăbuşească. La prima vedere, spaţiul părea să fie gol, iar Faadin nu părea interesat să confirme această impresie. Mersul său devenea din ce în ce mai sacadat pe măsură ce urcau ultimul set de trepte, nervii i se încordau cu fiecare dintre ele.
La ultimul etaj lipseau diverse secţiuni de perete, dar acoperişul era mai mult sau mai puţin intact. Înainte de a traversa întinderea plină de moloz, Rapp s-a oprit pentru a-şi netezi costumul pe care îl purta pentru această ocazie. Era croit impecabil, iar pantofii de gală pe care îi făcuse cizmarul Losa continuau să fie mai performanţi decât orice aşteptare. Nu numai că arătau suficient de bine pentru a-i aduce o lacrimă Claudiei, dar posedau şi o talpă care era atât aderentă, cât şi silenţioasă pe fiecare suprafaţă pe care o întâlnea. Inspiră încredere, dar să sperăm că doar aspectul estetic şi nu performanţa urma să fie testată astăzi.
În faţă, o pătură grea atârna în locul unei uşi lipsă. Lumina din interior sângera pe margini, suficient de slabă pentru a fi abia vizibilă chiar şi pentru ochiul adaptat la întuneric.
„O să se termine în curând”, a şoptit Rapp în timp ce-l convingea pe Faadin să înainteze. „Poate că domnul Losa ar putea face o donaţie frumoasă pentru muzeul vostru. Câteva milioane de euro ar trebui să îl pună din nou în funcţiune.”
Posibilitatea părea să-l întărească pe fostul academician şi a strigat în engleză când mai erau încă la cincisprezece metri distanţă. „Rahim! Eu sunt. Ismail. Suntem afară.”
„Intraţi!”, a venit răspunsul strigat.
Au împins prin pătură într-o cameră care era mai mică decât se aştepta Rapp, dar în care se aflau doar doi bărbaţi, aşa cum fusese negociat. Unul avea un AK şi faţa acoperită de o eşarfă, în timp ce celălalt purta un costum ponosit şi stătea la o masă joasă cu un scaun gol în faţa ei. Lumina era asigurată de o singură lumânare care încălzea şi un ceainic.

„Este o plăcere să vă cunosc, domnule Fournier”, a spus bărbatul, ridicându-se şi oferindu-i mâna. Accentul său era suficient de gros pentru a fi aproape de neînţeles, adăugând un alt nivel de complexitate la ceea ce Rapp se afla acolo să facă.
„Domnule Suleiman”, a spus Rapp în mod plăcut, luând mâna bărbatului într-o strângere fermă, dar nu prea dominatoare. „La fel şi eu.”
„Vă rog! Luaţi loc.”
Rapp a dat din cap că mulţumeşte şi a luat scaunul oferit. Nu fusese niciodată deosebit de bun la acest gen de interacţiuni. Din experienţa lui, un glonţ în rotulă tindea să mişte lucrurile mai repede decât o oală de ceai călduţ.
În ciuda acestui fapt, a acceptat ceaşca cu o recunoştinţă exagerată.
În spatele lui, Faadin îşi apropie o mână de armă şi se duse în ceea ce un conservator de muzeu ar fi considerat o poziţie strategică.
„Apreciez că aţi acceptat să vă întâlniţi cu mine”, începu Rapp. „Domnul Losa crede că putem lăsa în urmă orice neînţelegeri şi putem crea o relaţie profitabilă.”
Bărbatul s-a aplecat puţin în faţă, având nevoie de câteva bătăi de cap pentru a descifra cuvintele lui Rapp. „Vreţi să vorbiţi cu oameni foarte puternici, da? De ce? Îl respectăm foarte mult pe domnul Losa. Dar şefii mei sunt foarte timizi. Trebuie să înţelegeţi, da?”
Rapp a băgat mâna în haină, mişcându-se suficient de încet pentru a nu-l preocupa pe bărbatul cu AK-ul. Mâna lui a reapărut o clipă mai târziu cu un pachet de ţigări şi o brichetă de argint. Din punct de vedere tehnic, el nu fuma, dar în ţările arabe cu acces limitat la tutun de calitate, era o strategie de legătură surprinzător de eficientă. I-a oferit una şi s-a aplecat peste masa mică pentru a o aprinde înainte de a lua o a doua pentru el.
„Aţi avut mult succes în afacerea dumneavoastră, domnule Suleiman. Amfetaminele şi haşişul pe care le distribuiţi în tot Orientul Mijlociu sunt de înaltă calitate şi, pe baza înţelegerii noastre, extrem de profitabile. Evident, domnul Losa nu are nimic să vă ofere pe acest front.”
Rapp făcu o pauză pentru a-l lăsa pe bărbat să recupereze ritmul înainte de a vorbi din nou.
„Cu toate acestea, se pare că acum oamenii pentru care lucraţi vor să acceseze piaţa europeană cu o formulă de captagon care este foarte diferită de cea pe care o traficaţi în Orientul Mijlociu. Din nou, domnul Losa vă oferă complimentele sale.”
Suleiman a dat din cap cu înţelepciune, deşi era evident că nu urmărea pe deplin conversaţia. Era greu de spus dacă era din cauza cunoştinţelor sale limitate de limba engleză sau a faptului că nu înţelegea nimic despre noua întreprindere a ruşilor.
„Procesul dumneavoastră de fabricaţie este în mod clar foarte eficient, iar produsul dumneavoastră este foarte atrăgător. Dar sunteţi reţinuţi de reţeaua de distribuţie din Europa. Acest lucru a fost dovedit în Italia, iar acum aveţi o situaţie serioasă pe cap. Oamenii dumneavoastră au fost identificaţi ca fiind teroriști, iar acest lucru va permite autorităţilor să apeleze la resurse practic nelimitate pentru a-i captura. Deja au început să facă raiduri în zonele musulmane în care locuiesc şi operează oamenii dumneavoastră.”
„Poţi face mai mult decât atât?”, l-a provocat bărbatul.
„Da. Plătim oameni de nivel înalt în forţele de poliţie, în comunitatea de informaţii şi în docurile din Europa. De exemplu, am fi ştiut că autorităţile au descoperit transportul dumneavoastră cu mult înainte ca acesta să ajungă în Italia. Poate chiar înainte ca acesta să părăsească Siria. Mai mult, atunci când, în cele din urmă, veţi reuşi să introduceţi o cantitate semnificativă de produse în Europa, domnul Losa are o reţea de distribuţie mult mai mare şi mai bine stabilită, care se întinde din Spania până în Finlanda. A dvs. este activă în principal în Italia, Germania, Franţa şi Belgia. Nu-i aşa?”
În realitate, era puţin probabil ca el să fi avut vreo idee despre locurile în care era activă reţeaua. Dar el cunoştea oameni care au făcut-o. Tot ceea ce Rapp avea nevoie de la acest om era să le transmită cu exactitate superiorilor săi ceea ce se discutase la această întâlnire.
Suleiman se lăsă pe spate în scaun, examinându-l pe Rapp în timp ce-şi savura ţigara. „De ce am încredere în tine? Losa vrea totul. Şi trimite un francez? Unul dintre colonialiştii care mi-au înrobit poporul? Este asta o insultă?”

„Sunt canadian, nu francez. Iar acele lucruri s-au întâmplat acum un secol. Înainte ca bunicii noştri să se nască. Tu şi Siria aveţi probleme mai grave decât epoca colonială.”
„Dumnezeu are o memorie lungă”, a spus el. Fumul care i se rostogolea din gură se învârtea în lumina lumânării.
Rapp a ridicat o mână precaută. „Să nu vorbim despre Dumnezeu. El nu are nimic de-a face cu asta. Suntem doar doi traficanţi de droguri care încearcă să facă bani distrugând vieţile semenilor noştri. Mă îndoiesc că vreunul dintre zeii noştri este de acord.”
„Tu nu ştii nimic despre Allah. Noi luptăm împotriva necredincioşilor care îi profanează numele. Mai întâi cruciaţii. Apoi pe francezi. Tu vii aici cu aroganţa ta...”
Rapp a încetat să mai asculte şi, în schimb, a privit în jurul camerei. Nenorocitul ăsta nu spusese nimic substanţial în toată şedinţa şi acum se lăuda cu rapsodii despre cruciade? Tragea de timp. Dar pentru ce? Mai bine să nu aştepte să afle. S-a ridicat în picioare, dar, în ciuda lentoarei mişcărilor sale, bărbatul cu AK-ul s-a înţepenit.
„Poate că ar fi mai bine ca domnul Losa să vină personal aici”, a spus Rapp. „Cred că îl pot convinge că prezenţa lui ar face ca negocierile să fie mai productive.”
Dacă putea să agaţe posibilitatea ca Losa să se arate în Siria, poate că ar putea stavili orice plănuia nemernicul ăsta. Probabil că nu, totuşi. Era prea jos în lanţul trofic pentru a lua decizii din mers.
Paznicul şi-a azvârlit brusc puşca în direcţia lui Faadin, făcându-l pe academician să se agaţe cu stângăcie de pistolul de la brâu. Scânteia de la gura ţevii a fost la fel de orbitoare pe cât de asurzitor a fost sunetul. Faadin a tresărit la nouăzeci de grade spre dreapta şi a căzut pe podeaua de beton. Impactul a trimis arma sa zdrăngănind pe podea înainte de a se opri lângă perete. O clipă mai târziu, focurile de armă au devenit audibile în toată clădirea, în timp ce bărbaţii de la nivelurile de jos se confruntau.
Rapp a ignorat pistolul şi a atacat direct spre paznic. Părea aproape sigur că aceşti oameni aveau ordin să nu-i fie făcut rău. Un negociator mort nu servea la nimic. Pe de altă parte, unul interogat temeinic putea fi foarte valoros.
Teoria lui s-a dovedit corectă şi a reuşit să folosească puşca pentru a-l imobiliza pe bărbat la perete. Şnurul armei era încă în jurul corpului său şi Rapp s-a inversat, smucind înapoi pe armă în loc să împingă. Bărbatul s-a împiedicat înainte şi, când a început să cadă, Rapp i-a smuls arma din mâini, răsucind-o într-un mod care i-a înfăşurat cureaua de pânză în jurul gâtului.
„Opreşte-te!” a strigat Suleiman, făcându-l pe Rapp să-şi ridice privirea. Era mult mai mare decât părea în timp ce era aşezat – cel puţin un metru optzeci şi unu şi căra două sute treizeci de kilograme rezonabil de solide. Mai îngrijorător era pistolul pe care îl ţinea în mână.
Expresia sirianului sugera o încredere bine justificată, dar şi un pic de confuzie cu privire la modul în care un bărbat într-un costum de cinci mii de euro reuşise să pună stăpânire pe garda sa. Rapp a decis să amplifice confuzia punând un picior în spatele bărbatului care se zbătea şi rupându-i gâtul.
„Am spus să te opreşti!” Suleiman a ridicat pistolul şi a ochit de-a lungul lui spre Rapp. O cacealma evidentă. Dacă ar fi vrut să tragă, ar fi făcut-o deja. Dacă nu reuşea să-şi scoată prizonierul în viaţă, ar fi fost pedepsit cu mult mai rău decât orice i-ar fi putut face Rapp.
Rapp a atacat şi, în loc să tragă, bărbatul mult mai mare şi-a aruncat arma la o parte şi a început propria sa atac. O ciocnire nu avea să iasă bine pentru cele o sută şaptezeci şi cinci de kilograme ale lui Rapp, aşa că s-a ferit în ultimul moment, apucând spatele cămăşii bărbatului şi împingându-l spre perete. Impactul nu ar fi fost suficient de violent pentru a-l pune la pământ, dar ar fi fost suficient pentru a-i oferi un scurt avantaj.
Suleiman s-a lovit de perete cu faţa în faţă, dar impactul a fost chiar mai mic decât prevăzuse Rapp. Aproape că se simţea ca şi cum peretele ar fi fost căptuşit – că impulsul bărbatului nu fusese complet oprit. Lui Rapp i-a luat doar o fracţiune de secundă pentru a înţelege ce se întâmpla, dar chiar şi asta a fost prea lent.
Betonul slăbit cedase, iar sirianul trecea prin el. S-a întors în ultimul moment, încercând să apuce cu succes cravata lui Rapp, doar pentru a afla că era cu clips.
În timp ce Suleiman se arunca în noapte, Rapp nu s-a putut împiedica să îl urmeze. Norocul lui părea în cele din urmă să se fi terminat când partea superioară a peretelui a căzut peste el, dar apoi a văzut o linie

de bare de armătură care ieşea din locul unde podeaua se întâlnea cu peretele care acum se prăbuşea. Mâinile i s-au prins în jurul a două dintre ele şi amândouă au rezistat, lăsându-l să atârne la mai bine de cincizeci de metri deasupra străzii.
S-a tras înapoi în clădire, rezonabil de încrezător că nu-l văzuse nimeni. După ce a luat pistolul lui Suleiman şi a verificat încărcătorul, s-a ghemuit lângă Faadin. Căutarea pulsului era inutilă – omul era în mod clar mort.
Rapp a simţit o urmă de regret în timp ce se ridica. Vorbise serios când spusese că l-a constrâns pe Losa să trimită bani pentru a repara muzeul. Faadin nu-şi alesese această viaţă şi ar fi meritat o a doua şansă. Problema era că meritul nu însemna nimic în Siria.

CAPITOLUL 16

LA SUD-VEST DE AL-QADR
SIRIA
GENERALUL Aleksandr Semenov şi-a mai turnat o vodcă şi apoi s-a întors să privească deşertul luminat de lună. Ferestrele masive erau doar unul dintre multele detalii de lux pe care le inclusese în apartamentul său de la ultimul etaj al facilităţii. Lemnul bogat, covorul somptuos şi operele de artă nepreţuite din ţara sa natală trebuiau să fie o reamintire a ceea ce era el. Şi cine avea să devină.
A tras capacul de argint de pe o tavă pentru a expune cina care fusese pregătită pentru el de bucătarul său personal. Spaghete carbonara, verdeţuri cultivate la faţa locului şi pâine proaspăt coaptă. Probabil mai bună decât ceea ce savurau omologii săi din Moscova.
Cu timpul, se învăţase să privească detaşarea sa în Siria ca pe un răgaz. O perioadă de reflecţie înainte de a se întoarce la Kremlin şi de a începe o bătălie politică care, odată începută, trebuia câştigată. Nici retragerea, nici capitularea nu ar fi fost o opţiune. Nu putea exista decât o victorie glorioasă sau o înfrângere abjectă.
Euronews rula pe un televizor din stânga lui şi s-a întors când a trecut la o ştire care se desfăşura în Germania. Erau încă foarte puţine informaţii, aşa că postul se rezuma la a pune în buclă o scurtă înregistrare video de pe telefonul mobil, în timp ce un comentator bâlbâia fără sens peste ea. Realizată de un turist, filmarea a început ca o descriere inocentă a unei străzi comerciale aglomerate din Munchen. La cinci secunde, un bărbat bărbos de la marginea cadrului a început să strige ceva în arabă. Persoana care ţinea camera s-a centrat pe el chiar în momentul în care acesta a scos o puşcă de asalt din haină şi a început să tragă asupra oamenilor din jurul său.
Imaginea şi-a pierdut coerenţa în timp ce persoana care o ţinea încerca să ajungă la femeia şi la tânăra fată care erau subiectele vizate de videoclip. Oameni panicaţi au ţipat şi au fugit în toate direcţiile, cei puternici şi rapizi împingând pe lângă – şi uneori peste – oricine le ieşea în cale. Toate acestea pe coloana sonoră plină de zgomot a focurilor de armă.
Semenov a ridicat paharul când prezentatorul a anunţat că autorul a fost identificat ca fiind un refugiat sirian pe nume Adham al-Numan, dar că nu erau încă disponibile alte informaţii.
Semenov, în schimb, deţinea o mulţime de informaţii suplimentare. Al-Numan fusese iniţial recrutat pentru reţeaua sa de distribuţie Captagon din Berlin, dar a fost considerat prea instabil pentru acest post. Totuşi, i se păruse păcat să-i irosească temperamentul şi fervoarea religioasă. Oamenii cu nivelul lui de furie impotentă erau pe cât de rari, pe atât de utili.
Planificarea şi finanţarea atacului fuseseră banale. Nu mai mult decât să se asigure că nu va putea fi urmărit până la oamenii care îl respinseseră şi să-i furnizeze o armă, un moment şi o ţintă. El a făcut cu plăcere restul. În aparenţă pentru Allah, dar în realitate pentru Mama Rusia.
Germania avea o mişcare fascistă vibrantă, care era poate cea mai viguros reprimată din toată Europa. Incidente ca acestea au fost esenţiale pentru a crea un mediu în care să poată face primii paşi ezitanţi din umbră.
Bătaia în uşă a fost exact la timp şi a stârnit un zâmbet rar din partea lui. Erau puţine lucruri care să recomande această ţară uitată de Dumnezeu, dar el era pe cale să se bucure de unul dintre ele. Un final potrivit pentru o zi foarte reuşită.

„Vino.”
Până când uşa s-a deschis complet, gardianul se retrăgea deja spre scări. Ceea ce rămăsese îi atrăgea atenţia lui Semenov într-un mod în care puţine alte lucruri o puteau face.
Oamenii lui o identificaseră pe fată cu un an în urmă într-un adăpost de lângă Jibrin. Avea doar cincisprezece ani pe atunci, dar frumuseţea ei era deja uimitoare. După descoperire, i se spusese clar că nu trebuia să fie atinsă sau căsătorită şi, în schimb, ea şi mama ei au primit locuinţe modernizate, hrană şi îngrijire medicală.
Acest aranjament a rămas în vigoare până în urmă cu trei luni, când a fost adusă în instituţie pentru a fi îngrijită, pentru o dietă de finisare adecvată şi pentru un regim strict de exerciţii fizice. Chiar mai important, a trecut prin programul Captagon şi acum era dependentă iremediabil de acest produs în continuă îmbunătăţire. Psihologii săi de la faţa locului l-au asigurat că nu exista nimic ce nu ar fi făcut pentru a-şi lua doza.
În cele din urmă, era timpul să testeze această teorie.
„Alea”, a spus Semenov, ridicându-se în picioare. În mod normal, nu era deosebit de bun cu numele străine, dar al ei îi era gravat în minte. „Te rog să intri.”
Ea nu vorbea rusă, dar limbajul trupului lui era suficient pentru a-i comunica dorinţele şi ea s-a conformat. Ochii ei întunecaţi au săgetat în jurul spaţiului somptuos într-un mod care sugera că nu mai văzuse niciodată – sau măcar îşi imaginase – ceva asemănător.
A trecut pe lângă ea şi a închis uşa, întorcându-se pentru a-i admira silueta nemişcată. Fusese îmbrăcată într-o rochie albă transparentă, care atârna suficient de largă pentru a lăsa doar să i se întrevadă curbele tinereşti. Dar acele indicii străluceau hipnotic în lumină. S-a apropiat şi i-a atins părul ei lung, lăsându-l să i se prelingă printre degete în timp ce se învârtea spre ea.
În faţă, ţesătura se agăţa un pic mai sugestiv şi el s-a oprit o clipă pentru a-i admira picioarele lungi, stomacul plat şi sânii fermi de sub material. Pupilele îi erau puţin dilatate din cauza drogului, dar acesta o relaxa de asemenea – împiedicând frica să se transforme în teroare.
Asta presupunând că măcar înţelegea ce se întâmpla. Între cultura arabă represivă, realităţile din tabăra în care fusese crescută şi supraveghetorii pe care îi desemnase, dusese o viaţă destul de protejată. O viaţă fără viitor. Fără trecut. Fără speranţă. Lunile petrecute în această instituţie – în îmbrăţişarea narcoticului lui – au fost, fără îndoială, cele mai bune din viaţa ei.
Desigur, psihozele vor începe să se manifeste în cele din urmă, dar asta nu avea nicio importanţă. Până atunci, el ar fi trecut la o nouă jucărie. Deocamdată, însă, era captivat.
„Pe aici”, a spus el, punându-i o mână în partea de jos a spatelui şi îndrumând-o spre un bar din spatele camerei. Lângă sticla lui deschisă de vodcă se aflau două tablete de captagon care se odihneau într-un vas de sticlă. Simptomele de sevraj nu aveau să înceapă decât peste o oră sau două, dar ea înţelegea foarte bine suferinţa pe care i-o vor aduce. Mâna ei a sărit imediat, dar el a prins-o înainte ca ea să ajungă la pastile.
„Nu încă, Alea. Sunt lucruri pe care trebuie să le faci mai întâi pentru mine.”
La fel ca în zona de zi, peretele vestic al dormitorului lui Semenov era dominat de sticlă. Lumina filtrată a lunii strălucea slab pe vodca din mâna lui şi în ochii pe jumătate închişi ai fetei de pe pat.
A sorbit din băutură, simţind cum i se urcă la cap în timp ce îi privea trupul gol. Obţinuse ceea ce-şi dorea şi acum mintea ei plutea în căldura pe care captagonul lui era unicul capabil să i-o ofere. Faptul că stătea acolo şi privea cum compuşii pe care îi dezvoltase preluau controlul asupra ei a început să-l excite din nou şi şi-a lăsat paharul jos.
De data aceasta nu mai exista rezistenţă. Nici măcar conştientizare. Un pic cam păcat, dar avea destul timp să se joace cu noua lui păpuşă. Şi atâtea jocuri interesante.
Era încă în interiorul ei când soneria stridentă a telefonului său a rupt tăcerea. Fata nu a reacţionat dincolo de o schimbare subtilă a ritmului respiraţiei ei, dar el a înjurat cu voce tare. Asistenta lui ştia foarte bine că nu trebuia să fie deranjat. Dacă Leonid îşi adunase curajul să facă asta, era fără îndoială o chestiune de importanţă.
Semenov a alunecat de pe fată şi şi-a recuperat telefonul, simţind cum iritarea lui creşte pe măsură ce erecţia lui dispărea.

„Ce?”
„Îmi pare rău, domnule, dar ni se raportează că s-au tras focuri de armă la întâlnirea din Saraqib.”
„Am înţeles că ne aşteptam la asta. Omul lui Losa a adus gărzi, nu?”.
„Aşa este, domnule, dar informaţiile pe care le avem sugerează o luptă în curs de desfăşurare.”
Iritarea lui Semenov s-a transformat în furie. Cât de greu era să capturezi un avocat canadian singuratic?
„Spuneţi-le forţelor siriene să intre în acţiune.”
„Sunt în contact cu ele, domnule, dar sunt reticente. Ei susţin că oamenii lui Suleiman au situaţia sub control.”
„Ei susţin?” a spus Semenov, volumul vocii sale crescând până la punctul în care fata a tresărit vizibil. Dacă nu avea de-a face cu o incompetenţă zdrobitoare, era vorba de o laşitate zdrobitoare. Oamenii lui Losa aleseseră Saraqib pentru că instabilitatea sa făcuse ca Damascul să fie reticent în a desfăşura operaţiuni deschise acolo. Inteligent, dar viitorul Saraqibului şi al cetăţenilor săi nu avea absolut nicio importanţă pentru el sau pentru Rusia.
„Dacă Matthieu Fournier scapă sau moare, mă voi asigura că fiecare dintre cei care au refuzat să intre în acea clădire va fi executat, iar familiile lor vor fi scoase în stradă. Este clar?”
„Foarte clar, domnule. Voi transmite mesajul.”

CAPITOLUL 17

SARAQIB
SIRIA
RAPP a stins lumânarea, stingând singura sursă de lumină din cameră. Aceasta putea atrage atenţia asupra poziţiei sale şi nu mai era necesară datorită reflectoarelor care răzbăteau acum în clădire. Trupul lui Ismail Faadin bloca parţial ieşirea şi Rapp a trebuit să se încalece pe el pentru a putea privi pe lângă pătura care atârna deasupra uşii.
Vârtejul de iluminare dădea spaţiului un aer de joc video, dar nu dezvăluia niciun semn de prezenţă umană. Afară, rafale de focuri de armă se auzeau la intervale aleatorii. În apropiere, dar probabil că nu aveau legătură directă cu el. Mai degrabă localnici care reacţionau la apariţia bruscă a forţelor de securitate siriene. Totuşi, asta nu era neapărat o evoluţie pozitivă pentru el. O bătălie la scară largă izbucnind în Saraqib nu ar fi fost în interesul nimănui.
A ieşit uşor din cameră, ţinându-şi mâna armei jos şi aproape de picior. Cu cât mai mult timp putea să-şi menţină imaginea de non-combatant, cu atât mai bine. Faptul că scopul aici părea să fie capturarea şi nu uciderea lui era o îmbunătăţire semnificativă faţă de mediul său operaţional normal, în care toată lumea voia să-l ucidă.
S-a mutat de la un stâlp la altul, făcând tot posibilul să rămână în umbrele care erau ţinte în mişcare, în timp ce mai multe reflectoare se aprindeau dedesubt. Sclipiri de botniţă au devenit vizibile în clădirea de peste drum, confirmându-i suspiciunea că locuitorii oraşului se implicau.
Mai fusese în astfel de situaţii şi aveau tendinţa de a scăpa de sub control destul de repede. Cel mai bine ar fi fost să schimbe costumul european scump cu ceva mai local şi să se strecoare în haosul care se apropia.
Sunetul cuiva care sprintează pe scări a devenit audibil şi el s-a strecurat în spatele unui stâlp. Aruncând o privire în jurul acestuia, Rapp a văzut că bărbatul fără suflare care apăruse pe palier era unul dintre cei de la Faadin. Dacă era un lucru bun sau rău era greu de spus. Deşi era posibil ca el să fi fost pur şi simplu mai rapid decât omul desemnat să-l ucidă, era de asemenea posibil ca el să fi schimbat tabăra.
Rapp se mişcă puţin mai la dreapta, permiţând braţului său să prindă pentru scurt timp o rază de lumină. Vântul se înteţise puţin, creând o ceaţă de praf de beton care reducea vizibilitatea şi îl înconjura cu un miros pe care ajunsese să îl asocieze cu zonele de război din întreaga regiune.
„Ce se întâmplă?”, a spus el, afectând un ton panicat. „L-au ucis pe Ismail!”
Bărbatul s-a smucit să se întoarcă cu faţa la el, ridicându-şi AK-47 în loc să îi vină în ajutor. „Nu te mişca!”

Cuvintele erau în arabă – uşor de înţeles de Mitch Rapp, dar de neînţeles pentru avocatul canadian pe care îl întruchipa.
„Nu trageţi!”, a strigat, ţinându-şi mâna stângă în întuneric în timp ce o ridica. Bărbatul nu a văzut niciodată pistolul şi, cu proiectoarele, era îndoielnic că a observat măcar flash-ul de la gura ţevii care l-a ucis.
Nu în mod curat, totuşi. Glonţul l-a lovit în pectoral stâng, făcându-l să se clatine înapoi şi să-şi strângă degetul de pe trăgaci. Puşca a fost trasă în sus în timp ce trăgea cu foc automat, plouând cu ricoşeuri ori de câte ori un glonţ găsea beton solid deasupra. Rapp s-a îmbrăţişat de stâlp în timp ce forţa gloanţelor care ieşeau din AK îl purta pe bărbat spre marginea plăcii de pardoseală. S-a clătinat pe prăpastie pentru o clipă, în cele din urmă s-a răsturnat în golul dintre clădirea în care se aflau şi ruina celei de lângă.
În momentul în care Rapp a eliberat pilonul, situaţia se deteriorase şi mai mult. Voci se auzeau acum dedesubt, împreună cu paşi alergând care câştigaseră podeaua chiar sub poziţia lui. Între timp, focurile de armă de afară deveneau tot mai frecvente şi mai răspândite, punctate de două explozii distincte care nu erau atât de îndepărtate pe cât şi-ar fi dorit.
Rapp a alergat până la marginea podelei şi s-a uitat în jos, zărind trupul bărbatului pe care îl împuşcase, întins pe o lespede, trei niveluri mai jos. Un număr necunoscut de oameni se aflau pe scările care duceau la etajul cinci, urcând rapid, fără nicio încercare de a se ascunde. Fără îndoială, calculaseră că el reprezenta o ameninţare mai mică decât luptele care se intensificau în jurul lor. Scopul ar fi fost să-l captureze cât mai repede posibil şi să plece de mult din Saraqib înainte ca rahatul să se dezlănţuie complet.
Rapp a estimat că distanţa dintre el şi etajul al patrulea al clădirii adiacente, parţial prăbuşit, era de aproximativ cincisprezece metri, cu o cădere de vreo zece. Nu era ideal, dar era fezabil, dacă nu cumva totul ceda la aterizare.
A dat înapoi cât de mult a putut fără să se dea de gol în faţa oamenilor care urcau scările şi apoi a sprintat înainte. Marginea era greu de distins cu exactitate, dar a nimerit-o mai mult sau mai puţin bine. Tracţiunea stelară a pantofilor săi de gală l-a lansat de pe suprafaţa prăfuită şi o clipă mai târziu era în aer.
Aterizarea a fost mai zguduitoare decât sperase, făcându-i imposibil să rămână în poziţie verticală. În schimb, s-a trezit rostogolindu-se printre resturile zimţate, având în cele din urmă noroc când s-a oprit chiar înainte de o serie de găuri care cădeau la nivelul de jos.
Alături, putea auzi discuţii în arabă şi vedea razele luminilor montate pe puşti care măturau zona din care sărise. Găsiseră cadavrele lui Faadin şi ale bărbatului care îl omorâse şi se împrăştiau în evantai. Unul dintre ei a rostit numele Matthieu Fournier şi a promis că nu-i va face rău dacă se va arăta.
Rapp a alunecat pe burtă până la marginea plăcii de pardoseală şi a privit în jos, la un roi de vehicule militare care continua să crească. Şase bărbaţi au sărit dintr-un transportor blindat de trupe şi au fugit spre clădirea de alături, în timp ce primeau focuri de sus. Au reuşit să ajungă în siguranţă înăuntru datorită acoperirii unui tun cu lanţ care împrăştia trasoare şi care pulveriza orice poziţie care părea cât de cât acceptabilă pentru un lunetist.
Cei aproximativ treizeci de oameni care luau parte la operaţiune erau aproape sigur crema şiragului de operaţiuni speciale siriene, iar vehiculele lor arătau de parcă abia ieşiseră din showroom-ul armatei. În mod clar, guvernul era interesat să stea de vorbă cu infamul Matthieu Fournier, dar nu în spiritul de cooperare pe care Losa îl promova. Dacă exista ceva ce sirienii şi ruşii aveau în comun, era insistenţa lor de a face totul pe calea cea mai grea.
Mai mulţi soldaţi au rămas pe stradă, încercând să stabilească un perimetru funcţional, în timp ce o gloată de localnici se apropia din ce în ce mai mult. Strigătele lor erau în mare parte neinteligibile, dar tonul lor nu era. Confundaseră această operaţiune cu o încercare a guvernului de a închide pumnul în jurul Saraqib şi nu se lăsau doborâţi fără luptă.
Rapp alunecă înapoi şi se lăsă să cadă printr-o gaură în podea la nivelul de jos. Găsind acolo scările mai mult sau mai puţin intacte, le-a coborât. Pereţii spaţiului în care se afla lipseau aproape în totalitate, oferindu-i o privelişte solidă asupra vânătorii care îl aştepta alături. Echipele se deplasau sistematic în sus, pe măsură ce-şi curăţau zonele care le fuseseră atribuite, ceea ce i-a permis să se uite în jos, în spaţiul dintre clădiri, fără să fie văzut.

Mai jos, bărbatul pe care îl împuşcase trecuse neobservat şi era încă întins pe un bloc de beton înţepenit între stâlpii de susţinere. Rapp a coborât prin spaţiul liber, cu omniprezenta armătură expusă din Siria care îi făcea din nou viaţa mai bună.
A avut nevoie de câteva minute pentru a elibera cadavrul, dar în cele din urmă a reuşit să îl pună într-o căruţă de pompier şi să urce înapoi la al doilea nivel. Afară, situaţia a continuat să se deterioreze. La est, mulţimea număra acum până la o sută de persoane şi includea de la femei bătrâne până la copii mici. În partea de vest se afla un grup similar, poate la jumătate din mărime, dar în creştere. Tirurile de lunetişti din clădirile din jur fuseseră înăbuşite deocamdată, dar forţele siriene erau în pericol de a fi încercuite.
Cineva a ricoşat o piatră în armura de corp a unui soldat, determinându-l să tragă o rafală de avertizare peste capetele mulţimii. Oriunde în altă parte în lume, acest lucru ar fi determinat oamenii să se împrăştie, dar în Saraqib nu a făcut decât să înfurie şi mai tare mulţimea. Au zburat mai multe pietre, multe aruncate de copii prinşi în momentul respectiv. Probabil nu foarte diferiţi de cei înarmaţi cu spray-uri care declanşaseră războiul de la bun început.
Rapp a scos AK-ul din cadavru şi a verificat încărcătorul. În timp ce făcea acest lucru, un lunetist a deschis focul dintr-o clădire aflată aproape de capătul străzii. Încă o dată, lanţul de arme a izbucnit şi încă o dată oamenii care ar fi trebuit să fugă ca din gură de şarpe au fost în schimb încurajaţi.
Mulţimea s-a apropiat, susţinându-i pe soldaţi într-un grup strâns, cu armele îndreptate spre exterior. Rapp văzuse scene similare desfăşurându-se în diferite ţări din întreaga lume. Nu era nevoie decât de o lovitură puternică asupra unui soldat pentru ca acesta să se deschidă asupra mulţimii. Dacă forţele guvernamentale nu se mişcau repede, asta avea să se transforme într-o baie de sânge din care femeile şi copiii din mulţime aveau să fie cei mai afectaţi.
Problema era că nu puteau să se mişte. Nu înainte de a-l captura pe Matthieu Fournier.
Maxilarul lui Rapp s-a încleştat şi a rămas nemişcat câteva secunde. În cele din urmă, lăsă jos AK-ul şi se dădu înapoi pentru a se da din nou la fugă. Distanţa dintre clădiri nu mai era la fel de mare la acest nivel – poate trei metri – iar resturile din zona lui de aterizare erau semnificativ mai difuze. Nu că asta ar fi făcut ca reintrarea lui să fie mai acceptabilă, dar evadarea nu mai părea o opţiune. Aceasta nu era o misiune a Agenţiei în care daunele colaterale erau un produs secundar inevitabil al urmăririi binelui suprem. El se afla acolo pentru a reprezenta interesele unui cartel criminal. El făcuse înţelegerea cu Losa şi nu era responsabilitatea acestor oameni să plătească pentru ea.
Rapp reuşi să reuşească o aterizare ceva mai graţioasă de data aceasta, alergând până la oprire înainte de a arunca pistolul îndesat în spatele pantalonilor.
„Nu-mi faceţi rău! Sunt neînarmat! Jur!”
Luminile care măturau la întâmplare, vizibile pe palierul de deasupra, au îngheţat pentru o clipă, apoi s-au concentrat din nou asupra treptelor care coborau spre el.
Rapp a încercat să se decidă cum s-ar fi comportat un avocat canadian într-o astfel de situaţie şi a ales să cadă în genunchi. Un pic de scuipat pe deget i-a permis să creeze dungi în praful de sub ochi care să aproximeze traseul lacrimilor. Prea melodramatic? Avea să afle în curând. Cel puţin trei sirieni se năpusteau deja în josul scărilor, orbindu-l cu spoturile lor montate pe puşti.
Rapp se micşoră din faţa strălucirii, ridicând mâinile. „Vă rog! Nu am o armă! Vă jur! Nu-mi faceţi rău!”
Se pare că prestaţia sa a fost credibilă, pentru că a fost imediat apucat sub braţe şi târât la parter. Cinci bărbaţi îl înconjoară în timp ce pătrundeau în aer liber, protejându-l de pietrele, bucăţile de beton şi ocazionalele sticle care se aruncau prin aer.
A fost îmbrâncit spre un vehicul de infanterie Tigr rusesc parcat peste drum. Aproape că ajunseseră la uşile din spate când o singură împuşcătură a răsunat dinspre est şi unul dintre soldaţii din stânga lui a căzut.
Rapp a fost ridicat complet de pe picioare şi propulsat înainte în plin sprint, în timp ce oamenii din jurul lui au început să tragă orbeşte în mulţime. Tigrul începuse deja să se mişte când a fost aruncat în spate, urmat de doi operatori. Şoferul a accelerat şi 4x4 a năvălit în stradă, în timp ce unul dintre sirieni se chinuia să închidă uşile din spate. Şi-a pierdut aderenţa când un zgomot surd a zguduit vehiculul, dar a reuşit să se agaţe de el chiar în momentul în care trupul unui civil a fost scuipat de sub roţile din spate.

Sunetul împuşcăturilor era acum constant, iar unul dintre soldaţi s-a ridicat printr-o gaură din acoperiş pentru a manevra mitraliera de acolo. A reuşit să tragă o rafală scurtă, dar apoi s-a smucit spre stânga şi s-a scufundat înapoi în vehicul, cu o gaură în partea laterală a capului.
Şoferul a virat brusc, iar Rapp a fost izbit de una dintre părţile laterale din oţel, ajungând cu cadavrul deasupra lui.
„Stai jos!", a strigat bărbatul supravieţuitor înainte de a prelua controlul armei.
Rapp s-a mulţumit să urmeze ordinele, stând întins pe spate şi ţinând cadavrul sângerând deasupra lui pentru a se proteja împotriva oricăror gloanţe care ar fi putut penetra blindajul vehiculului. Pentru moment, toată lumea părea să aibă acelaşi scop: să-l ţină în viaţă pe avocatul canadian preferat al Siriei.

CAPITOLUL 18

LA SUD-EST DE KHANASER
SIRIA
Tigrul era un exemplu perfect al tehnologiei ruseşti: numai forţă brută şi nicio subtilitate. Roţile masive făceau o treabă scurtă pe drumul prost pietruit, dar suspensia se simţea ca şi cum ar fi fost trasă dintr-un vagon acoperit. Fiecare impact crea o simfonie de zăngănituri care sugerau că totul era pe cale să se destrame, dar a continuat să se descurce.
Soarele îşi curăţase orizontul şi încălzea incinta de oţel din spatele vehiculului. Peste încă o oră sau cam aşa ceva, se va transforma într-un cuptor, dar nu mai aveau atât de mult timp la dispoziţie. O conversaţie strigată între şofer şi bărbatul supravieţuitor aflat în spate cu Rapp a sugerat că rămăseseră fără benzină.
Spaţiul din faţa pasajului roţilor părea să ofere cea mai uşoară deplasare, aşa că Rapp şi rusul care se holba la el îşi rechiziţionaseră câte unul. Cadavrul primului artilerist fusese lăsat să ţopăie lângă uşile din spate, de unde sângele care încă se scurgea din el putea să iasă printr-o deschizătură. Rapp îşi feri în cele din urmă ochii, amintindu-şi că situaţia lui ar fi fost de-a dreptul traumatizantă pentru Matthieu Fournier.
Puţină blândeţe era de rigoare.
Abandonaseră autostrada asfaltată cu cel puţin o oră în urmă, când un RPG explodase suficient de aproape pentru a-i zgudui pe două roţi. Potenţial un indicator că se dusese vorba despre ceea ce se întâmplase la Saraqib. Insurgenţii s-ar fi organizat pentru a hărţui forţele guvernamentale care fugeau şi pentru a vedea dacă ar putea incendia din nou ţara.
Rapp se întoarse şi privi prin ferestrele minuscule ale uşilor din spate ale vehiculului. Era greu de văzut prin praful de dincolo, dar nu era nevoie de detalii ascuţite. Operase în pustietăţi ca acestea întreaga sa carieră.
Evadarea era cu siguranţă fezabilă în acest moment. Îl omorâse pe bărbatul de vizavi, luă AK-9 pe care îl ţinea în mână şi trecu prin gaura deschisă în acoperiş folosită pentru a accesa mitraliera. Din nefericire, acest mod de acţiune crease mai multe probleme decât rezolva. Nu era sigur că cartuşele de 9x39 mm ar fi penetrat partea superioară a cabinei şi, chiar dacă ar fi făcut-o, nu avea apă, nu cunoştea zona şi, aparent, nici gaz.
Nu era ideal şi nici misiunea lui. În măsura în care misiunea era cuvântul potrivit pentru acest spectacol de rahat. Răbdarea nu era punctul lui forte, dar pentru moment exercitarea părea să fie cea mai bună opţiune. Claudia ar spune că a fost o bună ocazie pentru o mică îmbunătăţire de sine.
„Ne oprim!", a strigat şoferul prin grilajul din spatele cabinei. Rapp s-a prefăcut că nu înţelege şi nu a reacţionat atunci când vehiculul s-a oprit. L-a auzit pe şofer sărind la pământ şi, o clipă mai târziu, uşile din spate au fost trase în sus.
Erau parcate la aproximativ cincizeci de metri de o clădire de blocuri de zgură cu un singur etaj, cu acoperişul intact, ramele ferestrelor goale şi o uşă din faţă pe care mai era încă agăţată o cantitate improbabilă de vopsea roşie. La aproximativ şaizeci de metri spre sud se afla o clădire semnificativ mai mare, dominată de uşi de tip bovindou şi de un acoperiş care se prăbuşise la etajul doi. Nu din cauza bombardamentelor, însă. Din cauza neglijenţei. Locul arăta de parcă ar fi fost abandonat de zeci de ani.

Rapp a examinat terenul agricol în paragină din jurul ei, memorând detalii importante. Un şanţ de irigaţii. O secţiune de zid de piatră care părea să fi fost prădată de numeroase ori de-a lungul anilor pentru materiale. Ciorchini de copaci morţi cu trunchiuri prea înguste pentru a oferi prea multă acoperire.
În timp ce bărbatul care se afla în spate cu el sărea peste tovarăşul său mort la pământ, Rapp şi-a dat seama că se înşelase în privinţa locului abandonat. Uşa roşie a casei s-a deschis şi, o clipă mai târziu, o familie subnutrită a început să păşească ezitant prin ea. Bărbatul din frunte avea mâinile întinse pentru a demonstra că nu era înarmat şi spunea ceva ce Rapp nu reuşea să desluşească. Femeia de pe poziţia a doua purta o abaya închisă la culoare şi se străduia să ţină în spatele ei un copil mic şi curios.
Din poziţia sa din camion, Rapp era neputincios să împiedice ceea ce ştia că va urma. Şoferul, înarmat cu un AK-9 suprimat, se deplasase spre stânga şi acum nu mai era la vedere, în timp ce însoţitorul său înarmat la fel de bine o luase spre dreapta. Nu avea cum să ajungă la ei la timp.
O împuşcătură înăbuşită l-a lovit pe tânăr şi acesta s-a prăbuşit imediat. Soţia lui a reacţionat învârtindu-se spre fiul ei, dar s-a aruncat în faţă când i-a explodat ceafa. Copilul însângerat a început să ţipe şi să alerge stângaci pe pământul sfărâmat, nesigur de ceea ce tocmai se întâmplase sau încotro trebuia să se îndrepte.
Stomacul lui Rapp s-a strâns când copilul a primit un glonţ între omoplaţi. A aterizat cu faţa în pământ şi apoi nu a mai fost nimic. Sunetul brizei, mirosul slab de praf de puşcă şi scârţâitul metalului care se dilata la soare.
Cei doi bărbaţi au dispărut înăuntru, unul acoperindu-l pe celălalt. Au ieşit câteva clipe mai târziu şi au alergat spre cealaltă structură, curăţând-o în acelaşi mod eficient şi profesionist. Lipsa focurilor de armă sugera că tânăra familie fusese singura persoană de acolo – posibil să o fi găsit goală şi să fi decis să se refugieze acolo în timp ce încercau să supravieţuiască la ceea ce devenise ţara lor.
Soldaţii îi făcură semn lui Rapp să iasă. Nu părea că Matthieu Fournier ar fi fost nerăbdător să o facă în acele circumstanţe, aşa că, în schimb, s-a lipit de spatele taxiului, ascunzându-şi furia în spatele unei temeri prefăcute. Şoferul a sărit înăuntru, strigând furios în arabă înainte de a-l apuca de păr şi de a-l trage în pământ.
Rapp a presupus că va fi condus în casă, dar norocul lui nu a fost atât de bun. În schimb, şoferul a arătat spre cele trei cadavre şi a început să latre ordine în cuvinte individuale în engleză, fiecare mai puţin inteligibil decât celălalt. Cu ajutorul unei pantomime elaborate, a devenit clar că Rapp fusese însărcinat cu sarcina de a se debarasa de cadavre. Şi-a lăsat expresia să evolueze încet de la confuzie la înţelegere şi la oroare, dar nu s-a mişcat până când nu a privit în josul amortizorului unuia dintre AK-uri.
A ţinut să pufnească puternic în timp ce târa corpul femeii spre hambar. În ciuda căldurii care se intensifica, şoferul sirian a mers alături de el, dezlănţuind toate insultele pe care le putea găsi şi care se refereau măcar vag la Rapp, la familia sau la ţara lui. Diatriba lui sugera că se temea că incidentul din Saraqib va reaprinde războiul şi că va ajunge din nou pe linia întâi.
Starea de înfometare a familiei făcea ca cadavrele lor să fie destul de uşoare, şi nu trecu mult timp până când Rapp îi avea pe bărbat şi pe femeie culcaţi frumos la umbra hambarului. Să târască trupul fără viaţă al băiatului ar fi fost mai potrivit pentru un avocat din Toronto, dar nu s-a putut hotărî să o facă. În schimb, l-a luat în braţe şi l-a dus prin căldură până la părinţii săi.
Următoarea sarcină a lui Rapp s-a dovedit a fi aceea de a trage Tigrul în hambar, lucru pe care l-a făcut cu o cantitate corespunzătoare de şlefuire a uneltelor. Nu se aflau chiar într-o zonă cu trafic intens, dar răpitorii lui s-au gândit că se justifica o abundenţă de precauţie. Sprijinul pentru forţele guvernamentale în această regiune ar fi fost, în cel mai bun caz, slab.
Când, în sfârşit, lui Rapp i s-a permis să intre în răcoarea relativă a casei, l-a găsit pe celălalt bărbat în proces de deconectare a unui apel pe telefonul său prin satelit.
„Ruşii trimit oameni într-un vehicul civil”, a spus el în arabă.
„O să ne aducă suficient combustibil pentru a ne întoarce?”, a întrebat şoferul.
„Nu. Ei spun că asta este problema noastră”.
„Problema noastră? Câţi oameni am pierdut în Saraqib? Şi câţi vom mai pierde când jihadiştii vor gusta din nou din sângele nostru? Oraşul va arde şi ştii cine va trebui să intre acolo şi să-l stingă? Nu babele

alea din Rusia. Noi.” A scuipat pe podeaua de pământ. „Dacă îl voiau pe nenorocitul ăsta de canadian, ar fi trebuit să îl prindă ei înşişi.”
Celălalt bărbat doar a ridicat din umeri, neimpresionat de izbucnirea tovarăşului său.
„Deci, aşteptăm?”
„Da, aşteptăm. Au spus două ore.”
Amândoi s-au uitat în direcţia lui Rapp, dar el doar s-a uitat în gol la ei.
„Ar trebui să-l omorâm pe rahatul ăsta”, a spus şoferul. „Să le spunem ruşilor că a fost lovit la ieşire.”
Celălalt bărbat a clătinat din cap. „Tocmai i-am spus generalului Khalaf că este nevătămat.”
„Atunci stăm aici să îl dădăcim în următoarele două ore şi apoi mergem acasă?”
„Niciodată nu este atât de uşor.”
„Ce vrei să spui?”
„Damascul vrea să ştie de ce ruşii sunt atât de nerăbdători să pună mâna pe el.”
„Noi... Noi... noi putem să-l interogăm?”, a spus şoferul. Spre deosebire de tovarăşul său, părea să creadă că ziua lui tocmai se îmbunătăţise semnificativ.
„Nu te entuziasma prea tare. Nu putem lăsa urme pe el. El aparţine ruşilor”.
„Dar el nu ştie asta”, a spus şoferul, scoţându-şi arma din dotare şi apăsând-o pe fruntea lui Rapp.
Rapp a clipit puţin în timp ce celălalt bărbat a pornit un reportofon pe telefon. S-a dovedit că engleza lui era destul de bună decât a omologului său.
„Ce cauţi aici?”
„Numele meu este Matthieu Fournier! I-”
„Nu te-am întrebat cum te cheamă, idiotule! Răspunde-mi la întrebare sau prietenul meu va apăsa pe trăgaci.”
„Îl reprezint pe Damian Losa. Sunt aici pentru că el vrea să ajute guvernul dumneavoastră să distribuie captagon în Europa. Vă rog! Nu mă omorâţi. Sunt avocat. Sunt aici doar ca să negociez. Vă jur! Îţi voi spune tot ce vrei să ştii. Doar întreabă-mă.”
Bărbatul a dat din cap aprobator, iar tovarăşul său a readus MP-446 în husa de umăr, indiferent la faptul că era neasigurat şi la îndemâna lui Rapp.
Rapp nici măcar nu s-a obosit să se mişte repede, întinzând mâna spre armă şi împuşcându-l pe proprietarul ei în plexul solar înainte de a trage un glonţ în fruntea tovarăşului său.
Amândoi au căzut, dar şoferul era încă în viaţă, gâfâind din cauza impactului glonţului cu armura sa uşoară.
„Îţi voi da aceeaşi şansă pe care i-ai dat-o puştiului”, a spus Rapp în arabă. „Fugi.”
Nu a avut nevoie să i se spună de două ori, împingându-se imediat în picioare şi îndreptându-se spre uşă într-un sprint cocoşat. Rapp s-a îndreptat spre prag, privindu-l cum se înclina spre zidul de piatră dărăpănată care putea să-i acopere scăparea.
Rapp a trecut arma în mâna stângă şi a rămas acolo. Cu fiecare pas, sirianul vedea că şansele sale de supravieţuire creşteau. În momentul în care ar fi ajuns la zid, ar fi crezut că împuşcătura era imposibilă – o ţintă în mişcare purtând veste antiglonţ la o distanţă semnificativă. Poate că se gândea că Allah îi zâmbise şi făcuse ca arma să nu tragă. Sau că tovarăşul său a supravieţuit în mod miraculos şi l-a atacat pe bărbatul care îl urmărea. Oricum ar fi fost, era din ce în ce mai sigur că îşi va revedea soţia. Copiii lui. Poate chiar să îmbătrânească.
Pistolul îi era necunoscut lui Rapp, iar primul său glonţ s-a dus jos şi la dreapta, extrăgând o bufnitură vizibilă de rocă pulverizată din peretele pe care se căţăra bărbatul. Mişcările lui au devenit mai disperate, pe măsură ce speranţa se transforma din motivator în chinuitor. Rapp şi-a ajustat ţinta şi a apăsat din nou pe trăgaci. De data aceasta, a fost răsplătit cu o smucitură subtilă a capului bărbatului. Acesta s-a prăbuşit peste barieră şi a rămas nemişcat la doar câţiva centimetri de salvare.

CAPITOLUL 19

RAPP stătea în pragul camerei din spate a casei, examinând interiorul fără ferestre al acesteia. Pereţii dărăpănaţi şi podeaua de pământ erau parţial înghiţiţi de umbră, la fel ca şi ocupantul unei saltele de paie

de pe podea. Cadavrul nu era al unuia dintre soldaţi, ci al bărbatului pe care îl uciseseră. Rănile de la piept erau semnificativ mai uşor de ascuns decât cele de la cap. O pungă de plastic îndesată în gaura de glonţ fusese tot ce fusese necesar pentru a opri scurgerea acesteia.
Cadavrul era legat, purta costumul scump al lui Rapp şi era întins pe spate, cu capul întors spre perete. Chiar şi în lumina slabă, părea destul de mort, dar ar fi fost de ajuns. Ruşilor li se spusese că se aflau aici pentru a ridica un prizonier nevătămat şi, din experienţa lui Rapp, oamenii vedeau ceea ce se aşteptau să vadă.
Mulţumit că scena era pregătită cât se poate de bine, şi-a ajustat uniforma armatei siriene pe care o purta şi s-a întors în zona de zi a casei. Acolo a greblat nişte pământ necontaminat peste noroiul însângerat lăsat de unul dintre oamenii pe care îi omorâse. Nu trebuia să fie perfect. Ruşii nu aveau de gând să studieze podeaua. Adevărata problemă era mirosul. Sângele în căldura unei clădiri prost aerisite era inconfundabil. În spate era o magazie unde putea să găsească destule materiale pentru a-l domoli, totuşi. Atunci ar fi fost doar o chestiune de aşteptare.
Rapp a văzut pana de praf cu mult înainte ca zumzetul motorului să ajungă la el. S-a ridicat de pe găleata răsturnată pe care stătea, îmbunătăţindu-şi priveliştea, rămânând totuşi în fărâmă de umbră care se agăţa de partea din faţă a casei. Detaliile deveneau mai clare pe măsură ce SUV-ul se apropia – vopsea decolorată de soare, geamuri suficient de fumurii pentru a ascunde oamenii din interior, o bară de protecţie frontală lipsă. Ruşii erau chiar mai puţin populari decât armata siriană în această parte a ţării şi deciseseră cu înţelepciune să păstreze un profil scăzut.
Rapp s-a sprijinit cu dezinvoltură de faţada clădirii în timp ce vehiculul a derapat până la oprire şi trei bărbaţi au coborât. Toţi purtau camuflaj de deşert şi veste antiglonţ, şi toţi erau destul de voluminoşi. Şoferul era mai mult decât voluminos şi era aproape gras. Antebraţele îi erau groase şi tatuate acolo unde se vedeau sub mânecile rulate, dar cam fără formă. Nu era din armata regulată rusă sau Spetsnaz. Aproape sigur mercenari.
Doi dintre ei purtau AK-74, în timp ce bărbatul cu tatuaje avea doar o armă laterală legată de coapsa dreaptă. Unul dintre puşcaşi stătea în spatele vehiculului, cu ochii care măturau scena cu încredere. Ceilalţi doi s-au apropiat, fără să recunoască mâna pe care Rapp o ridicase în semn de salut. Păreau să nu aibă niciun interes faţă de el. Exact aşa cum sperase.
„Unde este?”, a spus unul dintre ei într-o engleză cu accent rusesc.
Rapp le-a făcut semn să intre înăuntru şi a arătat spre cadrul gol al uşii din spate. Bărbatul cu pistolul s-a îndreptat spre ea, cu Rapp în urma lui. Aşa cum era de aşteptat, celălalt mercenar s-a abţinut. Ei ar fi văzut ameninţările ca fiind externe, aşa că era mai logic să posteze un om la fereastră decât să stea împreună. Faptul că salteaua era poziţionată astfel încât să fie invizibilă din zona de locuit nu părea să-l deranjeze pe rus, în timp ce se ghemuia lângă cadavru. După ce s-a îndepărtat de stâlp, Rapp a strecurat un cuţit din teaca de la centură şi a venit în spatele mercenarului, ca şi cum ar fi vrut să-l ajute. În schimb, i-a prins o mână peste gură şi nas, apoi i-a îngropat lama în baza craniului. Corpul lui s-a înţepenit şi apoi a cedat imediat, permiţându-i să fie coborât cu uşurinţă pe podeaua de pământ.
„Da”, a spus Rapp cu voce tare, folosind mâneca bărbatului pentru a-şi şterge sângele de pe cuţit.
„Fântâna are apă. O să aduc puţină. „
S-a grăbit să intre în sufragerie cu un mers rapid şi nervos. Bărbatul postat acolo era poziţionat într-un colţ care îi oferea o vedere completă atât asupra camerei, cât şi asupra ferestrei. Puşca îi era purtată pe piept, cu degetul arătător drept aşezat chiar deasupra trăgaciului.
Prin uşa din faţă deschisă, Rapp îl putea vedea pe bărbatul care stătea în spatele vehiculului, tot măturând într-un mod care îi permitea să ia în primire atât clădirile, cât şi terenul din jurul lor.
„Vrei apă?” a întrebat Rapp, făcând câţiva paşi spre bărbatul din colţ.
Fruntea acestuia s-a încruntat într-un mod care sugera că nu înţelegea, iar Rapp s-a folosit de asta ca scuză pentru a-şi continua apropierea în timp ce făcea pantomima că ia o băutură cu mâna goală. Cealaltă ţinea cuţitul ascuns la vedere pe antebraţ.
„Nyet.”
Rapp a continuat să micşoreze cu dezinvoltură distanţa dintre ei, în ciuda faptului că acum nu mai avea niciun motiv să o facă. Bărbatul se înăspri simţitor. Când degetul lui a început să alunece spre trăgaci,

Rapp şi-a folosit mâna stângă pentru a împinge cuţitul şi dreapta pentru a întoarce maneta de siguranţă a AK-ului.
Atacurile frontale tindeau să fie dezordonate, iar acesta nu făcea excepţie. Cuţitul l-a lovit pe bărbat în gât, dar nu l-a incapacitat. Dimpotrivă. S-a aruncat în faţă într-un jet de sânge, trăgând pușca spre stânga şi încercând cu disperare să tragă. Rapp a extras cuţitul, mărind fluxul de sânge, dar nu a fost suficient pentru a genera o moarte rapidă. Vederea fluxului arterial a creat o reacţie fizică violentă din partea bărbatului. Forţa lui s-a înmulţit, dar capacitatea de a o folosi în mod inteligent s-a deteriorat.
Rapp a reuşit o măturare a picioarelor care l-a pus pe om pe spate înainte de a se putea deplasa în raza vizuală a bărbatului de afară. După aceea, s-a concentrat să-l ţină acolo şi să rămână suficient de aproape pentru a diminua efectul de pârghie al loviturilor sale. Timpul total până când rusul a devenit în cele din urmă moale a fost mai puţin de un minut, dar a părut că a durat zece. Mai rău, Rapp a sfârşit prin a arăta ca şi cum tocmai ar fi măcelărit o vacă cu o drujbă.
Nu era ideal pentru partea a treia a planului său, care era, de altfel, pe jumătate ratat. Spera să meargă cu dezinvoltură până la fântână şi să obţină un unghi de vedere asupra omului din faţă înainte ca acesta să bănuiască ceva. Plimbările întâmplătoare erau cu siguranţă scoase din discuţie, iar rusul rămas era poziţionat într-un mod care făcea imposibilă o lovitură mortală din casă.
Cu toate acestea, ceasul ticăia. Nu avea să dureze mult până când bărbatul supravieţuitor avea să observe că îi lipseau camarazii şi să strige. Rapp nu vorbea destulă rusă pentru a răspunde în mod credibil, lăsându-l fără altă opţiune decât un alt atac frontal nesăbuit.
A luat AK-ul şi l-a ţinut la nivelul ochilor în timp ce îl învârtea în jurul montantului. Ţinta lui era mai rapidă decât părea, observând imediat ameninţarea şi căzând la pământ în timp ce o rafală spulbera geamurile laterale ale vehiculului.
Rapp a ieşit imediat din casă, sprintând spre zidul scund dinspre est. Să sperăm că va avea mai mult noroc decât soldatul sirian al cărui cadavru era ascuns în spatele acestuia.
Rusul a început să tragă, trăgând cu foc automat în general în direcţia corectă, dar fiindu-i imposibil să ţintească cu precizie. Câteva gloanţe s-au apropiat, dar până atunci Rapp plonja peste o secţiune de un metru şi jumătate de piatră stivuită. A căzut la pământ rostogolindu-se, ridicându-se imediat într-un genunchi şi ţintind peste barieră. Rusul s-a aplatizat de uşa SUV-ului, cu faţa plină de sânge de la cioburile de sticlă înfipte în frunte.
Norocos, dar nu decisiv. Se strecura spre partea din spate a vehiculului şi, dacă ajungea acolo, ar fi fost într-o poziţie bună pentru a se regrupa. În acel moment, bătălia putea să degenereze într-un impas. Ar fi avut timp să-şi limpezească vederea şi ar fi putut continua să se mişte într-un mod care să menţină vehiculul între ei. Chiar mai rău, ar putea fi capabil să se rotească spre partea şoferului şi să intre înăuntru. Dacă avea cheile înăuntru, putea să scape în mod plauzibil şi să-l lase pe Rapp cu opţiuni de transport care constau într-un Tigr aproape gol şi o pereche de pantofi de gală extraordinar de confortabili.
Neavând nicio alternativă viabilă, Rapp a sărit înapoi peste zid şi a alergat spre o poziţie din care să poată avea o lovitură curată. Rusul a auzit paşii şi s-a panicat, întorcându-se pentru a trage în loc să continue să ocolească vehiculul.
A fost o greşeală fatală. Rapp a căzut pe burtă, aliniind o lovitură în timp ce aluneca printr-un petic de buruieni uscate. Când în sfârşit s-a oprit, a executat o rafală rapidă care l-a lovit pe bărbat în centrul vestei balistice. Impactul l-a făcut să cadă pe spate de aripa din spate a SUV-ului, iar ţeava puştii s-a ridicat, trimiţând gloanţele în cer fără niciun pericol.
Rapp şi-a îndreptat arma în timp ce bărbatul încerca să se pună pe picioare. Ţinta fusese reglată bine şi următorul său foc l-a lovit pe rus chiar sub ochiul drept.

CAPITOLUL 20

Elicopterul urmărea contururile terenului arid de dedesubt, menţinând o viteză aproape de limită. Generalul Aleksandr Semenov era singurul său pasager, aşezat pe un scaun din piele groasă, care s-ar fi simţit mai degrabă acasă într-un avion privat decât în nava de luptă Mil Mi-24. Îşi izolase căştile de

discuţiile piloţilor şi, în schimb, asculta Simfonia a III-a a lui Ceaikovski la un volum suficient de ridicat pentru a înăbuşi aproape în totalitate zgomotul produs de pale.
Prin văzduh, putea vedea soarele scufundându-se spre orizont şi asta îl înfuria. Ar fi trebuit să se afle în camera sa de locuit, savurând o masă bună şi aşteptând cu nerăbdare o altă seară intrigantă cu noua sa jucărie, Alea. Faptul că era forţat să se implice personal în această situaţie era încă o reamintire a cât de rară era competenţa în lumea modernă.
În depărtare, două coloane de fum au devenit vizibile, răsucindu-se împreună şi apoi dispersându-se în albastrul tot mai adânc al cerului. Semenov s-a scufundat puţin mai mult în pielea care îl legăna şi s-a concentrat să se bucure de ultimele clipe petrecute alături de Piotr Ilici. Timp pentru a conjura o aparenţă de calm şi pentru a-şi aminti că influenţa lui era încă limitată. Un anumit nivel de cooperare cu localnicii – oricât de dezagreabil şi frustrant ar fi fost – era necesar. Până când avea puterea de a elibera tabla, jocul trebuia jucat.
Elicopterul său descrise un arc larg în jurul sursei de fum, permiţându-i lui Semenov să studieze scena. Două clădiri în flăcări, înnegrite şi în mare parte prăbuşite. Un amestec de nu mai puţin de zece vehicule militare şi civile, cu un număr proporţional de oameni. Cei care purtau costume argintii de pompieri scotoceau printre rămăşiţele structurilor şi operau vehiculele de construcţii aflate în imediata apropiere. Alţii, identificabili după uniformele lor ca forţe de securitate siriene, cercetau terenul din apropiere, plantând ocazional steaguri pentru a semnala vreo descoperire. Dincolo de acestea, nu existau semne de locuire umană pe o rază de kilometri.
S-au aşezat la o distanţă care să nu deranjeze operaţiunea şi un jeep s-a apropiat imediat. Semenov nu a întors salutul colonelului sirian, urcându-se în schimb în spatele vehiculului şi lăsându-se purtat spre centrul de activitate.
Kifah Atfeh, şeful Direcţiei de informaţii siriene, alesese un costum de afaceri în locul uniformei şi nu părea mai bucuros să se afle acolo decât Semenov însuşi. Praful şi fumul se agăţau de el în timp ce se apropia, dar nu părea să observe. Nu era surprinzător. La urma urmei, crescuse în această ţară de rahat.
„Bună ziua, domnule general”, a spus el în engleză.
„Ce s-a întâmplat aici, Kifah?”
O strălucire în ochii bărbatului a sugerat că a înregistrat dispreţul lui Semenov, dar nu a vrut să reacţioneze mai departe la jignire. Directorii serviciilor de informaţii erau la fel peste tot în lume. Trădători pe la spate, mincinoşi şi lingăi.
„Oamenii noştri din Saraqib au fost atacaţi puternic, dar au reuşit să-l scoată pe omul dumneavoastră din oraş în siguranţă. Unul dintre ei a fost ucis în timpul operaţiunii, dar ceilalţi doi l-au adus aici pentru a-l preda oamenilor tăi. Se pare că au căzut într-o ambuscadă.”
„De către cine?”
„Încă investigăm. Cadavrele au fost arse până la nerecunoaştere. Cred că putem spune cu o oarecare încredere că trei dintre ei sunt oamenii pe care i-aţi trimis şi trei sunt oamenii noştri. Ceilalţi trei sunt o chestiune de speculaţii, iar unul pare să fie un copil. Poate că făceau parte din capcană sau poate erau doar trecători.”
„Cum au ştiut insurgenţii că vin oamenii noştri?”
Atfeh a ridicat din umeri. „Este posibil ca ei să fi reuşit să decripteze comunicaţiile noastre. Sau au urmărit vehiculul cu drone sau spioni. Sau poate că unul dintre oamenii tăi sau ai mei a fost plătit. Dacă sunteţi atât de interesaţi de acest om, Matthieu Fournier, este posibil ca şi alte părţi puternice să fie la fel?”
Evident, răspunsul a fost afirmativ. Damian Losa era atât interesat, cât şi puternic. Dar atât de puternic? Avea el resursele siriene pentru a orchestra aşa ceva?
„După cum vedeţi, mai avem mult de lucru”, a continuat sirianul. „Dar deja evenimentele din această zi devin clare.” A arătat spre un zid de piatră joasă. „Am găsit un număr de cartuşe uzate acolo şi, de asemenea, la nord, sub acoperirea unui copac. Cartuşe topite au fost găsite, de asemenea, în ambele clădiri. Orice vehicul care s-ar fi oprit ar fi fost într-o poziţie foarte dezavantajoasă. În momentul în care pasagerii ar fi coborât, s-ar fi trezit într-un foc încrucişat, fără niciun loc practic în care să se

adăpostească. Bănuim că oamenii noştri au fost imediat eliminaţi şi că acelaşi lucru s-a întâmplat şi cu oamenii voştri când au ajuns."
„De ce?" a întrebat Semenov, făcând tot posibilul să îşi ascundă nerăbdarea şi frustrarea. Deocamdată, avea nevoie de acest idiot.
„De ce ce?"
„De ce ar aştepta aceşti atacatori să se lupte cu oamenii mei? După ce l-au salvat pe Fournier, de ce nu ar pleca?".
„Cea mai plauzibilă explicaţie este că aveau nevoie de vehiculul oamenilor tăi pentru transport. Acesta lipseşte, dar Tigrul cu care au sosit oamenii mei a fost ars în interiorul uneia dintre clădiri. Aproape că nu mai avea combustibil şi, după cum vedeţi, sunt puţine locuri în care să ascunzi ceva atât de mare."
Deşi era într-adevăr plauzibilă, Semenov era total nemulţumit de explicaţie. Oricine ar fi fost suficient de inteligent pentru a realiza această salvare nu ar fi lăsat aşa ceva la voia întâmplării. Ar fi aranjat transportul înainte de a zbura primele gloanţe.
„Damascul ar putea fi dispus să accepte această teorie, dar eu nu sunt. Am înţeles că vi s-a dat o descriere a SUV-ului cu care au sosit oamenii mei. Dacă nu este aici, unde este? Faceţi ceva pentru a încerca să-l găsiţi?".
Şeful serviciilor de informaţii siriene a clătinat din cap. „Nu dispunem de forţă de muncă. Mai ales acum că operaţiunea pe care aţi cerut-o a făcut ca situaţia de securitate din Saraqib să se prăbuşească. Dacă nu ne alocăm toate resursele acolo, am putea pierde întregul oraş."
„Atunci veţi pierde oraşul!" a strigat Semenov. „De ce aţi avut vreun control asupra lui în primul rând? De ce mai aveţi o ţară? Dacă nu ar fi fost sprijinul rusesc, cadavrele tale, ale familiei tale şi ale preşedintelui tău ar fi atârnat de stâlpii de iluminat. Dar noi nu trebuie să rămânem. Dacă preferaţi, putem să vă lăsăm la mila poporului vostru şi a tribunalelor penale internaţionale".
Atfeh a afectat un zâmbet cu cantitatea potrivită de supunere. „Bineînţeles, nu avem decât dragoste şi recunoştinţă pentru fraţii noştri ruşi. Dar va trebui să obţin autorizaţie de la superiorii mei."
„Atunci fă-o, Kifah. Fă-o acum."

CAPITOLUL 21

ÎN APROAPE DE ALEPPO
SIRIA

RAPP şi-a agăţat braţul pe geamul SUV-ului în timp ce se strecura printre un amestec uşor de maşini, pietoni şi biciclete. Noaptea căzuse de ceva vreme, iar clădirile bombardate de pe ambele părţi ale drumului erau complet întunecate. Singurele lumini care nu erau ataşate vehiculelor erau cele instalate pentru a ilumina panourile publicitare incongruent de bine îngrijite care îl înfăţişau pe preşedintele Siriei. A privit cerul, mai întâi prin parbriz şi apoi prin fereastra laterală fără geamuri. Nimic în afară de stele, din câte îşi dădea seama, dar era imposibil să fie sigur. Atât sirienii, cât şi ruşii păreau hotărâţi să-l găsească şi s-ar fi înarmat cu o descriere detaliată a Toyota pe care o conducea.
Acestea fiind spuse, existau câteva lucruri care lucrau în favoarea lui. În primul rând, făcuse eforturi mari pentru a crea iluzia unui câmp de luptă la ferma unde fusese dus. Pe baza distribuţiei cartuşelor, a petelor de sânge şi a corpurilor înnegrite pe care le lăsase în urmă, concluzia evidentă ar fi fost că Damian Losa trimisese o echipă să-l salveze. Şi, deşi dovezile nu ar fi rezistat la o examinare atentă, ar fi fost considerate mai plauzibile decât alternativa: un avocat din Toronto care se plânge de durere şi care a eliminat cinci operatori înarmaţi.
Al doilea avantaj al lui Rapp era că părea că Saraqib exploda la propriu. Pe baza unor bârfe pe care le auzise la un stand de mâncare cu o oră în urmă, forţele guvernamentale suferiseră şi pierderi semnificative în timpul retragerii lor grăbite. Acum, proteste violente se răspândeau în toată ţara, ameninţând să reaprindă războiul civil. Damascul şi stăpânii lor de la Moscova ar avea toate motivele să lase pentru moment problema lui Matthieu Fournier pe plan secundar.
Traficul se îngreuna pe măsură ce intra în oraşul Alep, iar clădirile locuibile înlocuiau ruinele mai îndepărtate. La vest, unul dintre cele mai mari şi mai vechi castele din lume plutea în razele unei mâini de

proiectoare încă funcţionale. S-a dovedit a fi un punct de reper util într-un oraş care se transformase de la ultima sa vizită. Chiar şi în zonele care erau mai mult sau mai puţin intacte, drumurile fuseseră redirecţionate, rampele de acces se prăbuşiseră, iar cartierele fuseseră nivelate. În general, însă, se simţea surprinzător de vibrant. Oamenii se plimbau în loc să se târâie, restaurantele erau în plină activitate, iar localnicii se agitau în jurul pieţelor deschise, râzând şi, ocazional, chiar izbucnind în cântece.
Ceea ce nu se întorsese încă erau camerele de supraveghere sofisticate preferate de dictatorii din întreaga lume. Ţări precum Arabia Saudită şi China deveniseră imposibil de operat în anonimat, dar aici nu trebuia să fie la fel de îngrijorat. Mai mult, găsise nişte haine aparţinând omului pe care sirienii îl uciseseră şi se dovediseră a fi potrivite. În combinaţie cu tenul său închis la culoare, barba şi limba arabă de nivel nativ, nu mai avea prea multe elemente care să-l distingă în această parte a lumii.
A trecut prin centrul oraşului şi şi-a continuat drumul spre cealaltă parte. Nu a trecut mult timp până când întunericul s-a închis din nou şi s-a trezit înconjurat de faţadele familiare prăbuşite şi de molozul curăţat în grabă pe care ajunsese să le asocieze cu Siria. Când a fost destul de sigur că era singur, a întors SUV-ul pe un covor de beton sfărâmat care ducea într-o clădire cu un acoperiş care încă mai rezista.
O mică geantă de pânză conţinea paşaportul său canadian, legitimaţia soldatului sirian care semăna cel mai mult cu el şi toţi banii pe care îi adunase de pe cadavrele atacatorilor săi. După ce a recuperat-o din spate şi a îndesat-o în partea din faţă a pantalonilor, a aruncat cheia de contact pe bordul maşinii şi a ieşit în seara însorită.
Până dimineaţă, SUV-ul avea să dispară, iar după-amiază avea să fie dezmembrat pentru piese care urmau să fie expediate în toată ţara. În acel moment, Matthieu Fournier ar înceta să mai existe.
Rapp a ocupat o poziţie în spatele unei linii care şerpuia pe una dintre cele mai mari pieţe din Alep. Nu departe, un grup de copii cântau la tobe şi cântau un cântec pop în limba engleză cu un nivel de entuziasm care compensa lipsa lor de îndemânare. Erau un grup divers, băieţii preferând blugi şi tricouri inscripţionate cu mărci occidentale, iar fetele purtând de la rochii voluminoase cu eşarfe până la fuste până la genunchi cu colanţi. O altă reamintire a complexităţii deconcertante a Siriei.
Când i-a venit rândul la standul cu mâncare, a cumpărat un ştiulete de porumb la grătar şi apoi s-a îndreptat spre un vânzător mai puţin popular, specializat în telefoane mobile preplătite. După un pic de târguială, a reuşit să facă rost de trei pentru patruzeci de dolari, iar vânzătorul, exaltat, i-a aruncat o husă roz aprins care nu se potrivea cu niciunul dintre ele.
Rapp s-a aşezat pe un perete, între copiii care cântau şi un grup de bărbaţi care se certau despre orice sub soare. Zgomotul îi acoperea conversaţia, iar agitaţia îl făcea să se estompeze în fundal. Şi-a terminat porumbul şi a aruncat ştiuletele gol într-un coş de gunoi înainte de a desface un telefon. După ce a format un număr din memorie, l-a ascultat sunând de câteva ori înainte ca asistentul lui Damian Losa să răspundă în engleză.
„Da?”
„Sunt încă în viaţă, Julian. Este înăuntru?”
„O clipă. Vă fac legătura.”
Rapp a aruncat o privire în direcţia unei explozii îndepărtate, dar era singura persoană din piaţă căreia părea să-i pese. Losa a intrat în direct o clipă mai târziu.
„Mă bucur să te aud. Am înţeles că întâlnirea voastră a decurs prost.”
„Ai putea spune asta.”
„Oamenii mei sunt morţi?”
„Faadin este cu siguranţă. Nu pot spune cu siguranţă despre ceilalţi. Cel puţin unul a schimbat tabăra.”
„Greu de evitat în Siria. Chiar şi pentru mine. Mi s-a spus că ai fost capturat.”
„Aşa este. De către forţele siriene care lucrează pentru ruşi. M-au dus într-o casă sigură cu ideea de a mă preda. Trei mercenari au venit să mă ia.”
„Dar tu aveai alte planuri.”
„Da.”
„Ai reuşit să-i interoghezi?”
„Nu a fost practic. Şi ei nu ar fi ştiut nimic. Doar muşchi.”
„Dar probabil că te-ar fi dus la cineva care ştia ceva.”

Rapp a zâmbit la mustrarea voalată. „Probabil că da. Dar nu cred că mi-ar fi ieşit prea bine.”
„Aşadar, ceea ce ai reuşit să realizezi a fost să faci ca unii dintre oamenii mei să fie ucişi, să provoci prăbuşirea Saraqib-ului din nou în ostilităţi deschise şi să ucizi o mână de agenţi guvernamentali din două ţări diferite. O zi plină, dar nu una deosebit de productivă.”
„Nu sunt de acord”, a spus Rapp, în timp ce copiii s-au oprit din cântat şi au intrat în negocieri despre care va fi următorul lor număr. „Ruşii nu sunt oameni care joacă pentru a câştiga. Ei joacă pentru a-i face pe toţi ceilalţi să piardă. Ei nu fac nimic util. Ei nu fac nimic util. Dacă i-ai da unui rus un Ferrari, nu l-ar conduce. Ar folosi cheia pentru a zgâria vopseaua de pe maşina celorlalţi. Chiar şi în cele mai bune circumstanţe, nu vrei să te bagi în pat cu nemernicii ăştia. Iar ei tocmai au arătat clar că acestea nu sunt cele mai bune circumstanţe.”
„Nu?”
„Nu. Puteau să negocieze cu bună credinţă şi să te asculte. Dar nu au făcut-o. Au venit cu calvarul şi au încercat să mă smulgă. De ce? Nu mă pot gândi la niciun alt motiv decât să mă interogheze în legătură cu tine şi cu operaţiunea ta.”
A existat o pauză lungă înainte ca Losa să răspundă. „Sunt de acord că ruşii nu sunt partenerii ideali. Au tendinţa de a căuta puterea de dragul puterii, chiar şi atunci când aceasta este contrară intereselor lor. Acestea fiind spuse, am reuşit să stabilesc relaţii profitabile cu ei în trecut. Este doar o chestiune de a-i convinge să reziste naturii lor.”
„Instinctul meu îmi spune să mă îndepărtez”, a spus Rapp. „Iar instinctul meu este de obicei destul de precis.”
„Nu cred că suntem încă în poziţia de a lua această hotărâre şi nu ţi-ai îndeplinit obligaţia faţă de mine. Ţi-am dat viaţa Claudiei şi tu nu mi-ai dat nimic în schimb. Dacă ai dreptate şi una dintre cele mai puternice ţări din lume vrea să-mi distrugă operaţiunea europeană, trebuie să ştiu cum, unde şi când. Fără acest tip de informaţii, nu am cum să mă apăr.”
„Înţeleg cu ce am fost de acord”, a spus Rapp. „Dar va trebui să-mi daţi mai multe indicaţii. Nu pot să mă plimb prin Siria aşteptând să dau peste un rus care vrea să facă afaceri cu tine. Asta ne iroseşte timpul amândurora”.
„Am înţeles. Încă mai am câţiva oameni de încredere în Siria. Lasă-mă să mă reorientez puţin şi să văd ce pot găsi.”
Rapp a închis telefonul şi s-a ridicat. Când copiii au început să cânte din nou, a pornit în diagonală prin piaţă.

CAPITOLUL 22

PARIS
FRANŢA
DAMIAN Losa îşi lăsă telefonul pe canapea, în timp ce Julian rămase lipit de scaun, uitându-se cu atenţie la laptop şi manipulând un mouse detaşat. Prin pereţii de sticlă ai atriumului, contururile umbroase ale personalului de securitate se topeau din peisajul atent îngrijit şi apoi dispăreau din nou. Câinii au fost puţin mai greu de identificat – joşi şi eleganţi, păreau să stea instinctiv în umbră.
Chiar şi combinat cu aparatura electronică de ultimă generaţie pe care o instalase, i se părea dintr-o dată insuficient. Mai ales în timp ce stătea expus în eleganta cuşcă de sticlă pe care ajunsese să o prefere. În timpul anilor violenţi ai ascensiunii sale la putere, preţuise securitatea mai presus de orice. Mai târziu, succesul său fără precedent îi permisese să relaxeze oarecum aceste protocoale. Făcea atât de mulţi bani pentru atât de mulţi oameni, încât potenţialele ameninţări tindeau să fie descoperite şi tratate cu mult înainte de a reprezenta un pericol real.
Mai era încă adevărat acest lucru?
„Nu s-a întors la Saraqib”, spuse Julian, rupându-l din transă. „Apelul a fost dat din Alep.”
Nu era surprinzător. Pe baza rapoartelor pe care le primeau, nicio persoană sănătoasă la cap nu s-ar fi întors la Saraqib dacă ar fi fost suficient de norocoasă să fi scăpat. Alep era o alegere logică. Era rezonabil

de stabilă, avea o infrastructură funcţională şi era mărginită de zone abandonate în care cineva ca Rapp ar fi putut dispărea.
Losa s-a îndreptat spre un bufet ornamentat pentru a-şi umple din nou Perrier-ul. În timp ce începea să taie o felie proaspătă de lămâie, Julian a vorbit din nou.
„Ce vor ruşii?"
„Oamenii se întreabă asta de secole şi nu cred că cineva a găsit un răspuns satisfăcător."
„Bani?"
„Nu. Oamenii care contează acolo îi au deja. După unele măsuri, îmi imaginez că preşedintele Utkin este cel mai bogat om din lume."
„Respect, atunci? Distrugerea duşmanilor lor percepuţi?"
„Distrugerea duşmanilor lor, da. Respectul s-ar putea să nu fie sentimentul potrivit, totuşi. Frica."
Ceea ce îi spusese lui Rapp despre interacţiunile sale cu ruşii era adevărat doar pe jumătate. Cu mulţi ani în urmă, făcuse afaceri cu mafia rusă. Parteneriatul fusese mai puţin legat de bani, cât de extinderea contactelor sale pe tot globul, dar chiar şi atunci costul fusese mai mare decât beneficiul. Oamenii cu care fusese obligat să colaboreze – chiar şi cei din eşaloanele superioare – fuseseră afectaţi de probleme de abuz de substanţe, instabilitate mentală şi, uneori, de dorinţe de moarte. Pentru ei, violenţa nu era un mijloc de a atinge un scop, ci un mod de viaţă. O distracţie efemeră pentru oameni care se trezeau în fiecare zi aşteptând ca aceasta să fie ultima.
În multe privinţe, guvernul rus nu era diferit. Cu siguranţă, la scară mai mare, dar în esenţa sa era doar o altă familie disfuncţională de criminali. Învechită, ineficientă şi imprevizibilă.
„Şi cum plănuiesc să atingă aceste obiective?" a întrebat Julian, aruncând o privire peste partea superioară a laptopului său.
„Rapp a avut dreptate când a spus că ruşii joacă pentru a-i face pe toţi ceilalţi să piardă. Ştiaţi că Boris Utkin şi-a scris teza de masterat despre modul în care ţara sa îşi risipea resursele naturale, folosindu-le în scopuri economice? În mintea lui, acestea erau mult mai bine alocate ca armă împotriva Occidentului. Să-i facă pe europeni dependenţi de energia rusească şi apoi să folosească această dependenţă pentru a-i domina."
„Adică?"
„Poate că acest drog este la fel. Nu este o afacere concepută pentru a oferi profituri..."
„Ci un instrument pentru a provoca daune Europei", a spus Julian, terminându-şi gândul.
Losa a dat din cap. „Unul dintre puţinele instrumente care le-au mai rămas. Capacitatea lor militară convenţională s-a dovedit a fi de mâna a treia, iar Europa este pe cale să înlocuiască definitiv importurile de energie rusească. Utkin şi-a condamnat ţara la irelevanţă şi, neavând cum să iasă din groapa pe care a săpat-o, singura lui opţiune este să tragă Occidentul în jos cu el."
„Aşadar, eliberează în Europa un narcotic care creează o mare dependenţă, cu pierderi financiare, pentru a le suprasolicita serviciile sociale. Şi folosesc o reţea de distribuţie musulmană pentru a încerca să hrănească autoritarii şi naţionaliştii care tind să susţină destrămarea Uniunii Europene."
„Mă întreb dacă nu cumva este chiar mai rău de atât. Acum că ştim că ruşii sunt cei care dezvoltă noua formulă de captagon, am suspiciuni în legătură cu compuşii pe care nu îi putem identifica. Sunt prea scumpi şi greu de fabricat ca să nu fie intenţionaţi. Şi din moment ce singurul scop al ruşilor este distrugerea, trebuie să presupunem că există din acest motiv. Mai mult, este greu de imaginat că nu vor dori să extindă această operaţiune în SUA. În timp ce Europa ar putea fi inamicul lor geografic, America este inamicul lor existenţial."
„Iar reţeaua noastră din SUA ar fi perfectă. Nu numai pentru cât de extinsă este, ci şi pentru că are o componentă latino atât de puternică. La fel ca în cazul musulmanilor din Europa, xenofobia împotriva migranţilor există deja în America. Rusia trebuie doar să alimenteze şi mai mult flacăra".
Losa s-a lăsat pe spate pe canapea şi a privit pentru o clipă în paharul său de cristal. „Interesant, dar în acest moment nimic mai mult decât o speculaţie. Dacă Rapp ar fi reuşit să stea de vorbă cu ei, am fi ştiut mai multe."
„Mai degrabă l-ar fi torturat pentru informaţii pe care le-ar putea folosi pentru a ajunge la noi şi la activele noastre americane."

„De acord. Dar Rapp nu știe nimic. Nu există nimic deosebit de util pe care ar putea să le dea sub constrângere. În cel mai rău caz, el moare. În cel mai bun caz, află ceva valoros şi apoi face ceea ce ştie să facă cel mai bine: îi ucide pe toţi cei implicaţi şi fuge. „
„I-ai spus că ai de gând să contactezi persoane de încredere care l-ar putea ajuta”, a spus Julian, începând să pară îngrijorat. „Nu sunt conştient că mai avem persoane de încredere. Şi cu siguranţă nu avem contacte în interiorul comandamentului rusesc din Siria.”
„Adevărat.”
„Vrei să-l trădezi.”
„Ceea ce vreau este ca el să se întâlnească cu ruşii, aşa cum a fost de acord. Dacă trebuie să facilităm această întâlnire, atunci aşa să fie.”
„Periculos”, a observat Julian. „Dacă trăieşte, ar putea încerca să se răzbune pe noi. Iar dacă moare, am putea avea de-a face cu Irene Kennedy.”
Losa a ridicat din umeri. „Este un om singur într-o ţară în care are o experienţă limitată de operare. Sirienii au fost dispuşi să distrugă Saraqib pentru a ajunge la el. Cu o astfel de motivaţie, este cu siguranţă plauzibil că l-ar putea găsi fără ajutorul nostru. Având în vedere acest lucru, se pare că orice represalii ar viza Moscova sau Damascul. Nu pe noi.”
„Pot să le predau sirienilor tot ce avem despre locaţia lui Rapp”, a spus Julian. „Dar nu sunt sigur că sunt de acord cu strategia ta. Riscurile sunt clare. Dar recompensele sunt mai puţin clare.”
Losa a dat din cap. „Mă tem că aici am ajuns, prietene. Pe o cale în care fiecare cotitură duce la dezastru.”

CAPITOLUL 23

ALEPPO
SIRIA
RESTAURANTUL era cât se poate de informal, dar era încă plin la multe ore după apusul soarelui. Proprietarii profitaseră de o ruină abandonată, consolidându-i etajele rămase şi transformându-le în balcoane. Câteva sute de metri de luminiţe fanteziste fuseseră aşezate în jurul faţadei lipsă pentru ambianţă şi pentru a ilumina grătarele cu cărbuni care erau atracţia localului.
Şi pe bună dreptate, a reflectat Rapp în timp ce ronţăia o bucată de miel de pe o frigăruie de lemn. Mâncarea bună era unul dintre lucrurile pe care le asociase întotdeauna cu Siria. În mod ciudat, celălalt era stabilitatea. Deşi indiscutabil brutală, guvernul reuşise să creeze o ţară din Orientul Mijlociu care nu lua prea în serios islamul şi lăsa oamenii să-şi găsească nestingheriţi propria cale. Cu excepţia cazului în care această cale era opoziţia politică, desigur. În acest caz, ei şi familiile lor ar fi fost pe calea cea mai rapidă spre un mormânt timpuriu.
Rapp a arătat spre unul dintre maeştrii grătarelor învăluite de fum şi a ridicat câteva degete. Solicitarea sa a primit un răspuns prin ridicarea degetului mare şi în curând avea încă două frigărui în farfurie. De data aceasta de pui. Totul era legat de marinată, iar acest loc o avea la fix.
S-a înfipt în ea, cu ochii pe pietonii care-şi croiau drum printre scaunele care se întindeau pe toată strada. O bere l-ar fi ajutat să vadă puţin mai bine situaţia în care se afla, dar s-a dovedit a nu fi o opţiune. În timp ce Siria era, într-un fel, cunoscută pentru flexibilitatea sa culturală, aceasta se extindea rareori la alcool. Nu că ar fi făcut o mare diferenţă. Ar fi fost nevoie de ceva mult mai puternic decât o IPA pentru a-l face mai puţin suspicios faţă de noul plan al lui Losa. Ar fi condus cu cei mai buni oameni ai săi, iar găsirea unui rus rezonabil cu care să negocieze nu era probabilă. În Siria, aceştia ar fi fost la fel de numeroşi ca unicornii.
Descrierea făcută de Claudia despre Losa ca fiind o reflecţie malefică a lui Irene Kennedy se tot învârtea în mintea lui. Ce ar fi făcut Kennedy – nelegat de sentimente, loialitate sau patriotism – în această situaţie? Cum ar fi privit ea un agent complet dispensabil, fără nicio informaţie care ar fi putut fi utilă inamicului?
Nu era o întrebare la care era greu de răspuns. L-ar fi aruncat la lupi.
În cel mai rău caz, Rapp ar fi fost torturat pentru tot ce ştia despre creierul criminal – în esenţă, nimic – şi ar fi sfârşit prin a muri. În cel mai bun caz, ar reuşi să facă un caz pentru un parteneriat de afaceri sau ar

scăpa cu informaţii despre jucători şi planurile lor. Dacă se întâmpla ultima variantă, ar fi fost greu de dovedit că Losa l-a trădat, aşa că Rapp ar fi sfârşit prin a preda ceea ce aflase şi ar fi spus că este chit. Dacă planurile lui Losa includeau, într-adevăr, predarea lui Losa ruşilor, Rapp vedea asta ca depăşind cu mult parametrii datoriei pe care o avea. Deşi era adevărat că se pricepea să reziste la tortură şi să facă evadări improbabile, nu era chiar pasiunea lui preferată. Iar dacă Losa se hotăra să facă un pas mai departe şi să negocieze adevărata identitate a lui Rapp, lucrurile ar fi devenit rapid interesante.
Având în vedere asta, un experiment era în ordine.
Cu cea de-a şasea spiţă curăţată, Rapp şi-a aprins o ţigară şi a studiat un bărbat care tocmai apăruse după un colţ, la nord. Aveau cam aceeaşi înălţime şi acelaşi păr lung şi aspru, dar sirianul care se apropia purta o barbă mult mai lungă şi avea o burtă proeminentă. Nu era rău, dar avea să apară ceva mai bun.
A mai durat încă cincisprezece minute şi încă două cești de ceai, dar Rapp a zărit în sfârşit ceea ce căuta. Bărbatul era puţin mai tânăr decât el şi părea un client dur, dar avea cam aceeaşi constituţie, păr şi barbă. Chiar mai bine, părea oarecum nepăsător la geanta de pânză pe care o avea atârnată pe un umăr. Un ins al cărui aspect ar fi fost suficient pentru a descuraja hoţii de buzunare şi alţi neisprăviţi. Rapp, însă, nu era atât de uşor de descurajat.
A pornit telefonul cu care îl sunase pe Losa şi a pus nişte bani pe masă înainte de a se ridica pentru a-l urma pe bărbat. Când mulţimea s-a mai subţiat puţin, Rapp a accelerat pasul, ajungând lângă ţinta sa. În acel moment, era simplu să arunce telefonul în geantă şi să vireze neobservat pe o stradă laterală.
Rapp şi-a ţinut ceasul de gală, surprinzător de rezistent, la faţă, abia reuşind să distingă acele. Patru dimineaţa. Temperaturile scăzuseră până la ceea ce el bănuia că erau şaizeci de grade, făcând ca frigul să se afunde în el mai adânc decât şi-ar fi dorit. Nu era de mirare, în condiţiile în care zăcea nemişcat de câteva ore într-o grămadă de moloz, veghind asupra unei clădiri găurite de gloanţe de peste drum.
Înăuntru, bărbatul care se afla acum în posesia telefonului său părea să doarmă. Intrase pe uşa din faţă puţin după miezul nopţii şi, mai puţin de un minut mai târziu, o lumină se aprinsese la o fereastră de la etajul doi. Aceasta a rămas aprinsă doar pentru o perioadă scurtă de timp, sugerând că se dusese la culcare fără să descopere adaosul la conţinutul genţii sale. Ce însemna asta era încă de văzut.
Pe strada îngustă nu era nicio activitate şi probabil că nici nu ar fi fost până când răsăritul soarelui nu ar fi readus oraşul la viaţă. Rapp se afla într-o poziţie bună pentru a supraveghea clădirea fără a fi reperat, dar, odată ce se lumina zilei, va trebui să se retragă. Nu numai pentru că ar fi fost vizibil de pe stradă, ci şi pentru că lada de gheaţă în care îşi petrecuse noaptea s-ar fi transformat rapid într-un cuptor.
După aceea, nu mai era sigur. Faptul că fusese separat de Irene Kennedy şi de armata ei de capete de ouă crease o gaură neagră a inteligenţei în care dispreţuia să opereze. Cine era bărbatul pe care îl alesese doar din cauza asemănării lor superficiale? Se ducea la serviciu în fiecare dimineaţă? Unde? Avea o soţie şi copii în clădire? Altă familie? Avea aparate electronice care puteau fi sparte sau asociaţi care puteau fi mituiţi?
Nu avem de unde să ştim. A fost mişcarea lui Losa. Ar fi reuşit?
Rapp a trebuit să mai aştepte doar douăzeci de minute pentru ca această întrebare să primească un răspuns. Se afundase într-o jumătate de somn, când zări o mişcare cu ochiul drept parţial închis. Doar o umbră la început, care s-a transformat rapid într-o siluetă umană pe măsură ce se apropia. Un localnic care se trezise devreme? Nu. Mişcarea era prea liniştită şi intenţionată.
Analiza lui a fost confirmată când figura a căzut într-un genunchi şi a început să lucreze pentru a deschide uşa pe care Rapp o privea. Câteva minute mai târziu, s-a ridicat în picioare şi a scos un pistol dintr-un toc ascuns în partea mică a spatelui. Mişcarea a determinat alţi cinci bărbaţi să se materializeze, doi dinspre est şi trei dinspre vest. Era imposibil de spus dacă erau ruşi sau sirieni, dar nu făceau aceleaşi greşeli ca în Saraqib. Toţi erau tăcuţi, purtau haine civile şi renunţaseră la puşti în favoarea unor pistoale.
Echipamentul de vedere pe timp de noapte nu fusese pus decât chiar înainte de a intra.
A fost o operaţiune fără probleme, dar nu deosebit de rapidă. Deşi telefonul lui putea fi localizat cu încredere până la clădire, nu ar fi existat nicio modalitate de a afla în ce apartament. Echipa va fi nevoită să le elibereze sistematic până când îşi vor găsi ţinta.

În cele din urmă, doi bărbaţi au reapărut în pragul uşii, ghidându-l pe un al treilea cu mâinile legate şi cu o pungă pe cap. De abia puseseră piciorul în stradă când o maşină a alunecat, cu uşa din spate deja deschisă. De asemenea, tăcută. Rapp a recunoscut-o ca fiind un model electric fabricat de compania chineză BYD. Prizonierul a fost împins în spate, urmat de cei doi însoţitori ai săi, iar vehiculul s-a îndepărtat. Restul echipei de incursiune a apărut câteva secunde mai târziu, topindu-se din nou în întunericul din care ieşiseră.
În ciuda faptului că temperatura continua să scadă, Rapp a simţit o căldură ciudată răspândindu-se în el. Şi-a sprijinit capul pe spate de un bloc de beton, cu un zâmbet jucându-i-se pe buze. Nu putea exista nicio îndoială cu privire la cine renunţase la existenţa acelui telefon. Doar un singur apel fusese efectuat vreodată de pe el. Către Damian Losa.
Rapp fusese de acord să-l ajute pe liderul cartelului cu problema captagoniştilor sirieni. Nu pentru a fi trădat şi predat ruşilor. În ceea ce-l privea, datoria lui era acum plătită.
S-a ridicat şi şi-a ales drumul înapoi spre stradă înainte de a se întoarce spre centrul oraşului. Nu i-ar fi luat mult timp unui anchetator experimentat să-şi dea seama că omul pe care îl capturaseră nu era canadian, nu era avocat şi nu auzise niciodată de Damian Losa.
Cel mai bine era să fie în siguranţă acasă înainte ca asta să se întâmple.

CAPITOLUL 24

Plin de bani de la victimele sale ruseşti şi siriene, Rapp alesese un magazin de haine rezonabil de lux. Baia din spate servea şi ca vestiar, iar el a profitat din plin. Folosind cămaşa în care-şi petrecuse noaptea pe post de prosop improvizat, s-a curăţat cu apă din chiuvetă şi apoi a folosit o foarfecă pentru a-şi tăia părul în ceea ce stabilise că era cel mai comun stil local. O maşină de tuns electrică pe care o cumpărase a completat treaba, aducându-i barba în concordanţă cu aspectul minimalist preferat de bărbaţii sirieni.
După ce şi-a pus o pereche de pantaloni bronzaţi şi o cămaşă largă din bumbac, s-a examinat în oglindă. Nu era chiar o transformare miraculoasă, dar nici rea. Acum era cât se poate de generic. Nici scund, nici deosebit de înalt. Constituţie medie. Nu era bogat, dar nici nu se întreba de unde îi va veni următoarea masă. În contextul din Alep, un om care ar fi fost uşor de uitat şi greu de descris.
Singurul articol vestimentar rămas de la intrarea sa în Siria erau pantofii. Nu s-a putut hotărî să renunţe la ei şi şi-a justificat această decizie spunându-şi că acum erau prea bătuţi pentru a atrage atenţia.
Rapp şi-a aruncat hainele vechi într-un coş de gunoi şi a ieşit în faţa expresiei aprobatoare a proprietarului magazinului.
„O îmbunătăţire semnificativă!”, a spus acesta, înconjurându-l pe Rapp pentru a verifica dacă îi vin bine pantalonii. „Asta fac eu în acest magazin. Este ceea ce făcea şi tatăl meu. După cum se spune, hainele îl fac pe om. Sunteţi din nou un membru respectabil al societăţii.”
Dar nu pentru mult timp, dacă Rapp avea ceva de-a face cu asta. Planul era să pună această ţară în oglinda retrovizoare cât mai curând posibil. Cel mult 48 de ore. Douăzeci şi patru ar fi fost mai bine.
Scoase suma potrivită de bani dintr-o geantă de piele purtată pe corp, iar bărbatul o schimbă cu o bucată de hârtie de caiet.
„Asta e ceea ce aţi cerut. Numele femeii este Cala, iar adresa nu este departe de aici. E uşor de găsit – am desenat o hartă pe verso. Soţul ei a fost ucis în război, iar ea face bani din găzduirea unor pensionari. Casa ei nu este luxoasă, atenţie, dar preţurile ei sunt corecte şi am înţeles că este curată şi bine echipată.”
Rapp i-a mulţumit bărbatului şi a ieşit pe o arteră aglomerată care traversa una dintre principalele zone comerciale din Alep. Purtând o pereche de ochelari de soare împotriva soarelui de dimineaţă, a găsit o stradă laterală mai puţin circulată şi a continuat pe ea până când a ajuns într-o zonă nelocuită. După ce s-a asigurat că era singur, a desfăcut un telefon nou din ambalaj şi l-a pornit. Numărul pe care l-a format era dintr-o memorie bine uzată, aproape la fel de familiar ca şi vocea care a răspuns.
„Alo?”
Salutul lui Irene Kennedy avea tendinţa de a fi intenţionat generic atunci când ridica linia despre care numai ei ştiau că există.
„Ce-ai mai făcut?”

A existat o scurtă pauză înainte de a răspunde. „Mai bine acum că îţi aud vocea. Din moment ce nu recunosc acest număr, pot să presupun că nu sunteţi acasă?”
„Încă în ţară. Noul meu prieten m-a vândut ruşilor.”
„Pe ruşi?”
„Ei sunt cei care se află în spatele noului comerţ cu captagoni în Europa. Merită să te intereseze. Se pare că formularea nu este normală şi dacă ruşii sunt implicaţi, cred că putem presupune că vor sparge nişte vase cu ea.”
„Este ceea ce fac ei cel mai bine”, a fost de acord Kennedy. „Voi vedea dacă omologii mei europeni au informaţii. Dar, în realitate, noul tău angajator este într-o poziţie mai bună decât ei pentru a colecta acest tip de informaţii.”
„O poate face şi fără mine. Nu am semnat pentru a fi înscenat.”
„Cauţi o ieşire?”
„Da. Ai vreo şansă să mă ajuţi?”
„Din motive evidente, nu mă pot implica pe mine sau America în asta, Mitch.” A făcut o pauză de câteva secunde. „Israelienii, pe de altă parte...”
„Quneitra?” a spus Rapp, referindu-se la un punct de trecere între părţile controlate de Siria şi Israel din Înălţimile Golan. Acesta era gestionat de Forţa de observare a dezangajării a ONU, cu o participare doar nominală a SUA.
„La asta m-am gândit. Puteţi ajunge acolo?”
„Nu ar trebui să fie o problemă”.
„Îl voi suna pe Ben şi voi vedea dacă putem aranja ceva.”
Rapp s-a încruntat. Ben, în acest caz, era colonelul Ben Friedman, şeful Mossadului. Incontestabil dedicat şi competent, dar şi un pic cam nesuferit care se distra alimentând focul de ură între Israel şi vecinii săi. Cu ani în urmă, ordonase în mod unilateral distrugerea unei instalaţii de cercetare nucleară din Iran, creând potenţialul unei confruntări care ar fi putut să antreneze jumătate din ţările din regiune. Rapp reuşise să-i convingă pe iranieni şi pe restul lumii că explozia fusese opera unui grup de rezistenţă internă, evitând un potenţial război şi scoţând grăsimea lui Friedman din prăjitor. Dar a fost o situaţie incertă. Kennedy a interpretat în mod corect tăcerea lui Rapp drept reticenţă.
„Ne este dator.”
„Mă întreb dacă el vede lucrurile în acest fel.”
„Ar fi fost mai bine dacă nu l-ai fi împuşcat în picior.”
„Şi-a meritat-o.”
„Nu te contrazic, dar câteodată puţină reţinere poate fi de folos.”
„Asta a fost reţinere. Am vrut să-l ţintesc în frunte.”
Suspinul lui Kennedy a sunat ca o statică digitizată prin conexiune. „Nu văd o opţiune mai bună. Lasă-mă să vorbesc cu el şi revin la tine. Presupun că numărul ăsta nu va funcţiona?”
„Nu. O să te sun eu.”
„Mai ai paşaportul canadian?”.
„Da.”
„Dă-mi câteva ore.”
Rapp a deconectat apelul şi a folosit o piatră pentru a distruge telefonul.
Ar fi avut timp pentru un duş ca lumea şi puţină mâncare gătită în casă înainte de a porni spre graniţa israeliană. Cu puţin noroc, îşi va petrece noaptea la Royal Beach Hotel din Tel Aviv înainte de a lua primul avion spre Statele Unite. Sau poate că ar fi rezervat un apartament şi le-ar fi adus pe Claudia şi pe Anna cu avionul. Puştiul nu văzuse niciodată Ţara Sfântă şi cunoştea oameni care ar putea deschide o mulţime de uşi interesante. I-ar fi zdrobit pe ceilalţi elevi de clasa a doua în raportul ei „Ce-am făcut în vacanţa de vară”. Şi, deşi Claudia ar fi susţinut fără îndoială că nu era o competiţie, survolarea Masadei într-un avion de luptă părea un 10 garantat.

CAPITOLUL 25

PARIS
FRANŢA
DAMIAN Losa privea distrat la lambriurile grele din lemn ale biroului din interior. În perioada de glorie a castelului, şi-a imaginat că încăperea era folosită de servitori pentru sarcinile ascunse care întreţineau stilul de viaţă opulent al stăpânilor lor. Deşi era mai puţin confortabilă decât atriumul cu care se obişnuise, avea totuşi un anumit farmec arhaic. Mai ales cu aerul condiţionat modern setat la maximum şi cu şemineul care răcnea.
A luat o înghiţitură de apă şi apoi şi-a îndreptat atenţia spre flăcări. În mod normal, la această oră târzie era momentul lui de gândire. Tăcerea şi liniştea îl ajutau întotdeauna să consolideze ceea ce ştia şi, mai ales, ceea ce nu ştia. Îi oferea un moment pentru a-şi analiza poziţia pe tabla de şah şi pentru a lua în considerare ameninţările, atât cele noi, cât şi cele vechi. Mai presus de toate, era un moment în care lăsa deoparte detaliile în favoarea unei viziuni mai lungi.
În această seară, acea vedere a rămas neclară. Toate drumurile păreau să ducă în întuneric. Uitarea. Sclipirile slabe ale oportunităţilor pe care era atât de priceput în a le discerne dispăruseră.
Lumea modernă devenea din ce în ce mai puţin raţională cu fiecare an care trecea. Într-un fel, era un efect secundar bizar al succesului umanităţii. Avansul tehnologiei transformase problemele care păreau insurmontabile cu doar câţiva ani în urmă în inconveniente minore. În lumea industrializată, mâncarea era abundentă şi de înaltă calitate, la fel ca şi locuinţele, asistenţa medicală, energia, transportul şi practic orice altceva îşi putea dori o persoană. Chiar şi cel mai sărac francez se bucura de o calitate a vieţii care ar fi fost de neimaginat pentru regii din trecut.
Problema era că totul nu era ceva ce specia sa era menită să aibă. Condiţia umană era legată de eforturi şi identitate – instincte care nu dispăreau pur şi simplu atunci când identitatea devenea lipsită de sens şi nu mai exista nimic pentru care să lupţi.
Ce ironie că devenise eroul poveştii continue a umanităţii. În timp ce liderii mondiali şi mass-media alimentau furia şi diviziunea, el a ales o cale mai constructivă. Voia doar să-şi ajute semenii să îşi mascheze acea disperare tăcută. Să spele durerea, singurătatea şi incertitudinea.
Desigur, motivaţiile sale nu erau în întregime benevole. Se implicase în afaceri precum traficul de arme în trecut, dar nu fusese niciodată obiectivul său. Drogurile, sexul, jocurile de noroc şi altele asemenea erau mult mai profitabile şi mai productive. Era încă o ironie faptul că politica şi religia erau considerate virtuţi, în timp ce lucrurile pe care le furniza el erau etichetate drept vicii. El nu a pornit războaie şi nici nu a alimentat focul urii. Nu se implicase niciodată într-un genocid, nu ameninţase cu Armaghedonul nuclear şi nu distrusese nicio pădure tropicală. Tot ce a făcut a fost să vândă hedonism nihilist învelit în bomboane. O vocaţie mult uitată care ar putea fi singura speranţă a omenirii.
S-a auzit o bătaie tăcută în uşă şi Losa a auzit paşii lui Julian apropiindu-se din spate. Când a apărut la vedere, capul şi umerii îi atârnau într-un mod uşor de identificat după toţi anii petrecuţi împreună. Nu erau veşti rele. Veşti dezastruoase.
„Da?”
„A trebuit să plătim foarte mult, dar în sfârşit am reuşit să obţin o fotografie a omului pe care sirienii l-au capturat în Alep.”
Losa întinse o mână şi locotenentul său îi dădu un iPad. Bărbatul înfăţişat pe el semăna doar foarte puţin cu Mitch Rapp.
„Omar Salim”, a spus Julian. „Telefonul de pe care ne-a sunat Rapp a fost găsit în apartamentul său în timpul raidului. Era într-o geantă pe care o avea la el în acea zi, dar el jură că nu ştie de unde provine. Interogatorii sirieni cred că spune adevărul.”
Losa a dat încet din cap, continuând să examineze ochii îngroziţi care îl priveau din tabletă.
„Se pare că domnul Rapp nu ne consideră demni de încredere.”
„Pe bună dreptate”, a spus Julian, fără să se obosească să-şi ascundă îngrijorarea.
Dar era oare această îngrijorare justificată? Era un lucru pe care Losa îl luase în considerare cu atenţie atunci când îl trădase pe american. Din punct de vedere istoric, Mitch Rapp nu era un om înclinat să-şi cheltuiască energia pentru răzbunări mărunte. Era o filozofie pe care Losa însuşi o împărtăşea. Uciderea trebuia să servească unui scop tangibil. Să neutralizeze ameninţările, să dea exemple, să elimine

concurenţii. Dar satisfacţia emoţională? Asta era pentru psihopaţi şi amatori – două lucruri pe care Mitch Rapp nu le avea.
„Şi acum?” a întrebat Julian, neliniştit şi mai mult de tăcerea lui Losa. „Trebuie să bănuiască faptul că noi am fost cei care le-am dat sirienilor informaţii despre acel telefon. Ce va face el? Nici măcar nu putem lua legătura cu el, pentru că era singurul număr pe care îl aveam pentru el.”
Losa a lăsat jos băutura şi s-a scufundat puţin mai adânc în scaun. „Presupunerea mea este că el consideră că şi-a plătit datoria. Acum îl va contacta pe Kennedy sau poate pe Claudia Gould pentru a-l ajuta să scape din Siria. Dacă nu a făcut-o deja...”
„Şi apoi?”
„Şi apoi ne aflăm în aceeaşi situaţie în care am fost înainte. Nu am câştigat nimic.”
„În afară de a ne face un dușman dintr-un om care tinde să nu-i tolereze.”
Losa a clătinat din cap. „Nu prea cred.”
„Nu sunt de acord, Damian. Cred că acesta este doar un alt exemplu de situaţie care ne scapă de sub control.”
„Nu doar această situaţie, prietene. Adagiul nostru a fost întotdeauna să creştem sau să murim. Dar ce se întâmplă atunci când reuşeşti? În cele din urmă, creezi un imperiu care devine prea extins pentru a fi condus. Dacă istoria ne-a învăţat ceva, asta este.”
„Nu mă faci să mă simt mai bine.”
Losa a râs. „Nu, presupun că nu. Hai să răspândim nişte bani în Siria şi în ţările limitrofe. Să vedem dacă îl putem recuceri pe noul nostru prieten.”
„Şi dacă reuşim?”
„Nu ştiu”, a recunoscut Losa. „Vom trece peste acest pod când vom ajunge la el. Între timp, ar trebui să ne continuăm planul de a ne muta. Aţi reuşit să stabiliţi dacă proprietatea din Praga este disponibilă?”
„Da, dar este doar parţial mobilată.”
„Atunci va fi exact ca la început, Julian. Îţi aminteşti de depozitul din Medellin?”
„Nu cu plăcere.”
„Nu, dar nu am folosit niciodată acel apartament şi implicarea noastră în proprietatea lui ar fi practic imposibil de descoperit chiar şi pentru Irene Kennedy. Până când vom fi siguri de intenţiile domnului Rapp, nu mă pot gândi la un loc mai bun.”
„Dar va fi suficient?”
Losa a ridicat din umeri. „Vom afla în curând.”

CAPITOLUL 26

ÎN APROAPE DE QUNEITRA
GOLAN HEIGHTS
SIRIA

MOTOCICLETA dărăpănată nu era cel mai rapid şi nici cel mai confortabil mijloc de transport, dar era tot ce reuşise Rapp să facă cu ceea ce îi mai rămăsese din bani. Din fericire, îl convinsese pe vânzător să adauge şi o jachetă de piele, care era singura lui protecţie împotriva frigului. Era aproape trei dimineaţa şi temperaturile scăzuseră până la 50 de grade.
Drumul era pustiu la acea oră a dimineţii, la fel ca şi peisajul luminat de lună care îl înconjura. Câteva clădiri împrăştiate erau vizibile de o parte şi de alta, dar niciuna nu dădea semne că ar fi fost ocupată. Cel mai probabil, fuseseră abandonate când proprietarii lor şi-au dat seama că locuiau pe un front de luptă care putea izbucni în orice moment.
O licărire de lumină artificială în faţă l-a îndemnat să împingă motocicleta puţin mai tare. Câteva minute mai târziu, gardul masiv de sârmă care despărţea Înălţimile Golan a devenit vizibil, împreună cu un număr de vehicule militare siriene. Punctul de trecere se închidea în mod normal la ora şase seara, dar putea fi deschis în caz de urgenţă. Acestea erau în mod normal de natură medicală, dar, în acest caz, a fost ceva puţin neobişnuit.

Nu existau prea multe îndoieli că guvernul sirian făcea tot posibilul pentru a-l găsi şi că ar fi pus patrula de frontieră în alertă maximă. Pe de altă parte, banii aveau tendinţa de a vorbi în această parte a lumii. După spusele lui Irene Kennedy, soldaţii care intrau în vizor lângă poartă erau pe deplin la bord, iar el nu avea niciun motiv să se îndoiască de ea. Existau foarte puţini oameni în lume în care avea încredere, dar ea era unul dintre ei. Cum nimic nu era sigur în meseria pe care o alesese, ea era cât se poate de aproape de ea.

Rapp a încetinit până la o viteză mică atunci când un poliţist de frontieră a intrat pe drum şi a ridicat o mână. Reflectoarele erau orbitoare, dar toate indiciile de până acum erau pozitive. Nu se vedeau decât trei sirieni, iar poarta imensă de sârmă fusese deschisă parţial. Chiar dincolo, Rapp putea vedea un pacificator al ONU aşteptând răbdător lângă un SUV alb.

A oprit motorul şi a coborât de pe motocicletă înainte de a băga încet mâna în geanta de piele pe care o purta. Nimeni nu părea deosebit de îngrijorat. Turnurile de pază care planau deasupra lui păreau a fi fără personal, iar soldaţii de pe ambele părţi ale drumului dădeau dovadă de un dezinteres voit. Cel din faţa lui trebuie să fi tras paiul cel mai scurt şi părea nerăbdător să îşi ducă la bun sfârşit sarcina şi să îşi ridice dolarii americani.

A trecut prin mişcările de deschidere a paşaportului pe care i l-a înmânat Rapp, dar nici măcar nu s-a obosit să treacă la pagina cu fotografii. În schimb, l-a înmânat înapoi şi a strigat spre poartă. Rapp a început să meargă în acea direcţie şi, câteva momente mai târziu, se afla în siguranţă în zona demilitarizată.

Reprezentantul ONU s-a dovedit a fi chiar mai puţin interesat de el decât erau sirienii. El a arătat spre partea pasagerului din SUV şi Rapp s-a urcat în el pentru scurta călătorie spre graniţa israeliană.

După cum era de aşteptat, securitatea de acolo era destul de strictă. Turnurile erau păzite, nu mai puţin de opt soldaţi erau vizibili, iar poarta masivă era deschisă doar cât să se strecoare un om de mărimea lui. Rapp a coborât din SUV şi a traversat fără incidente, înmânând paşaportul lui Matthieu Fournier unui colonel israelian aflat de cealaltă parte. L-a răsfoit cu mult mai multă atenţie, aruncând o privire în sus pentru a se asigura că faţa lui Rapp se potrivea cu fotografia în momentul în care poarta s-a închis în urma lui. Dintr-un motiv oarecare, clinchetul metalic al acesteia nu se simţea atât de satisfăcător pe cât ar fi trebuit. Femeia părea nervoasă atunci când i-a returnat documentele, cu ochii care se plimbau prin zonă într-un mod care iniţial părea aleatoriu, dar care apoi a căpătat un tipar îngrijorător.

„Bine aţi venit în Israel”, a spus ea şi apoi a arătat spre un vehicul civil care aştepta la vreo douăzeci de metri distanţă. Distanţa nu avea prea mult sens în funcţie de locul pe unde venise, făcând ca vocea din spatele minţii sale să crească în volum. Când femeia a rămas la trei metri în spate, în loc să meargă alături de el, vocea a început să strige.

În momentul în care bărbaţi îmbrăcaţi în camuflaţi au izbucnit dintr-o clădire de pază din dreapta, Rapp era aproape resemnat. Balaclavas le ascundea cea mai mare parte a feţelor, iar mişcările lor erau fluide, rapide şi precise. În două secunde, erau în poziţia de a-l tăia în bucăţi prin apăsarea câtorva trăgaciuri. Asta dacă nu cumva camarazii lor din turnuri nu-l prindeau primii.

Performanţa impresionantă sugera că erau Sayeret Matkal – trupe speciale israeliene alături de care luptase de mai multe ori.

Nu şi astăzi, însă. Unul dintre bărbaţi i-a strigat să se pună la pământ, iar Rapp s-a conformat, îngenunchind înainte de a se coborî cu faţa la pământ pe asfalt.

I-ar fi plăcut să creadă că fusese o greşeală, dar israelienii aveau tendinţa de a nu face prea multe. Era posibil ca Ben Friedman să-i poarte încă pică pentru gaura din picior, dar asta părea cam meschin în contextul lungii lor istorii. Rapp şi Kennedy îl susţinuseră pe ticălosul ăla de prea multe ori ca să-şi mai amintească.

Mâinile i-au fost fixate cu cătuşe flexibile şi un sac i-a fost tras pe cap înainte de a fi ridicat în picioare. Un motor a pornit în faţa lui şi a fost băgat în ceea ce a presupus că era vehiculul pe care îl văzuse mai devreme. S-a auzit un uşor foşnet al roţilor în timp ce accelera, dar în afară de asta, nimic. Nu avea nicio idee unde îl va duce, dar probabil că nu va fi în barul de la Royal Beach Hotel.

CAPITOLUL 27

ÎN APROAPE DE KESHET
GOLAN HEIGHTS
SYRIA

RAPP a reuşit să se descotorosească de sacul de pe cap, dar cătuşele flexibile fuseseră înlocuite cu unele de oţel care nu plecau nicăieri. Luminile fluorescente au dezvăluit o încăpere de aproximativ şase metri pe şase metri, cu pereţi zugrăviţi la întâmplare cu vopsea albă şi o podea cioplită grosolan. Celula în care era încuiat arăta la fel de temporar, practic o cuşcă de scafandru dintr-unul dintre acele documentare din Săptămâna rechinilor. Concluzia a fost că se afla la răcoare într-una dintre numeroasele tabere militare israeliene împrăştiate de-a lungul graniţei.

Întrebarea era: de ce?

Pentru a suta oară s-a uitat în sus la camera de filmat de lângă tavan şi, pentru a suta oară, nu a găsit niciun răspuns. Nu avea să dureze mult, totuşi. Irene Kennedy urma să monitorizeze situaţia şi asta însemna că în curând avea să înceapă să pună întrebări. Mossadul nu avea de ales decât să îl livreze înapoi în SUA sau să se confrunte cu mânia ei. Rămânea de văzut dacă livrarea se va face prin cabina de clasa întâi a El Al sau printr-un sicriu în cala de marfă.

A mai trecut o oră până când singura uşă de acces în cameră s-a deschis. Bărbatul care a intrat avea în jur de şaptezeci de ani, capul ras, pielea profund bronzată şi o constituţie de taur care îi dădea un aer de executant al mafiei. Cămaşa lui descheiată ascundea partea de sus a unei perechi de pantaloni albaştri impecabili şi, dacă îmi amintesc bine, revolverul de calibrul 38 pe care îl purta în partea mică a spatelui. Mai ales, îşi favoriza piciorul în care îl împuşcase Rapp, dar părea mai degrabă un teatru decât o rană.

„Bună, Ben.”

Directorul Mossad şi-a mângâiat rana de glonţ vindecată de mult timp. „Mă doare mai mult în fiecare an.”

„Ar fi trebuit să ţintesc mai sus.”

„Poate”, a spus el, luând loc pe un scaun pliabil lângă perete.

„Ce caut eu aici, Ben?”

„Îmi pare rău să spun că aştepţi să fii predat ruşilor în Siria.”

Sprâncenele lui Rapp s-au ridicat involuntar.

„Sunteţi surprins. Presupun că este de înţeles.”

Un eufemism. Friedman nu-l ardea doar pe el, ci şi pe Irene Kennedy. Avea nenumărate moduri de a se răzbuna. Omiterea unor informaţii critice pe care Israelul se baza. Opunându-se transferului de tehnologie de armament. Scoţând din dulap unele dintre cele mai urâte schelete ale lui Friedman. Sau, dacă avea o zi deosebit de proastă, trimiţând echipa lui Scott Coleman pentru a-i arăta căile greşite.

Rapp doar se holba, făcându-l pe bărbat să se deplaseze inconfortabil.

„Bineînţeles, îţi datorez o explicaţie, Mitch. După toate prin câte am trecut împreună, cel puţin asta, nu? Şi, ca să fiu corect, o explicaţie este în interesul meu.”

Din nou, Rapp nu a răspuns.

„Irene m-a sunat şi m-a rugat să te ajut să treci graniţa siriană şi să ajungi în Israel. Bineînţeles că am fost de acord. De ce nu aş fi ajutat un vechi prieten?”.

„Bună întrebare.”

„Da, bună întrebare. Dar una cu un răspuns complicat. Cu puţin timp în urmă, omologul meu de la Moscova ne-a spus că este în căutarea unui canadian care lucrează pentru Cartelul Losa. Ruşii cred că acesta este implicat în finanţarea insurgenţilor prin intermediul traficului de narcotice. Ei au continuat spunând că, dacă acest om ar încerca să treacă în Israel, ar fi recunoscători dacă l-aş preda. Am înţeles că au făcut înţelegeri similare cu Iordania, Irak şi Liban. Îmi imaginez că şi Turcia.”

„Matthieu Fournier”, a spus Rapp.

Friedman s-a aplecat în faţă, sprijinindu-şi antebraţele groase pe coapse. „Imaginaţi-vă surpriza mea când Mitch Rapp a trecut graniţa mea folosind un paşaport canadian cu acest nume.”

„Deci, acum lucrezi pentru Kremlin?”.

„După cum ştiţi, relaţia noastră cu Rusia este complexă. Dar ceea ce ne oferă ei este destul de atractiv.”

„Suficient de atractivă pentru a lua partea Statelor Unite în favoarea unui stat paria cu o economie falimentară şi o armată de mâna a treia? Asta pare o lipsă de viziune. Chiar şi pentru tine."
„Îi vor constrânge pe sirieni să semneze un tratat prin care să recunoască dreptul Israelului de a administra partea noastră din Înălţimile Golan pentru următoarea jumătate de secol."
„Prostii."
„E clar că asta e o prioritate de top pentru ei. Tu eşti o prioritate de top pentru ei. De ce, Mitch? Chiar urmăresc un avocat canadian? Sau te urmăresc pe tine?"
„Un avocat canadian."
„Interesant. Spune-mi de ce."
Când Rapp nu a răspuns, Friedman a scos o sticluţă din buzunarul de la spate şi a deşurubat capacul. „Ţi-aş oferi o băutură, dar bănuiesc că dacă m-aş apropia atât de mult, ai găsi o cale să mă omori."
„Aş încerca al naibii de bine."
A tras o duşcă şi şi-a şters gura cu dosul unei mâini care strălucea de sudoare. „Vreau să ştii că m-am opus cu vehemenţă acestui mod de acţiune. Din păcate, argumentele mele nu l-au impresionat pe primul nostru ministru. Pentru el, premiul politic este prea valoros. Eu, pe de altă parte, nu sunt atât de prost încât să nu iau în considerare posibilitatea ca tu să scapi. De fapt, cred că este mai mult decât probabil."
„Şi?"
„Şi dacă reuşeşti, vreau să-ţi aminteşti că nu am fost eu cel care a făcut asta. A fost el."
Friedman a mai tras o înghiţitură din sticluţă, urmată de o altă bătaie de gură. „Aşa e în lume, nu-i aşa, Mitch? Noi sângerăm şi politicienii ţin discursuri. Primul nostru ministru se va duce peste capul lui Irene la preşedintele vostru şi vor face o înţelegere de culise care îi avantajează pe amândoi. În cazul în care vei muri, Irene va găsi, fără îndoială, modalităţi de a-mi face viaţa mizerabilă pentru câţiva ani, dar nimic mai mult. Ea îşi înţelege locul. Amândoi înţelegem."
Vehiculul se clătină pe o suprafaţă plină de gropi, dar, cu capota la loc, Rapp nu mai putea discerne mare lucru. Mirosul copleşitor de transpiraţie şi nu mai puţin de şase voci masculine care vorbeau în ebraică. Aceste lucruri, combinate cu faptul că mâinile îi erau încă încă încătuşate la spate, sugerau că perspectivele sale pe termen scurt erau destul de sumbre. Nu mai era nimic de făcut acum decât să stea şi să vadă ce se întâmpla.
Când au oprit în sfârşit, Rapp a fost scos din vehicul şi condus pe o distanţă pe care a estimat că era de cincizeci de metri. Cătuşele au rămas la el, dar capota a fost smulsă din spate. La vreo trei metri în faţa lui, Ben Friedman sugea nervos o ţigară. În stânga lui, bariera care despărţea Siria de Israel strălucea în lumina lunii.
„Acum câţiva ani, am descoperit că teroriştii săpaseră un tunel sub această secţiune. Era o piesă de inginerie peste medie, aşa că, după ce i-am omorât, am păstrat-o pentru a o folosi în propriile noastre operaţiuni. Veţi fi trimişi prin el şi veţi fi întâmpinaţi de agenţi ruşi pe partea cealaltă. Nu există niciun indiciu că îţi cunosc adevărata identitate şi nu e treaba mea să le corectez informaţiile. Ei au vrut un avocat al cartelului canadian şi asta le voi livra."
A mai tras un fum din ţigară, iar scânteia i-a luminat momentan faţa. „I-am instruit pe oamenii mei să-ţi scoată cătuşele înainte de a te duce dincolo. Nu există niciun motiv pentru ca ruşii să te considere o ameninţare şi vom juca pe seama acestei percepţii. Mult noroc, Mitch. Îţi spun asta sincer."
„Du-te naibii, Ben. Şi eu o spun cu sinceritate."

CAPITOLUL 28

LA SUD-VEST DE AL-QADR
SIRIA
Elicopterul de atac Mil Mi-24 se menţinea la joasă înălţime, urmând ceea ce părea a fi o rută menită să evite zonele populate şi eventualele atacuri cu rachete. Aeronava fusese puternic modificată, înclinând acum mai mult spre lux decât spre luptă. Rapp era legat într-un scaun din piele surprinzător de confortabil, similar cu cele ocupate de gărzile sale. Panourile din lemn şi un steag rusesc pictat ornamental adăugau senzaţia de transport executiv blindat.

Oamenii care îl însoţeau erau în stare de alertă scăzută, unii dormind, iar alţii privind în gol. Asta sugera că, în ciuda a ceea ce li se întâmplase tovarăşilor lor, nu-l vedeau ca pe o ameninţare. Problema era că, în acest moment, aveau dreptate. Faptul că avea din nou mâinile încătuşate era potenţial de depăşit, dar chiar dacă reuşea să se elibereze şi să-i elimine pe oamenii înarmaţi care îl păzeau, Mi-24 nu avea acces direct la cabina de pilotaj din spate.
Prin fereastră, a zărit o sursă de lumină artificială îndepărtată, care era în curs de a fi înghiţită de zare. Au virat spre ea şi, câteva minute mai târziu, se aflau în jurul unui complex securizat aşezat în mijlocul deşertului pustiu. Rapp l-a examinat cu atenţie, făcând tot posibilul să memoreze fiecare detaliu.
Secţiunea estică a structurii era puţin mai mult decât un cub de beton cu două etaje, cu ferestre minime şi o curte în centru. Partea de sud conţinea un set de uşi de sticlă şi o deschidere care părea să ducă la o parcare subterană. Aceasta din urmă era protejată doar de un braţ coborâtor de tip taxă de drum care era în poziţie deschisă.
Aripa vestică avea un design mai modern şi era în mod clar mult mai nouă. Se înălţa cu un etaj în plus, cu ferestre lungi şi neîntrerupte pe trei laturi ale ultimului etaj. Exista chiar şi o terasă pe acoperiş cu un baldachin pentru umbră, două canapele secţionale şi palmieri în ghiveci. Cineva – aproape sigur persoana care lustruise elicopterul – trăia pe picior mare acolo.
Gardul care înconjura complexul era din sârmă de lanţ şi acoperit cu sârmă ghimpată. În total, existau cinci turnuri: patru la colţuri şi unul care se înălţa deasupra unui post de pază care acoperea singura intrare în incintă. Bariera care o proteja era surprinzător de puţin intimidantă – o versiune uşor mai robustă a celei de pe garaj, completată de ţepi retractabili pentru anvelope. La această oră a dimineţii, intrarea părea să nu fie păzită, iar un set de porţi rulante cu zăbrele de lanţ fusese închis peste ea. Cel mai probabil, acestea erau deschise doar atunci când erau aşteptaţi vizitatori. În general, impresia era aceea a unei proprietăţi comerciale reamenajate, spre deosebire de o închisoare sau de o unitate militară construită special.
Principala sa caracteristică de securitate era terenul plat şi deschis care o înconjura. Oricine ar fi încercat să atace sau să evadeze ar fi fost vizibil de la kilometri întregi.
Pilotul a încetinit până la un staţionar şi apoi a coborât pe un heliport chiar în interiorul liniei de gard din nord-vest. Mercenarii au deschis imediat uşa şi au sărit la sol, trăgându-l după ei. Praful se învârtea în spălătura rotorului în timp ce alergau spre clădire şi intrau pe o uşă de oţel din spate. Au trecut printr-o scară şi au ieşit într-un pasaj care ducea la un hol mare, dezafectat, cu un lift pe partea de vest.
Au intrat şi acesta s-a ridicat pentru câteva secunde înainte de a se deschide într-un birou exterior aproape de mărimea celui al lui Irene Kennedy de la Langley. Diferenţa era că acesta era semnificativ mai elegant şi complet lipsit de personal. Dădea impresia a ceva care fusese construit mai puţin pentru utilitate decât pentru spectacol.
Rapp şi cei trei paznici rămaşi au intrat într-un birou din spate şi s-au oprit în mijloc. Bărbatul care stătea în spatele biroului ce domina încăperea avea în jur de patruzeci şi ceva de ani, cu o constituţie medie şi o paloare care sugera o evitare religioasă a punţii de pe acoperiş. Uniforma lui era cea a unui general rus, cu embleme şi medalii care sugerau o carieră lungă şi distinsă.
Toate acestea erau nişte prostii complete.
Deşi Rapp nu era deloc expert în ruși, știa destule pentru a-l recunoaște pe Aleksandr Semenov. Omul era cunoscut pentru faptul că nu petrecuse nicio zi în armată, ci urcase prin rândurile serviciilor de informaţii pentru a conduce programul de război asimetric al ţării sale.
După ce a dat lumii o privire bună şi lungă asupra armatei de rahat a Rusiei şi după ce a pierdut capacitatea de a ţine Europa ostatică prin exporturile de energie, tot ce i-a mai rămas acestei ţări cândva puternice au fost bombele nucleare şi înjunghierea pe la spate. Primele tindeau să nu fie o armă deosebit de comodă de utilizat, dar pe cea de-a doua o transformaseră într-o forţă formidabilă pe scena mondială. Hacking, interferenţe în alegerile străine, susţinerea mişcărilor fasciste din întreaga lume, mită, asasinate. Dacă era sordidă, inutilă şi distructivă, Rusia – sau, mai precis, Aleksandr Semenov – era la vârf.
A fost impresionant într-un mod bolnav, dar, potrivit unor analişti CIA, poate puţin prea impresionant. Semenov dispăruse de pe radarul tuturor cu câţiva ani în urmă şi înţelepciunea convenţională era că fusese

executat în liniște sau închis într-o închisoare îndepărtată. Teoria era că Boris Utkin fusese forţat să se ocupe de el cât încă mai avea puterea să o facă.
Încă o lovitură ratată de către capetele de ou ale Agenţiei. Semenov nu numai că era în viaţă, dar părea a fi imaginea sănătăţii.
Rusul şi-a ridicat privirea din dosarul pe care îl citea şi a vorbit într-o engleză excelentă. „Matthieu. Mă bucur să te cunosc în sfârşit."
Din fericire, în ochii lui nu se citea nicio recunoaştere. Metoda lui de război nu era una care să treacă des în sfera de influenţă a lui Rapp. Dar nu puteai fi niciodată sigur. Era un om recunoscut ca fiind strălucit, a cărui rază de acţiune era aparent mai mare decât bănuiau agenţiile de informaţii occidentale.
A arătat cu degetul şi a lătrat ceva către unul dintre mercenari. O clipă mai târziu, Rapp era liber de cătuşe, iar escorta lui se retrăsese în biroul exterior.
„Complimentele mele pentru Damian Losa şi organizaţia sa. Faptul că v-aţi urmărit până la acea fermă şi că v-aţi scăpat cu viaţă a fost impresionant. Şi mai impresionant a fost să vă treacă graniţa în Israel. Se pare că nu i-am afectat atât de mult reţeaua siriană pe cât am crezut."
Rapp îşi păstrase o expresie de teroare stupefiată de când fusese predat de Mossad. Acum a adăugat o urmă de confuzie.
„Dar de ce? De ce m-aţi răpit? Sunt aici în calitate de negociator. În afară de asta, nu am nicio valoare. Domnul Losa nu va ceda nimic pentru a mă recupera. Avocaţii nu sunt greu de găsit dacă ai bani."
„N-aş vrea să fiu văzut negociind deschis cu o organizaţie criminală, nu-i aşa?"
O declaraţie ironică fără intenţie. Guvernul rus nu era altceva decât o uriaşă familie de infractori. Un pic ca în filmul Naşul, dar cu personaje mai proaste, mai bete şi înarmate cu bombe nucleare. Probabil că ar fi mai bine să nu spui asta cu voce tare, totuşi.
„De asemenea", a continuat el, „mă îndoiesc că Damian Losa al tău ar fi de acord cu condiţiile mele".
„Nu ar trebui să faci această presupunere. Care sunt condiţiile tale? Cel puţin, asta ne-ar da un punct de plecare."
„De ce nu-mi spui despre clientul tău, Matthieu?"
„Ştiu foarte puţine lucruri. Nimic cu adevărat. Vreau să fie clar că nu sunt un criminal, domnule. Sunt un avocat care reprezintă interesele de afaceri ale unui client."
„Singurul tău client", a spus Semenov, bătând în dosarul pe care îl citea. „Nu aveţi niciun altul, nu-i aşa? Nu aveţi angajaţi şi lucraţi din apartamentul dumneavoastră de lux din Toronto. Oamenii mei l-au cercetat şi au găsit foarte puţine lucruri. Niciun document, niciun computer. Nici un indiciu că aveţi o familie apropiată sau prietenii care să meargă mai departe de cunoştinţă."
„Nu folosesc hârtii, iar atunci când călătoresc, îmi pun computerul într-o cutie de valori. În ceea ce priveşte relaţiile personale, am foarte puţin timp pentru ele."
„Sau pentru vulnerabilităţile pe care le creează", a spus Semenov.
„Mi-aţi ridicat importanţa dincolo de realitatea ei, domnule. Din nou, sunt aici doar pentru a discuta despre cum pot colabora toate părţile pentru a reuşi să-şi atingă obiectivele."
„Unde?"
„Poftim?"
„Unde este Damian Losa?"
„Comunic cu el fie prin telefon, fie prin e-mail. Nu în persoană."
Buzele lui Semenov s-au curbat în ceva care lăsa să se întrevadă un zâmbet. „Bine. Atunci de ce nu-mi spui ce este dispus Losa să-mi ofere?".
Era clar că nu-i păsa. Se afla într-o expediţie de pescuit, iar schimbările bruşte de subiect erau menite să-l ţină pe adversarul său în dezechilibru.
„Domnul Losa este un om de afaceri care a fost implicat într-o serie de parteneriate de-a lungul anilor. Dacă veţi cerceta, veţi descoperi că comportamentul său în cadrul acestora a fost exemplar şi toate au fost extrem de reuşite."
„Ce ne oferă?" a repetat Semenov.
„A analizat formularea captagonului pentru care presupun că eşti responsabil..."
„Şi?"

„Şi a ajuns la concluzia că este, într-adevăr, un drog foarte atrăgător şi care creează dependenţă. De asemenea, recunoaşte că nu-l poate fabrica la un cost care să-l facă profitabil. Ceea ce poate face este să vă ofere o reţea de distribuţie europeană mult mai fiabilă decât cea pe care aţi pus-o în aplicare. Cu tot respectul, prima ta încercare de a face un transport important s-a încheiat cu un dezastru. Nu numai că a fost capturat, dar acum este asociat cu terorismul. Toate acestea ar fi putut fi evitate dacă domnul Losa ar fi fost implicat."
„Nu sunt convins că nu a fost."
„Nu înţeleg."
„Cum pot fi sigur că nu el a fost cel care a informat autorităţile italiene?"
„Aş fi bucuros să îi pun această întrebare, dar nu este genul de informaţie la care am acces în mod obişnuit."
„Mă întreb."
„Ce vreţi să spuneţi?"
„Toate indiciile sugerează că joci un rol cheie în organizaţia sa. Şi dacă aşa stau lucrurile, ştiţi foarte multe despre el. Convenabil, pentru că vreau să ştiu totul despre el şi despre afacerile sale la nivel mondial."
„Vă înşelaţi. Şi chiar dacă aş fi mai bine informat, trădarea domnului Losa este o condamnare la moarte."
„La fel ca şi refuzul cererii mele."
„Atunci mă aflu într-o poziţie dificilă."
Semenov a băgat mâna într-un sertar al biroului şi a recuperat o pungă plină de pastile albe. „Mostre din ultima noastră formulă. Mult mai avansate chiar şi decât cele trimise în Italia. Oamenii mei au adăugat o componentă fizică de sevraj mai intensă decât cea pe care o experimentează dependenţii de opiu. Combinată cu puternica dependenţă psihologică, i-a doborât chiar şi pe cei mai dedicaţi rezistenţi. După doar o lună de administrare continuă, nu există nimic pe care utilizatorii să nu-l facă pentru a-şi lua doza. Să-l denunţe pe Allah. Să se prostitueze. Să ucidă. Poate ai vrea să încerci şi tu?"
„Nu sună prea atrăgător."
„Eşti sigur? Îmi imaginez că oamenii mei ar fi foarte interesaţi să adauge un avocat canadian la cercetările lor. Până acum, subiecţii noştri au fost oarecum omogeni din punct de vedere rasial şi cultural."
„Ce anume doriţi, domnule? Informaţii despre angajatorul meu? Aţi spus-o clar. Dar în ce scop?"
„Ceea ce vreau este simplu. Vreau totul. Proprietatea reţelei lui Losa din Europa, dar mai ales operaţiunile sale din America Latină şi Statele Unite."
„Proprietatea? Interesantă alegere de cuvinte."
„Este cel pe care l-am vrut."
„Înţeleg."
„Serios? Ce anume vezi, Matthieu?"
„Iniţial am presupus că captagonul provine din ceea ce a mai rămas din industria farmaceutică siriană. Că au găsit cumva o modalitate de a-l fabrica ieftin şi că au vrut să folosească profiturile pentru a susţine guvernul."
„Dar nu mai credeţi că este cazul?"
Rapp a clătinat din cap. „Nu. Cred că este o operaţiune pur rusească şi că nu poţi produce formula ta de captagon mai ieftin decât o putea face domnul Losa. Aici nu este vorba de profit. Este vorba de a purta un război împotriva Occidentului."
„O analiză pertinentă. Losa îşi alege bine asociaţii."
Rapp nu a răspuns. Această situaţie tocmai depăşise cu mult situaţia lui Damian Losa şi datoria pe care i-o avea faţă de el. De ani de zile, Occidentul se chinuise să se adapteze la strategiile în continuă evoluţie ale lui Semenov, iar acum era pe cale să deschidă un nou front la care nimeni nici măcar nu se gândise.
A fost o vreme când Rapp nu ar fi luat în mod deosebit în serios o ameninţare ca aceasta. Dar acela fusese un exemplu rar de naivitate din partea lui. Iubirea sa pentru ţară îl orbitase la slăbiciunile acesteia. Ar fi crezut că modelul american se va răspândi în cele din urmă pe întreaga planetă şi că va dăinui la nesfârşit. De ce nu ar vrea restul lumii să imite ceea ce făcuse din America cea mai de succes ţară din epoca

modernă? Şi chiar dacă acest lucru nu s-a întâmplat, cu siguranţă poporul american nu ar vrea să imite ceea ce a făcut din Rusia o groapă de rahat inutilă.
Acum nu mai era atât de sigur. Semenov era un vizionar care înţelegea slăbiciunile umanităţii şi avea un dar pentru a le exploata. Dacă putea crea suficient haos, putea să divizeze Occidentul? Ar putea să rupă Uniunea Europeană şi să înlocuiască democraţia americană cu un autoritar care să promită stabilitate şi ordine?
Cu două decenii în urmă, întreaga idee ar fi fost o glumă. Dar el nu mai râdea.
În ceea ce priveşte celulele de detenţie, cea în care Rapp se afla închis nu era cea mai rea din cariera sa. Sau chiar cea mai rea din ultimele douăzeci şi patru de ore. Spaţiul era, practic, un cub de beton de trei metri. Existau un pat de campanie, o toaletă şi o chiuvetă dispuse pe trei pereţi, în timp ce al patrulea era dominat de o uşă de oţel. O pată de vomă de pe podea era încă suficient de proaspătă pentru a da aerului cald şi greu o notă acră.
A aruncat o privire la o planşă de scris odihnită pe salteaua de lângă el şi la paginile pe care le conţinea. Rapp le răsfoise din nou din plictiseală, scanând întrebările despre organizaţia lui Damian Losa, dar nu contribuise cu nimic mai mult decât cu câteva picături de sudoare.
Începea să regrete că nu-l omorâse pe Semenov în timpul întâlnirii lor. Se înşirau mai multe pixuri de lux pe blotterul lui şi mai puţin de trei metri între ele. Un sprint rapid, o lovitură la jugulară, şi asta ar fi fost sfârşitul ameninţării pe care o reprezenta.
Dar şi sfârşitul lui Mitch Rapp. Mercenarii erau încă în biroul exterior, înarmaţi şi vigilenţi. Chiar dacă ar fi reuşit să-i elimine cu aceeaşi armă improvizată, ce s-ar fi întâmplat? Să găsească drumul spre parcare şi să plece cu maşina? Nu cunoştea deloc aspectul interior al clădirii, nu avea nicio idee despre nivelul de securitate şi nu avea nicio idee dacă în garaj existau vehicule care puteau fi conduse. Sau chiar dacă era într-adevăr un garaj.
Şi mai era şi deşertul deschis de dincolo. Avea doar o idee vagă despre locul în care se afla, nu cunoştea deloc sistemul rutier şi urma să fie vânat. Probabil cu un elicopter.
S-a ridicat în picioare şi a început să se plimbe prin spaţiul restrâns, numărând optzeci şi trei de treceri înainte ca vocea lui Aleksandr Semenov să răzbată la viaţă printr-un difuzor ascuns.
„Aţi început deja cu întrebările mele?”
„Dacă o fac, îmi veţi da drumul?”.
„Nu. Dar te voi muta într-o celulă mai confortabilă şi îţi voi da o oarecare libertate de mişcare prin complex. Ne va lua timp să verificăm acurateţea celor pe care ni le-ai dat.”
„Şi după aceea?”
„O moarte rapidă şi nedureroasă. Mai bună decât soarta pe care o vei avea în mâinile lui Damian Losa, nu?”.
În mod normal, Rapp l-ar fi înşelat pe om, dar în acest caz, nu ştia destule despre crima organizată în general sau despre gruparea lui Losa în special, nici măcar pentru a crea minciuni plauzibile.
„Nu ştiu nimic care să vă intereseze. Îmi imaginez că de aceea m-a ales domnul Losa pentru această misiune.”
„Ar trebui să fiu foarte prost ca să cred asta.”
„Este adevărul.”
„Vom vedea, nu-i aşa?”
Rapp s-a întors pe patul de campanie şi a lăsat să iasă o respiraţie lungă şi liniştită. Fusese interogat de multe ori în trecut şi dezvoltase o toleranţă extraordinar de mare la privarea de somn şi la durere. Devenise aproape obişnuit cu şocurile electrice, simulările de înec şi chiar cu torţele ocazionale. Un ciclu nesfârşit de dependenţă şi sevraj, însă, nu era ceva cu care se confruntase vreodată. Şi dorea să rămână aşa.
„Aşadar, presupun că voi avea ocazia să încerc produsul tău până la urmă.”
Sunetul strident al râsului lui Semenov a răsunat în jurul celulei. „Asta nu a fost nimic mai mult decât o ameninţare inutilă, Matthieu. Am domeniile mele de expertiză, dar extragerea de informaţii exacte nu este unul dintre ele. Nu, vei fi trimis la Moscova, unde oameni cu ani de experienţă şi pregătire vor prelua

conducerea. Acum, eşti sigur că nu ai prefera să completezi chestionarul meu şi să eviţi să-ţi petreci restul scurtei tale vieţi suferind aşa cum niciun om sau animal nu ar trebui să o facă?”.
Rapp a simţit brusc o licărire de speranţă. Dacă îl mutau, ar putea avea ocazia să scape. Cu siguranţă, şansele lui erau mai mari în afara liniei gardului decât înăuntru.
„Am spus ceea ce aveam de spus. Nu mai e nimic altceva.”

CAPITOLUL 29

Trapa glisantă din partea de jos a uşii s-a deschis şi a apărut o tavă cu micul dejun. Ouă Benedict acoperite cu arpagic proaspăt, cartofi prăjiţi şi o ceaşcă de cafea aburindă. Mirosul acesteia a domolit mirosul persistent de vomă, dar Rapp a rămas pe patul de campanie. La câte produse farmaceutice se produceau în această unitate, nu era nerăbdător să mănânce sau să bea nimic. În cele din urmă, nu va avea de ales, dar speranţa lui era că va fi plecat de mult înainte de a se ajunge la asta. Mai bine flămând şi însetat decât să se împiedice.
Aşa cum era de aşteptat, dormea ca o stâncă. Aşa făcea întotdeauna când nu avea de luat nicio decizie sau strategii de examinat. În acest moment, cea mai bună cale de acţiune era să fie suficient de odihnit pentru a profita de orice oportunitate care i s-ar fi ivit.
Să sperăm că aceasta ar fi evadarea şi nu moartea, dar acestea erau singurele două viitoare pe care le putea vedea. Să sfârşească într-un loc de interogare FSB puternic securizat nu era categoric o opţiune. Primul lucru pe care l-ar fi făcut ar fi fost să-l dezbrace şi să-i dezvăluie o hartă de cicatrici care ar fi fost greu de explicat. Când îşi vor da seama că nu au un simplu avocat canadian, vor începe să-i descopere adevărata identitate. Şi când, inevitabil, ar fi reuşit, şi-ar fi petrecut următorul deceniu răzbunându-se pe el pentru numeroasele sale fărădelegi împotriva Mamei Rusia.
În acest moment, toate întrebările importante erau fără răspuns. Vor considera necesar să-l lege sau să-l drogheze pentru călătorie? Protocolul standard ar fi sugerat că da, dar personajul pe care îl juca nu prezenta o ameninţare fizică prea mare. Mai mult, deşi ruşii aveau tendinţa de a fi violenţi, aveau de asemenea tendinţa de a fi slab pregătiţi şi aroganţi. O combinaţie proastă pentru ei, dar o potenţială mană cerească pentru el.
Dacă îl scoteau cu acelaşi elicopter cu care sosise, nu avea de ales decât să încerce să dezarmeze gardienii şi să înceapă să tragă. Speranţa ar fi fost să creeze un accident controlat, dar asta ar fi depins mai mult de noroc decât de îndemânare.
Dacă l-ar fi eliminat pe uscat, ar fi existat mai multe opţiuni, dar tot ar fi fost o mulţime de variabile. Teren, număr de paznici, tip de vehicul, maşini de urmărire.
Având în vedere toate acestea, a închis din nou ochii.
Următoarea dată când Rapp a auzit răzuirea metalului, nu era fanta de mâncare. Nu s-a ridicat când uşa s-a deschis şi au intrat doi ruşi în civil. Amândoi aveau în jur de douăzeci şi ceva de ani şi păreau a fi cu mult peste media soldaţilor ruşi. Probabil că erau membri ai Spetsnaz, forţele speciale de elită ale ţării. S-au poziţionat strategic, privindu-l cu ochi de gheaţă pe Aleksandr Semenov când a intrat. Generalul rus a privit în jos la planşa care se afla acum pe podea şi a clătinat din cap cu tristeţe.
„Dacă rolurile voastre ar fi inversate, Damian Losa ar suferi pentru tine, Matthieu? Şi-ar petrece ultimele săptămâni şi luni înlănţuit gol într-o celulă, aşteptând următoarea sesiune de interogatoriu?”
Rapp nu a răspuns. Nu era nimic de spus care să facă altceva decât să-i prelungească timpul petrecut acolo.
Semenov le-a dat soldaţilor un scurt semn din cap. O clipă mai târziu, aceştia îl luaseră pe Rapp sub braţe şi îl trăgeau din celulă. El nu s-a opus, ci s-a împiedicat intenţionat să-şi prindă picioarele sub el pentru a-şi spori şi mai mult aura de slăbiciune.
Au coborât un set de scări până la parter şi, în loc să iasă, au cotit încă un etaj spre stânga. Rapp şi-a reprimat un zâmbet. Nu elicopterul. Aproape sigur se îndreptau spre parcarea subterană pe care o observase la intrare. Şansele lui de supravieţuire tocmai se dublaseră. Doar de la zece la douăzeci la sută, dar cel puţin acul se mişca în direcţia bună.

Ieşiseră într-o parcare cu un singur etaj, susţinută de piloni de beton prăbuşiţi, cu armături expuse. Exista o crăpătură lungă în tavan, iar o grindă de oţel fusese pusă în loc pentru a susţine o zonă în care acesta se înclina rău. Două transporturi militare Tigr erau vizibile în capătul îndepărtat, dar păreau că nu mai fuseseră folosite de ceva vreme. În schimb, a fost îndreptat spre trei bărbaţi care se învârteau în jurul unui grup de vehicule care includea două motociclete, un SUV vechi de zeci de ani şi un sedan şi mai vechi. Toate erau prăfuite şi bătute cum se cuvine, alese mai puţin pentru capacitatea tactică decât pentru furtivitate.
Bărbaţii suplimentari arătau aproximativ la fel ca cei aflaţi de o parte şi de alta a lui Rapp. Cel mai în vârstă avea în jur de 30 de ani, toţi purtau haine de stradă tipice Siriei şi toţi aveau bronz bun şi părul închis la culoare – posibil îmbunătăţit de vopsele şi machiaj. Niciunul nu părea la fel de în formă sau de vigilent ca cei doi care îl escortaseră acolo, sugerând că ar fi putut fi selectaţi mai puţin pentru îndemânarea lor, cât pentru capacitatea de a se amesteca.
Norocul lui ţinea. Soldaţii ruşi aveau tendinţa de a fi, în cel mai bun caz, de mâna a doua. Îşi pierduseră mulţi dintre cei mai experimentaţi oameni în război şi, chiar şi atunci, cuvântul „experimentat” avea un alt înţeles decât în SUA. Serviciul militar obligatoriu din Rusia era în general acceptat ca fiind una dintre cele mai proaste slujbe de pe planetă. Corupţia dezlănţuită, o cultură a hazardului necontrolat şi o lipsă persistentă de subofiţeri competenţi au făcut din ea o oprire scurtă şi mizerabilă pentru majoritatea oamenilor.
Aceştia păreau a fi mai presus de acest standard şi ar fi beneficiat de timpul petrecut în Siria, dar tot ar fi fost inferiori omologilor lor din NATO. Mai mult, această misiune era foarte diferită de lupta generală şi era puţin probabil ca ei să aibă o pregătire relevantă.
Această evaluare era susţinută de faptul că fusese împins pe scaunul pasagerului SUV-ului fără să fie legat. Unul dintre soldaţi s-a urcat în spate, în timp ce un altul s-a strecurat la volan. Şoferul avea o umflătură sub cămaşă, la doar un metru şi ceva de mâna stângă a lui Rapp. Aproape sigur un GSh-18 de serie. Bărbatul de pe scaunul din spate avea acelaşi lucru, plus un AK-9 care îl aştepta deja acolo.
Ieşiseră din garaj printr-o rampă care trecea pe sub o barieră de lemn ridicată care părea blocată în acea poziţie. Sedanul conducea, iar cele două motociclete veneau în spate. Poarta din gardul perimetral era deschisă şi au trecut prin ea, trecând peste ţepuşele retractabile pentru anvelope care fuseseră vizibile din elicopter. Rapp şi-a pus centura de siguranţă când au intrat pe un drum de pământ care mergea spre sud-est, dar ceilalţi doi nu s-au deranjat. Cel din spate şi-a aprins o ţigară şi nimeni nu a protestat când Rapp a coborât geamul. Şi-a îndreptat atenţia spre oglinda laterală şi a privit instalaţia îndepărtându-se în ea. Nu ieşise încă din pădure, dar cel puţin avea ceva spaţiu de manevră.
După două ore şi jumătate de condus, nu se schimbase mare lucru. Se îndreptau spre vest, rămânând pe cât posibil pe drumuri secundare de pământ. Deşertul stâncos făcuse loc unui peisaj ceva mai verde, care susţinea o agricultură primitivă şi mărăcinişuri joase. În depărtare, dealurile stâncoase acoperite de păduri sugerau că se apropiau de Marea Mediterană.
Moscova avea două baze militare în Siria, ambele pe coastă. Prima era baza aeriană de la Hmeimimim, iar a doua, nu departe spre sud, era portul naval Tartus. Nu aveau cum să ştie care dintre ele – dacă vreuna dintre ele – era destinaţia lor, bazându-se doar pe direcţia de deplasare, dar conversaţia dintre cei doi soldaţi fusese ceva mai lămuritoare.
Limba rusă a lui Rapp era aproape inexistentă, dar cunoştea ceva vocabular tactic – puncte de reper, nume de arme, verbe precum a fugi, a se retrage şi a rămâne. De asemenea, câteva cuvinte referitoare la ramurile militare şi la activităţile lor generale. Până acum, nu auzise nimic despre piste de aterizare, avioane sau forţele aeriene. Ceea ce prinsese erau „navă” şi „mare”.
Aici norocul lui intrase în cele din urmă într-un şanţ. Preluarea unui avion era un lucru – aveau echipaje limitate, iar el era un pilot moderat de competent. Navele erau un animal complet diferit. Echipaje mari, cabine cu pereţi de oţel şi multă apă în toate direcţiile. Încă mai era un înotător decent de pe vremea triatlonului, dar nu suficient de bun pentru a ajunge în Grecia.
Asta însemna că trebuia să-şi facă ieşirea înainte ca ei să ajungă la destinaţie. Terenul mai dificil din faţă avea să-l favorizeze şi să reducă avantajul creat de superioritatea numerică a ruşilor. Cât de mult rămânea de văzut.

CAPITOLUL 30

SIRIA DE VEST

TERENUL devenise mai accidentat, drumul de pământ şerpuind acum pe versantul estic al unui munte împădurit. Soarele bătea cu putere prin parbriz şi nici o manevră a şoferului nu reuşea să facă să funcţioneze aerul condiţionat. Ruşii nu erau cunoscuţi ca fiind cei mai buni în căldură şi, după cum arătau cei doi bărbaţi din vehiculul cu Rapp, acest stereotip exista cu un motiv întemeiat.

Maşina din frunte a încetinit pentru a parcurge o secţiune deosebit de accidentată, permiţându-le să se apropie un pic. În schimb, cele două motociclete au păstrat o distanţă de cincizeci de metri pentru a reduce cantitatea de praf pe care o mâncau piloţii. Aveau tendinţa de a se apropia doar în secţiunile atât de abrupte încât fusese aşternut asfalt.

Rapp a examinat partea stângă a drumului, observând lipsa unei bariere şi modul în care aceasta se desprindea pe margine. O cădere abruptă de aproximativ un metru şi jumătate se sfârşea într-o pantă abruptă şi stâncoasă care se întindea pe o sută bună de metri înainte de a ajunge la linia copacilor.

Pe baza a ceea ce văzuse până acum, locul perfect pentru o evadare nu avea să se materializeze. Odată ce ajungeau în vârful trecătorii, începeau o coborâre rapidă în zona de coastă. După aceea, urma o autostradă modernă care ducea spre baza navală Tartus. Trebuia să acţioneze în curând.

Au mai trecut încă un sfert de oră până când au intrat într-o curbă în S suficient de abruptă pentru a fi fost asfaltată. Maşina din faţă a încetinit suficient de mult pentru a le permite să-i ajungă din urmă, iar bicicletele s-au închis pe bara de protecţie din spate a SUV-ului.

Drumul s-a îngustat la o singură bandă, forţând maşina din faţă să încetinească şi mai mult la intrarea într-un viraj fără vizibilitate. Şoferul a claxonat în caz că venea un vehicul din sens opus, iar pentru Rapp întreaga scenă a părut să încetinească. Era puţin probabil să se prezinte o ocazie mai bună.

S-a răsucit spre stânga pe scaun, aparent pentru a se întinde, aşa cum făcuse deja destul de des pentru a-i desensibiliza pe bărbaţii din maşină la acest gest. De data aceasta, însă, mâna lui s-a înfăşurat în jurul frânei de mână şi a tras-o în sus. Roţile din spate s-au blocat, ceea ce a făcut ca SUV-ul să se răsucească nebunește, iar şoferul s-a lovit cu faţa de volan. Una dintre biciclete a intrat direct în spatele lor, casca motociclistului lovindu-se suficient de tare încât să spargă geamul din spate. Cealaltă a reuşit să se rotească larg, dar apoi a căzut când partea dreaptă a ghidonului său a intrat în contact cu tăietura drumului.

Rapp şi-a desfăcut centura de siguranţă şi s-a năpustit asupra mânerului portierei din partea şoferului. O clipă mai târziu, amândoi se prăbuşeau din vehicul spre asfalt. Aşa cum era prevăzut, rusul s-a lovit primul, iar Rapp a aterizat deasupra, amortizând impactul. Ceea ce nu a putut controla a fost impulsul care îi ducea spre marginea neprotejată. Rusul nu era atât de ameţit pe cât spera Rapp şi s-a dovedit capabil să se lupte în timp ce se rostogoleau.

Când au căzut, Rapp a aruncat o scurtă privire în spatele său, observând că atât SUV-ul, cât şi sedanul erau oprite, cu uşa celui din urmă deja deschisă. Bărbatul rămas în SUV a reacţionat ceva mai greu, după ce se ciocnise de spătarul scaunului pasagerului atunci când frâna de urgenţă s-a activat.

Rapp a rămas blocat de rus în timp ce rusul prindea viteză, rostogolindu-se şi derapând pe panta abruptă. Adversarul său arunca pumni în măsura în care putea, dar întorsătura neaşteptată a evenimentelor îl dezorienta. Rapp, pe de altă parte, petrecuse ore întregi repetând mental această fază a evadării sale. Ştia că oamenii de deasupra vor ezita să tragă, nu numai din cauza pericolului pentru camaradul lor, ci şi pentru prizonierul lor. Li se ordonase să-l transporte pe Rapp, nu să-l ucidă. În schimb, îl urmăreau, dar într-un ritm ceva mai precaut.

Rapp îi ignoră pe ei şi loviturile corporale pe care le primea, concentrându-se în schimb asupra stâncilor prin care se prăbuşeau. Cele mai multe nu erau mai mult decât pietriş glorificat, dar din când în când apărea câte ceva de mărimea unei mingi de softball. A încercat să prindă una în timp ce se rostogolea deasupra bărbatului, dar a ratat şi s-a scufundat din nou. Încă două rotaţii l-au dus la o alta, aceasta satisfăcător de zimţată. A pus mâna pe ea şi a lovit-o, reuşind să deschidă o tăietură mare deasupra ochiului drept al rusului, dar nimic mai mult. Bărbatul a ratat o apucătură disperată de braţul lui Rapp şi a

plătit preţul când a absorbit o lovitură mai solidă în vârful craniului. Nu suficient pentru a-l lăsa inconştient, dar suficient pentru a pregăti o lovitură mai curată care i-a aterizat în centrul frunţii.
Forţa i s-a evaporat şi Rapp l-a lăsat să se rostogolească pe pantă, în timp ce el se concentra să-i oprească elanul.
Detaşat de adversarul său, nu i-a luat decât câteva secunde pentru a-şi pune picioarele sub el şi a-şi continua călătoria într-un sprint asistat de gravitaţie. La vreo douăzeci de metri în faţă, rusul se oprise brusc la linia copacilor. În ciuda rănilor suferite, era deja în genunchi şi pipăia după pistolul pe care îl avea la şold.
Aproape că-şi închisese degetele în jurul capului când Rapp a venit alături şi a coborât piatra pentru ultima oară. Bărbatul s-a prăbuşit pe faţă, iar Rapp a recuperat GSh-18, aruncând o privire în susul pantei pentru a verifica progresul urmăritorilor săi. Erau doar doi, încă la cincizeci de metri distanţă şi niciunul nu ţinea o armă. Mai îngrijorător era faptul că unul dintre motociclişti reuşise să se ridice şi se clătină spre marginea drumului cu arma în mână. Rănile sale şi faptul că purta încă casca l-au făcut să tragă primul foc de armă spre stânga. Şuierul acestuia care a pătruns în copaci a sunat de parcă ar fi fost la cel puţin treizeci de metri distanţă.
„Nyet!”, a strigat unul dintre bărbaţii care îşi croia drum pe versantul muntelui, oprindu-se şi întorcându-se spre camaradul său.
Rapp a profitat de ocazie pentru a se lăsa la pământ şi pentru a fixa arma pe care o luase. Călătoria mai puţin graţioasă până jos şi loviturile pe care le absorbise îl făcuseră puţin instabil, dar cu sprijinul suplimentar a reuşit să tragă un foc credibil.
Bărbatul din stânga a tresărit şi a căzut, reuşind să scoată o mână pentru a frâna căderea în ciuda impactului glonţului. Era imposibil de ştiut cât de grav fusese lovit, dar cu siguranţă era suficient pentru a neutraliza ameninţarea pe care o reprezenta. Ca un beneficiu secundar, ţinta lui Rapp fusese suficient de impresionantă pentru a-l face pe celălalt urmăritor al său să se arunce stângaci la pământ.
Rapp s-a gândit pentru scurt timp să încerce să se lupte pentru a ajunge înapoi la vehicule, dar era un drum lung şi acolo sus era cel puţin un om capabil să tragă cu o armă. Mai mult, maşina şi SUV-ul puteau fi uşor de urmărit, în timp ce motocicletele erau probabil prea avariate pentru a fi de mare folos. Mai bine să profite de viteza lui şi să se retragă.
În acest scop, a luat-o la fugă spre pădure, ferindu-se agil printre ele aşa cum făcea de cel puţin trei ori pe săptămână în munţii din jurul casei sale din Virginia. Lipsa unei poteci era un dezavantaj, dar copacii erau mai puţin dese decât era obişnuit, permiţându-i să menţină un ritm respectabil.
Distanţa dintre el şi ruşi se deschidea rapid, dar această victorie minoră nu contrabalansa faptul că nu avea nici bani, nici apă şi nici acte de identitate. Cu această realitate în minte, când a dat din întâmplare peste o potecă definită, a virat pe ea. Ruşii erau dispreţuiţi în această parte a Siriei şi faptul că îl urmăreau i-ar fi oferit puţină credibilitate. Poate suficient pentru a convinge pe cineva să îl ajute.
Cincisprezece minute de efort consistent l-au adus la marginea unui mic sat. Puţinul teren plat care exista fusese plantat, în timp ce case simple de piatră se agăţau de un versant de munte orientat spre sud. Îngropate între bolovani de mărimea unui camion, casele păreau abandonate, dar aproape sigur nu erau. Uneltele agricole aruncate în grabă erau împrăştiate pe câmpuri, împreună cu urmele de picioare ale femeilor care fugeau.
Rapp a luat-o pe o cărare direct pe lângă case, nesigur dacă avea de gând să-şi facă prieteni sau să ia foc. În cele din urmă, a reuşit să treacă fără să reuşească niciuna dintre ele. Efectivele de animale încolţite i-au confirmat bănuiala că satul era o afacere în desfăşurare, dar aparent una care nu voia să aibă nimic de-a face cu el.
E de înţeles.
Poteca a dus înapoi în pădure şi a continuat spre vest. Coasta nu putea fi prea departe şi ar fi avut oraşe în care s-ar fi putut rătăci şi ar fi putut fura câteva lucruri de primă necesitate – cel mai urgent, un telefon pentru a o contacta pe Irene Kennedy.
Mişcările ocazionale din copaci sugerau că era urmărit, dar nu era nimic de făcut în privinţa asta. Să fie capturat era probabil cel mai bun scenariu în acest moment. Deşi pantofii lui de gală erau încă surprinzător de confortabili, nu era nerăbdător să încerce să alerge spre Mediterana în ei.

Ambuscada a avut loc într-o poiană la aproximativ trei kilometri după sat. Oameni înarmaţi au apărut în stânga şi în dreapta lui, în timp ce alţi câţiva se ţineau în spate, abia vizibili prin frunziş. În faţă, un bărbat cu un AK-47 a ieşit la vedere. Rapp a încetinit şi în cele din urmă s-a oprit, cu mâinile ridicate. Aceşti oameni păreau exact genul de prieteni de care avea nevoie.
Se lăsase noaptea şi Rapp încă mai mergea prin pădure, cu cinci bărbaţi înarmaţi în spatele lui şi patru în faţă. În acest moment, era clar că ei doar se învârteau în cerc, încercând să-l dezorienteze. Efortul era o pierdere de timp datorită stelelor vizibile prin coronament şi faptului că terenul era suficient de accidentat pentru a oferi repere inconfundabile. Pe de altă parte, rătăcirea lor putea fi un semn bun. Nu avea rost să ascunzi lucruri de cineva pe care plănuiai să-l execuţi sumar.
Aşezarea la care au ajuns în cele din urmă era mai puţin un sat decât o tabără. Colibe mici de piatră se întindeau de-a lungul bazei unei creste puternic împădurite care le făcea invizibile din aer. Deşi era o noapte răcoroasă, nu se făcuse niciun foc şi nu era evidentă nicio lumină electrică, în ciuda diverselor panouri solare şi a bateriilor vechi de maşină stivuite sub prelate. Câteva femei şi copii erau împrăştiaţi, dar majoritatea locuitorilor erau bărbaţi în primii ani de luptă. Fără îndoială, nelegiuiţi de vreun fel – politicieni, criminali, terorişti. Poate toate cele de mai sus. Nu prea avea importanţă. Nu era în poziţia de a fi pretenţios.
Rapp a fost dus la una dintre cele mai primitive locuinţe şi prezentat bătrânului care stătea în faţa ei. Sau cel puţin părea bătrân. Barba, mult mai lungă decât se obişnuia în Siria, era căruntă şi purta un veşmânt tradiţional arab. Întunericul era adânc, dar când şi-a ridicat privirea, lumina stelelor îi făcea ochii să pară puţin sticloşi.
„Oamenii mei au spus că aţi ucis ruşi şi apoi aţi fugit”, a spus el în arabă. „Spun că nu au văzut niciodată pe cineva care să se mişte atât de repede prin pădure.”
„Să fii urmărit de Spetsnaz este foarte motivant.”
Capul bătrânului s-a înclinat uşor, observând, fără îndoială, accentul irakian al lui Rapp.
„Cine sunteţi dumneavoastră? Ce treabă au ruşii cu tine?”.
Era periculos să răspunzi la aceste întrebări. Existau prea multe facţiuni în Siria pentru a le număra şi majoritatea se urau între ele. Acest om putea fi ISIS, Hamas, al-Qaeda sau o sută de alte organizaţii de care nimeni din afara Siriei nu auzise vreodată. Un irakian putea să o fi violat pe fiica acestui om la un moment dat în timpul războiului sau, la fel de probabil, să fi luptat alături de el.
„Numele meu este Mohammed Hassan”, a spus Rapp, alegând un nume care era echivalentul irakian al lui John Smith. „Am ajuns în Siria abia acum câteva săptămâni, dar nu pentru a lupta. Lucrez pentru un cartel european de narcotice şi am crezut că guvernul sirian încearcă să se mute în afacerea noastră. Am fost trimis aici pentru a strânge informaţii”.
„Şi ai avut succes?”
„Da. Am descoperit că nu este vorba de sirieni deloc. Sunt ruşii. Trafică un nou tip de captagon.”
„Acum că ştii asta? Ce vei face?”
„Voi transmite informaţia superiorilor mei.”
„În ce scop?”
„Ca să le putem face concurenţă. Sau să-i ucidem.”
Bătrânul a râs. „Şi cum ai face asta? Ruşii controlează totul aici. Nu bătrânele din Damasc.”
„Nu ştiu. Eu mă ocup doar de informaţii.”
„Un simplu detectiv”, a spus bărbatul, fără să se obosească să-şi ascundă suspiciunea.
„Aşa este. Ştiţi ceva despre asta? Despre implicarea ruşilor în Captagon?”.
Bătrânul s-a sprijinit de zidul de piatră din spatele lui, cu ochii fixaţi pe Rapp.
„Ştiu foarte multe”, a spus el în cele din urmă.
„Da?” a îndemnat Rapp, păstrându-şi tonul respectuos, dar făcându-şi clar interesul.
Sirianul, încă fără nume, a dat din cap. „Eram implicaţi în comerţul cu droguri. Nu în Europa. Nimic atât de măreţ. Mai ales în Iordania. Damascul şi armata siriană încă controlează comerţul regional, dar au o implicare redusă pe piaţa europeană. Totul este gestionat de la o unitate nu departe de aici. Poate trei ore cu maşina”.

Ura din vocea lui se intensifica ori de câte ori vorbea despre ruşi. Oameni ca el văzuseră războiul civil sirian ca pe un conflict intern pe care aveau şanse solide de a-l câştiga. Chiar până când Kremlinul decisese să se implice.
„Era un spital folosit de elita ţării", a continuat el. „A fost abandonat în timpul războiului şi nu a suferit pagube pentru că nu avea nicio importanţă strategică. Ruşii au preluat controlul asupra lui în urmă cu aproximativ trei ani, adăugând securitate şi o nouă aripă. Multe persoane care au fost capturate luptând împotriva regimului au fost luate din închisori şi din taberele de refugiaţi şi transportate acolo. Nimeni nu i-a mai văzut vreodată".
„Poate că vă pot ajuta", a spus Rapp. „Fie slăbindu-i pe ruşi, fie aducându-vă într-una din operaţiunile noastre. Aveţi o modalitate de a comunica cu exteriorul? Acces la internet sau la o fo-"
„Nu, ceea ce tocmai ţi-am spus nu este adevărat", a meditat bărbatul, părând să nu ţină cont de ceea ce tocmai spusese Rapp. „Un om a reuşit să evadeze. Dar nu ştiu dacă mai este în viaţă."
„Este", a spus cineva din spatele lui Rapp. „L-am văzut. Locuieşte singur pe partea cealaltă a muntelui."
„Mi s-a spus că a petrecut mai mult de un an în acea clădire cu ruşii", a spus bătrânul. „Că are multe poveşti despre ce s-a întâmplat acolo. Poveşti fantastice, cu siguranţă, dar mă întreb dacă unele nu sunt adevărate."
„E nebun", a oferit aceeaşi voce din spate. „El evită contactul cu oamenii. Se spune că ţipă şi aruncă cu pietre în oricine se apropie prea mult."
Rapp a început să întrebe din nou despre capacitatea lor de comunicare, dar apoi s-a gândit mai bine. Îşi dorea cu disperare să găsească cea mai apropiată graniţă şi să se arunce peste ea, dar nu era vorba doar de un nenorocit rus oarecare care fabrica captagon. Era nenorocitul de Aleksandr Semenov. Geniul din spatele capacităţii ofensive rămase a Rusiei şi un pariu bun pentru a fi următorul lor preşedinte. Deşi Rapp nu era nerăbdător să se cocoaţe pe un munte pentru ca un pustnic nebun să arunce cu pietre în el, oare nu cumva pierdea o oportunitate majoră aici? Dacă tipul petrecuse un an acolo, ce ştia despre operaţiune şi despre planurile lui Semenov?
Din păcate, răspunsul era evident. Prea mult pentru ca Rapp să-l ignore.

CAPITOLUL 31

LA SUD-VEST DE AL-QADR
SIRIA
GENERALUL Aleksandr Semenov mormăia în sinea lui în timp ce înainta prin praful pe care îl dispreţuia atât de mult. Soarele se retrăsese în spatele clădirii principale a instalaţiei, oferind o fâşie de doi metri de umbră care părea să nu facă nimic pentru a contracara căldura apăsătoare. Cei trei mercenari care îl însoţeau îl urmau la o distanţă prudentă, mişcându-se în tăcere.
Ceva mersese prost. Soldaţii pe care îi trimisese la Tartus fuseseră atacaţi, iar Fournier dispăruse. În afară de asta, nu ştia nimic. Securitatea comunicaţiilor în Siria era foarte îndoielnică din cauza tehnologiei învechite şi a monitorizării atât de către Damasc, cât şi de către agenţiile de informaţii occidentale. Împărtăşirea mai multor detalii decât era absolut necesar s-ar fi putut transforma într-un câştig pentru numeroşii săi duşmani.
Un penaj de praf a apărut la orizont, iar el s-a oprit pentru a-l privi cum se prelungeşte. Aveau să mai treacă încă un sfert de oră până la sosirea vehiculului, dar asta nu l-a împiedicat să se uite în repetate rânduri la Rolexul de aur legat la încheietura mâinii. În ciuda reputaţiei impecabile a ceasului, acele ceasului păreau să încetinească până aproape să se oprească.
Dacă canadianul era într-adevăr mort sau dispărut, Semenov ştia că s-ar putea afla într-o poziţie foarte dificilă. El fusese cel care convinsese Moscova să dea la schimb Înălţimile Golan pentru Fournier şi se făcuseră promisiuni cu privire la reţelele europene şi americane ale lui Losa. În semibanonul său, acţiunea îndrăzneaţă era singura cale pe care o avea la dispoziţie. Din păcate, era una perfidă. Distanţa dintre Siria şi Moscova avea tendinţa de a-i amuţi realizările şi de a-i amplifica eşecurile până la punctul în care nu era acceptabilă decât o serie neîntreruptă de succese. Orice altceva le-ar fi oferit rivalilor săi o armă pe care să o folosească împotriva sa.

Când SUV-ul a trecut prin poartă, gărzile sale s-au mutat în poziţii mai strategice, dar în rest au rămas în fundal. Semenov a examinat vehiculul în timp ce se oprea în faţa lui, dar, cu excepţia bărbatului de la volan, părea să fie gol.
Şoferul a deschis uşa şi a ieşit, făcând un salut rapid peste capotă înainte de a se grăbi să se ducă în spate. A deschis trapa şi a extras cu grijă un bărbat care gemea în agonie în timpul procesului. Era clar că căpitanul Serghei Lenkov dorea să fie ajutat, dar, nefiind găsit niciunul care să i se ofere, a reuşit să treacă braţul camaradului său peste umeri şi să-l ţină în picioare.
Faţa celui de-al doilea bărbat era stropită cu sânge uscat, iar unul dintre picioare era răsucit într-un unghi grotesc. Totuşi, asta nu era toată amploarea. Paloarea sa şi ochii fluturând sugerau răni mult mai profunde.
„Raportează", a spus Semenov.
„Domnule, Mikhail este grav rănit. Trebuie să-l ducem..."
Semenov a arătat cu degetul spre arma de mână purtată de unul dintre mercenari şi apoi spre soldatul rănit. O clipă mai târziu, faţa lui pătată de sânge fusese spulberată de un glonţ. Uluit, Lenkov a încercat pentru o clipă să susţină greutatea mortului, dar apoi a lăsat trupul să alunece la pământ.
„Raportează", a repetat Semenov.
„Este...", a bâiguit el. „A fost o altă ambuscadă. Nu mai puţin de... Nu mai puţin de douăzeci de oameni, domnule."
„Unde este canadianul?"
„A dispărut. L-au luat insurgenţii care ne-au atacat".
„Deci, e încă în viaţă?"
„Din câte am văzut ultima oară, da, domnule."
Semenov a tăcut, urmărindu-l pe tânărul care devenea din ce în ce mai nervos sub greutatea privirii sale. După câteva secunde, a devenit prea mult şi a început să vorbească din nou.
„Eram în maşina din frunte şi am început să iau foc din copaci pe o porţiune îngustă de drum de munte. Nu am avut de ales decât să frânez brusc, iar şoferul SUV-ului a făcut la fel. Motocicletele s-au izbit în partea din spate a acestuia, iar Mikhail a fost rănit în urma impactului. Celălalt motociclist a fost ucis. Canadianul a sărit şi a fugit spre pădure, în timp ce eu şi bărbaţii din SUV l-am urmărit. Dar insurgenţii aveau şi ei oameni acolo jos. Dmitri a fost împuşcat, iar Oleg a fost omorât în bătaie după ce a căzut pe pantă."
„Dar tu eşti complet nevătămat", a subliniat Semenov.
„Odată ce insurgenţii au pus mâna pe canadian, au dispărut în copaci. Aducerea lui înapoi ar fi fost imposibilă şi orice încercare l-ar fi pus în pericol – lucru împotriva căruia ne-ai avertizat în mod special. După cum am spus, erau cel puţin douăzeci de oameni."
„În total sau în copaci?"
Ochii tânărului ofiţer s-au îngustat scurt. „Era imposibil să..."
Semenov a arătat spre mortul de la picioarele sale. „Ce-i cu el? De ce l-au lăsat în viaţă?"
„Era inconştient", a spus Lenkov după o altă pauză revelatoare. „Probabil că au crezut că era mort. Dar chiar dacă nu credeau asta, nu exista niciun motiv să prelungească lupta. Se pare că îl voiau doar pe canadian."
Semenov a dat din cap în tăcere. Soldaţii erau renumiţi ca fiind nişte mincinoşi incompetenţi. Conducerea militară încerca mereu să îi dea pe aceşti oameni pe mâna serviciilor de informaţii, dar aproape întotdeauna era un dezastru. În lumea modernă, erau folositori ca carne de tun, dar nu prea aveau altceva. Adesea, nici măcar nu reuşeau să moară cum trebuie.
„Aşadar, apoi te-au lăsat să pleci cu maşina. Aceşti douăzeci – poate mai mulţi – de oameni te-au lăsat să te întorci pe jos până la drum, să-ţi pui camaradul rănit înapoi în SUV şi să conduci până aici. Fără să se îngrijoreze că ai putea cere sprijin aerian. Sau că ai avut personal suplimentar în apropiere. Poate că insurgenţii sirieni au dezvoltat brusc o slăbiciune pentru soldaţii ruşi?".
„Domnule, eu nu..."
„Taci", a spus Semenov, apoi s-a întors spre mercenari. „Interoghează-l şi află ce s-a întâmplat cu adevărat. De asemenea, trimiteţi oameni să examineze acest presupus loc de ambuscadă. Vedeţi dacă este ceva util de învăţat de acolo."

„Şi canadianul, domnule?”
Semenov nu a răspuns imediat, în schimb s-a retras la umbră. Efectivul său de la unitate era limitat şi tocmai pierduse cinci oameni, pe lângă cei trei care muriseră încercând să-l recupereze pe Fournier după ce fusese capturat în Saraqib.
Apelarea la sirieni pentru asistenţă era imposibilă. Damascul era înfuriat de pierderea Înălţimilor Golan şi dezvăluirea evadării canadianului ar fi filtrat fără îndoială la Moscova.
Pentru una dintre primele dăţi în viaţa sa, Aleksandr Semenov s-a trezit în imposibilitatea de a continua prin simpla forţă a voinţei şi a strălucirii sale. Nu învăţase niciodată să lupte cu oameni care îi erau egali pentru că, din experienţa sa, aceştia nu existau. Era posibil ca în Damian Losa să fi dat, în sfârşit, peste un adversar capabil să-l provoace?

CAPITOLUL 32

LA VEST DE AL-KAWM
SIRIA
Pe spatele motocicletei, aerul dimineţii era răcoros şi lipsit de praful omniprezent, datorat unei ploi din noaptea precedentă. Totuşi, nu avea să dureze. După-amiaza se aştepta ca temperaturile să urce până la sute de grade, dar până atunci Rapp plănuia să se refugieze la umbra satului său adoptiv.
Fusese acceptat de oamenii de acolo cu o viteză surprinzătoare. Uciderea mai multor ruşi, combinată cu disperarea lor, îl făcuse un membru neoficial al familiei. Era un lucru pe care majoritatea occidentalilor nu l-ar fi ştiut niciodată despre arabi. În multe privinţe, ei puteau fi cei mai calzi oameni din lume. Problema era că linia de demarcaţie între a sta în jurul unui foc de tabără spunând glume şi a fi decapitat în jurul aceluiaşi foc putea fi destul de subţire.
Drumul de pământ devenea mai abrupt, iar ghidul de cincisprezece ani al lui Rapp a împins puţin mai tare vechea bicicletă, încercând să îşi menţină elanul în ciuda greutăţii celor doi pasageri. Banda de rulare a anvelopelor era într-o stare şi mai proastă decât motorul şi, în cele din urmă, s-au împotmolit într-o porţiune de pietriş nefixat, mărginită de copaci. Puştiul de la manetă părea genul care ar petrece o oră încercând să o elibereze pentru a evita o plimbare de cinci minute, aşa că Rapp a trecut un picior peste spate şi a coborât.
„Cât mai e până acolo, Akhil?”, a strigat el peste ţipătul motorului de tun.
„Nu prea mult.” A oprit motocicleta cu o încruntare adâncă. „Poate un kilometru?”
„De ce nu parcurgem restul pe jos?”.
În ciuda tinereţii sale, nu părea deosebit de încântat de această perspectivă, dar în cele din urmă a ajuns să accepte inevitabilitatea ei. După ce au ascuns bicicleta în pădure, au pornit pe potecă într-un ritm mai dezinvolt decât i-ar fi plăcut lui Rapp. Mai bine să nu forţeze. Deşi relaţia lui cu localnicii avusese un început bun, era încă precară.
„Locuieşte aici sus de aproape un an”, a explicat puştiul. „S-a mutat într-o clădire care a fost abandonată de când se ştie. Dar s-a descurcat foarte bine în ciuda...” Vocea lui s-a întrerupt pentru o clipă.
„Problemele lui”.
„Apropo de asta. Când ne apropiem, vreau să stai în spate şi să mă laşi pe mine să conduc.”
Akhil, aparent neimpresionat de sugestie, a alergat înainte lovind cu piciorul într-o piatră ca şi cum ar fi fost o minge de fotbal.
„De ce?”
„Pentru că oamenii mi-au spus că omul pe care îl vom vedea poate fi periculos.”
„Pentru tine!”, a exclamat el, aruncând cu îndemânare piatra în aer şi jonglând cu ea pe genunchi. „Dar el este unchiul meu. Fratele tatălui meu. Mă place foarte mult.”
„Unchiul tău?”
„Bineînţeles că da! Dar nu-l mai vor cu noi. Oamenii spun că e rău. Că a murit şi s-a întors. Dar asta e o prostie.”
„Chiar aşa?”

„Bătrânii cred aceste lucruri din vremurile de demult. Unchiul meu a trecut printr-o mare încercare şi a fost rănit de ea. A fost reţinut de ruşi pentru foarte mult timp. Au făcut lucruri îngrozitoare. Apoi au încercat să-l omoare, dar a supravieţuit. Cum poate cineva să se aştepte că nu va avea probleme după asta? Poate leziuni cerebrale. Sau poate doar probleme emoţionale, nu? Acestea sunt foarte frecvente. Într-o zi vreau să fiu doctor şi să ajut oameni ca el. La fel ca pe toţi oamenii care au fost afectaţi de război, atât în corpurile lor, cât şi în minţile lor. Credeţi că e posibil? Că aş putea deveni o persoană cu educaţie? Un doctor?"
„N-aş paria împotriva ta", a spus Rapp cu sinceritate.
Băiatul a dezlănţuit un zâmbet larg. „Mama mea spune acelaşi lucru. Dar mulţi dintre bărbaţii din satul meu nu văd mai departe de marginile sale. De aceea m-au trimis aici. Eu sunt cel care are grijă de unchiul meu."
„Are grijă de el?"
„Este inginer, ştiai asta? Înainte de război şi de ruşi. A mers la universitate, aşa cum voi merge şi eu într-o zi. Dar apoi a luptat împotriva guvernului şi a fost băgat în închisoare. Apoi l-au luat ruşii. Dar a scăpat cu viaţă şi acum locuieşte aici. Dar e greu de unul singur, aşa că uneori îi aduc lucruri de care are nevoie. Mâncare. Haine. Medicamente, când se găsesc. Câteodată şi ceva bani, dar nu cred că are unde să-i cheltuiască. Cred că ar putea să-i dea la capre, dar nu am spus nimănui. Nimănui în afară de tine!"
Drumeţia a degenerat într-un drumeag de patruzeci şi cinci de minute, cu o conversaţie atât de deprimantă încât răspunsurile lui Rapp au devenit simple mormăieli. Petrecuse mult timp cu copiii din zonele de război de-a lungul anilor şi tindeau să se împartă în două categorii. Primii erau cei care căzuseră în aceeaşi groapă de furie în care el însuşi se prăbuşise în tinereţe. Reacţia lor la ororile pe care le văzuseră era să aleagă o tabără şi să se agaţe de ea până la moarte. Niciodată nu se gândiseră măcar la posibilitatea păcii – şi nici măcar nu înţelegeau conceptul dincolo de definiţia tipărită într-un dicţionar pe care nu-l priviseră niciodată. Ceea ce îşi doreau era puterea de a le provoca duşmanilor lor aceeaşi suferinţă pe care ei îndurau.
Şi mai erau şi cei ca Akhil. Se agăţau cu aceeaşi intensitate, dar de speranţă. Oricât de rău ar fi fost, ei nu şi-au pierdut niciodată inocenţa. Capacitatea lor de a râde. Pasiunea lor de a face planuri pentru un viitor care, probabil, nu va exista niciodată pentru ei. Ei erau cei pentru care Rapp luptase toată cariera sa. Şi ei erau cei care îl făceau să se întrebe dacă nu făcuse altceva decât să le prelungească suferinţa.
Cu coada ochiului, Rapp a văzut mişcare şi imediat l-a apucat pe puşti şi l-a tras înapoi. Stânca a fost ţintită un pic mai sus, navigând peste ei şi zdruncinându-se prin grupul de bolovani.
„Nepoate! Fugi! Fugi!"
Bărbatul era invizibil printre copaci, dar Rapp a reuşit să-i localizeze cu aproximaţie locaţia prin apariţia unei alte pietre.
„Nu!", a strigat băiatul, păşind în faţa lui Rapp şi aruncându-şi braţele protector. „Acesta este Mohammed! Este un prieten! Vrea doar să vorbească cu tine."
„Este rus! Un spion! A venit să mă ia înapoi!"
„Nu, unchiule. E din Irak. L-au luat ruşii. Dar a scăpat. La fel ca tine."
„L-au omorât? Allah l-a adus înapoi din morţi?"
Akhil i-a aruncat lui Rapp o privire apologetică care sugera că acesta era un discurs tipic.
„Nu," a strigat Rapp. „Mă transportau şi am sărit din vehicul. Allah nu m-a adus înapoi din morţi. Dar El m-a călăuzit prin pădure până la nepotul tău."
„Este adevărat?"
„Este adevărat, unchiule. El vrea doar să vorbească. Te rog să ieşi afară. Şi nu mai aruncaţi cu pietre."
Bărbatul a apărut o clipă mai târziu, complet dezbrăcat, cu o barbă lungă de un metru şi cu pielea deteriorată de soare, pătată de noroi uscat. Apropierea lui precaută a fost precedată de o duhoare puternică.
Îl chema Kadir, dar nu s-a prezentat şi nu părea să vrea să se apropie prea mult. În schimb, s-a întors spre nord, făcându-le semn să îl urmeze. Akhil a preluat conducerea, în timp ce Rapp a rămas în spate, încercând să stea bine în faţa vântului.

În cele din urmă au ajuns la o casă de piatră stivuită, cu un acoperiş construit ingenios din prelate şi crengi de copac. Kadir a luat loc la o vatră de foc şi le-a indicat să se aşeze de cealaltă parte. El era cocoţat pe un buştean mic, dar Rapp şi Akhil au fost nevoiţi să se aşeze pe pământul gol. Din motive evidente, omul nu era pregătit pentru vizitatori.
„Am ajuns în închisoare pentru că mi-am ajutat poporul să lupte pentru libertate", a spus el. „Am construit şi reparat arme. Am consolidat clădiri avariate. Am reparat infrastructura de energie şi apă..." A părut să-şi piardă firul gândurilor şi a tăcut.
„Pentru că eşti inginer", a îndemnat Rapp.
„Da. Un inginer. Am lucrat la o universitate. Eram un om respectabil. Aveam o familie. O soţie. Două fiice. Acum sunt moarte."
Ochii lui au privit totul în afară de cei doi oaspeţi. Într-un război ca cel din Siria, un om ca el ar fi făcut şi văzut repede prea multe. Dar comportamentul lui nu sugera un sindrom de stres post-traumatic.
„Te-au dus la unitate", a spus Rapp, încercând să-l readucă pe drumul cel bun.
„Facilitatea?" Kadir i-a întâlnit în sfârşit privirea.
„Ruşii te-au scos din închisoare şi te-au dus la vechiul spital din deşert."
El a dat din cap. „Ai fost acolo?"
„Am fost", a spus Rapp. „Am evadat."
Privirea bărbatului s-a mutat din nou. „Eu nu am scăpat."
„Dar te-ai întors din morţi. Nu-i aşa că e adevărat? Allah te-a salvat."
„Dar de ce? Familia mea a dispărut. Viaţa mea. Nu mai am nimic."
„Allah are întotdeauna un scop", a spus Rapp. „Noi suntem doar instrumentele Lui".
„Da!", a strigat el, sărind în picioare suficient de brusc încât să-l sperie chiar şi pe Akhil. „Vino! O să-ţi arăt."
Rapp i-a făcut semn băiatului să rămână şi l-a urmat pe bărbat în structura în care îşi făcuse casă. Era presărată cu mobilă stricată, cutii de conserve ruginite şi mici proiecte care păreau să fi fost abandonate înainte de a putea deveni identificabile.
Kadir a băgat mâna într-un cufăr vechi şi a scos la iveală un dispozitiv exploziv improvizat care părea suficient pentru a-i arunca în corralul de capre. Rapp a făcut un pas înapoi cu precauţie în timp ce bărbatul îl scutura cu violenţă. „Ei mi-au făcut asta! Şi am de gând să-i fac să plătească. Am de gând să-i distrug. Ăsta e scopul meu. Cu asta m-a însărcinat Allah."
„Poate că ar trebui să laşi asta jos, Kadir. Este..."
„Au luat totul!", a strigat el. „Viaţa mea. Familia mea. Şi apoi mi-au furat cine sunt. Cine am fost. M-au făcut dependent de drogurile lor. Ştiam ce fac. Le-am văzut experimentele. Dar nu m-am putut opri. Nu am putut să mă lupt cu ei. Nu era nimic ce n-aş fi făcut pentru pastilele lor. Ştiam ce făceau, totuşi. Ştiam. Ceilalţi nu ştiau. Dar eu puteam să văd asta. Am simţit-o."
„Că încercau să te facă dependentă?"
„La început, da. Dar asta a fost uşor. Eu sunt om de ştiinţă. Am înţeles. Odată ce am încetat să ne mai opunem, de ce să ne mai ţinem acolo? Eu am descoperit asta. Am descoperit de ce. Ne distrugeau minţile. Unii dintre noi au murit. Unii dintre noi au fost ucişi. Unii dintre noi au înnebunit."
„Nu înţeleg", a spus Rapp, rămânând cu ochii pe dispozitivul exploziv improvizat pe care bărbatul uitase că îl ţinea în mână.
„Am fost inginer. Aveam o familie. Dar, la sfârşit, nu mai puteam gândi. Nu mă puteam controla. Uitaţi-vă la mine! Uitaţi-vă cum trăiesc! Când au terminat cu mine, m-au dus în deşert. Ne-au dus pe toţi acolo. Ne-au pus să îngenunchem şi ne-au tăiat gâtul. Ca nişte animale. Dar Allah m-a adus înapoi. Eram în nisip. Cu ceilalţi. Dar am reuşit să ies. Aici. Poţi să vezi."
Rapp s-a încordat când bărbatul a scăpat explozibilul şi a arătat spre o cicatrice groasă de pe gâtul său.
„M-am întors în satul în care m-am născut. La casa mea. Încă mai aveam oameni acolo. Cum ar fi Akhil. Dar nu mai eram cine eram înainte. Înţelegi?" Lacrimile au început să-i curgă pe faţă, creând dâre prin praful acoperit de sudoare. „Am făcut rău unui copil. Un copil! Pentru că plângea. Aveam două fiice. Nu am ridicat niciodată o mână asupra lor. Niciodată. Dar plânsul... Sunetul..." A tăcut pentru o clipă, pierdut în amintiri. „Mi-au spus că nu mai pot trăi acolo. Că trebuie să plec. Şi au avut dreptate."

Rapp a dat din cap în semiobscuritate, încercând să înţeleagă ceea ce tocmai auzise. Potrivit lui Akhil, bărbatul evadase din instalaţia lui Semenov cu un an în urmă. Era posibil ca captagonul să îl afecteze încă? Oare rana de la gât ar fi putut să-i lipsească creierul de oxigen?
„Deci, nu ai luat niciunul dintre medicamentele lor de când ai evadat?”
„Nu.”
„Eşti sigur. Nu ai scăpat cu niciunul?”
„Nu”, a spus el, expresia lui devenind brusc plină de speranţă. „De ce? Ai ceva?”
„Îmi pare rău. Nu am.”
Expresia lui Kadir s-a întunecat din nou. „Eu am văzut. Pentru că sunt om de ştiinţă. Ne-au luat medicamentele şi ne-au pus să cerşim. Ne-am împotrivit, dar, în cele din urmă, aproape toţi am îngenuncheat. Ne-au pus să facem lucruri oribile pentru a le obţine. Să ne luptăm. Să ucidem. Să renunţăm la Dumnezeu. Mulţi au crezut că era doar cruzime, dar exista o metodă. Eu o puteam vedea. Apoi, în cele din urmă, indiferent ce făceam, nu ne dădeau mai mult. Ne-au spus că ne vor da dacă facem ce vor ei. Dar nu mai era să luptăm sau să-i întoarcem spatele lui Allah. Erau teste mentale. Inteligenţă. Comportamentale. Agilitate. Scanări ale creierului. Unii oameni pur şi simplu au dispărut. Nimeni nu ştia unde s-au dus, dar eu ştiam. Le studiau creierul. Îi disecau ca pe nişte animale de laborator. Ştiu asta. Sunt un om de ştiinţă.”
„De ce? Ce căutau?”
„Nu vezi? Voiau să ştie dacă ceea ce ne-au făcut era permanent. Dacă vom mai fi vreodată la fel după ce nu ne vor mai da medicamentele lor.”
„Dar nu eraţi”, a spus Rapp. „Nu mai eraţi la fel.”
„Nu. Niciunul dintre noi. Şi când ruşii au fost siguri de asta, ne-au înlocuit. Au adus oameni noi din închisori şi din lagăre. Noi subiecţi de testare. Apoi ne-au dus în deşert şi ne-au îngropat acolo.” S-a holbat la Rapp, disperarea din el fiind înlocuită brusc de furie. „De asta eşti aici? Ca să mă duci înapoi? Ca să mă studiezi?”
Rapp nu se aştepta ca bărbatul dezbrăcat să atace brusc, dar nu era o problemă prea mare. Aşa cum Kadir spusese de mai multe ori, el era un om de ştiinţă, nu un războinic. Atacul său a fost uşor de evitat, ceea ce, la rândul său, l-a făcut să se împiedice şi să aterizeze cu faţa în faţă pe scândurile deformate care constituiau podeaua sa. Înainte de a se putea răni, Rapp l-a imobilizat cu un genunchi în spate.
„Am scăpat şi eu, Kadir. Îţi aminteşti? Sunt un prieten al lui Akhil. Vreau acelaşi lucru pe care îl vrei şi tu. Să-i fac pe ruşi să plătească pentru ceea ce au făcut. Pentru noi toţi.”
Bărbatul s-a zbătut câteva clipe, dar apoi a cedat. Când a făcut-o, Rapp a slăbit puţin presiunea. „Allah te-a adus înapoi pentru a-i distruge pe dușmanii Săi. Nu-i aşa?”
Sirianul nu s-a mişcat, corpul său simţindu-se aproape mort sub genunchiul lui Rapp. În cele din urmă, a vorbit, dar de data aceasta vocea lui conţinea un calm straniu.
„Visez uneori, Mohammed. Visez la ceea ce am fost. Cum m-am simţit. Dar nu durează decât câteva secunde. Apoi mă trezesc şi îmi amintesc că nu am nimic.”
Rapp l-a ajutat pe bărbat să se ridice în picioare. „Atunci spune-mi ce ştii despre instalaţie, Kadir. Dispunerea interioară, procedurile, forţa de muncă. Ai fost acolo mult timp şi eşti inginer, nu-i aşa? Spune-mi cum funcţionează acel loc.”
Akhil a fugit înainte pentru a-şi recupera bicicleta, în timp ce Rapp a luat-o pe un drum mai liniştit înapoi. Satelitul nou-nouţ pe care îl scoase din buzunar fusese un cadou de la bătrânul din satul său nou adoptat. Faptul că aveau o mică rezervă de astfel de aparate sugera că erau încă implicaţi în lupta împotriva guvernului. Iar faptul că erau dispuşi să se despartă de unul sugera că lupta nu mergea prea bine. Din nou, disperarea a generat speranţă. Dar, în acest caz, poate nu atât de prost plasată.
Rapp a pornit-o, uitându-se din când în când la cer în timp ce pornea. Deşi ruşii fuseseră forţaţi să-şi reducă prezenţa în Siria, era aproape sigur că mai aveau încă o dronă sau două capabile să localizeze semnalele telefonice. În acest moment, însă, situaţia degenerase suficient de rău încât să nu mai existe prea multe opţiuni. Cu reticenţă, a format numărul şi a pus telefonul la ureche.
„Tu eşti?” a spus Kennedy, răspunzând la al doilea apel.
„Da.”

„Mă bucur să-ţi aud vocea.”
„Sunt sigur. Acel plan de ieşire nu a fost cel mai bun moment al tău.”
„Ben ne-a trădat, iar acum nu vrea să-mi răspundă la telefon. Se pare că primul ministru a promis să se împace, dar eu nu am fost inclus în aceste discuţii. Nu sunt uşor de surprins, dar acest lucru a făcut-o. Nu-mi pot imagina ce ar putea face ca o astfel de mişcare să merite să se întoarcă împotriva mea.”
„Vor primi Înălţimile Golan”.
„Poftim?”
„Siria va ceda administrarea lor pentru următorii cincizeci de ani.”
„Mi-e greu să cred asta. Cât de solide sunt informaţiile tale?”
„Duceţi-o la bancă. Cred că va fi anunţat în următoarele câteva săptămâni.”
„Fără supărare, dar nu pari atât de important. Presupun că eşti pe cale să-mi spui ce-mi scapă?”.
„Da. Ruşii se află sută la sută în spatele noii formule de captagon. Am fost dus la instalaţia în care o dezvoltă. Vrei să ghiceşti cine conduce operaţiunea?”
„Habar n-am.”
„Semenov.”
A fost o tăcere prelungită la telefon. „Sunteţi sigur? De unde ştii?”
„Eu şi el am avut o lungă conversaţie despre opera sa şi despre planurile sale de a o distribui în Occident.”
„Dar acum eşti în siguranţă.”
„Deocamdată.”
„Şi de asta e interesat de Losa?”
„Da.”
„Dar dacă Semenov e implicat, trebuie să fie vorba de mai mult decât de a face bani.”
„Este. Drogul pe care îl vinde este puternic modificat. Nu numai că dă o dependenţă incredibilă, dar pare să provoace psihoze permanente la cei care îl folosesc. Acesta este un atac direct asupra europenilor şi, în cele din urmă, asupra noastră. Banii sunt irelevanţi. El o vinde în pierdere.”
„Am sperat că omul e mort. Oricât de mult mi-ar displace să recunosc, este un vizionar. Costul apărării împotriva programelor sale şi al reparării pagubelor atunci când eşuăm este astronomic. Dacă există cineva mai periculos în lume în acest moment, nu-mi vine în minte cine. El nu doar reinventează în mod constant războiul asimetric, ci îl duce în mod activ.”
„De acord”, a spus Rapp. „La început, nu l-am luat atât de în serios. Un nenorocit de rus slăbănog care credea că poate pune capăt democraţiei cu câteva postări răutăcioase pe Facebook. M-am înşelat că l-am subestimat.”
„La fel şi eu”.
„Deci, ce facem în privinţa asta?”
„Tonul tău sugerează că ai răspuns deja la această întrebare”, a spus Kennedy.
„Eu zic să mergem după el. Este vulnerabil aici.”
„Nu se poate. Preşedintele a moştenit poziţia sa atunci când Anthony Cook a demisionat. Nu are niciun mandat şi curtarea unei confruntări cu Moscova nu face parte din planul său.”
„Dă-l dracului pe el şi dă-o dracului de Moscova. Ruşii nu au putere economică, nu au putere militară şi nu îşi vor folosi armele nucleare pentru că au amante tinere şi daci pe care nu vor să le vadă incinerate. Ameninţarea este Semenov. Iar dacă acesta pune mâna pe Kremlin, ameninţarea se înmulţeşte de zece ori.”
„Nu sunt în dezacord, dar eu răspund în faţa preşedintelui.”
„Da? Ei bine, eu nu răspund. Eu lucrez pentru un cartel de droguri.”
„Nu sunt sigur că asta îţi va oferi atât de multă acoperire politică pe cât crezi.”
„Atunci dă-o naibii şi cu asta. Uite, sunt de acord că există riscuri, dar gândeşte-te puţin la recompense.”
„Nu susţin că nu ar fi substanţiale.”
„După cum văd eu lucrurile, să scoţi oamenii din Siria este greu. Dar să îi aduci înăuntru este uşor. Trimite-mi oamenii mei. După aceea, spală-te pe mâini de toată treaba asta. Va fi o operaţiune pur de cartel.”
„Dacă eşti identificat, nu aşa va prezenta Kremlinul situaţia”.

„Atunci nu voi fi identificat”, a spus Rapp, uitându-se din nou la cer. Tot nimic, dar asta nu mai însemna mare lucru. „Amândoi ştim că aceasta este o ocazie unică în viaţă. Măcar lasă-mi echipa să o evalueze de la sol. Dacă nu arată bine, vom anula. Dar, dacă da, avem şansa de a băga un cuţit în ruşi pe care nu-l vor mai putea scoate niciodată.”
A suspinat în liniște. „Lasă-mă să văd ce pot face.”

CAPITOLUL 33

PRAGA
REPUBLICA CEHĂ
La ora două dimineaţa, Praga era în pace. Prin fereastra masivă arcuită, Damian Losa putea vedea Podul Carol şi catedrala gotică de dincolo. Farurile unor maşini ocazionale străluceau în existenţă şi apoi se întunecau din nou, fără să lase nimic în urma lor.
Apartamentul de la mansardă mirosea a tencuială şi vopsea, iar din tavan mai atârnau încă câteva fire în care urmau să fie instalate candelabre. Reţeaua de companii offshore care deţineau proprietatea, combinată cu noutatea acesteia, ar fi făcut-o greu de urmărit. Dificil, dar nu imposibil. Nimic nu era imposibil pentru duşmanii pe care îi acumula.
În Saraqib, bătălia care fusese declanşată de capturarea lui Mitch Rapp de către sirieni era încă în toi. Mai mult, părea să se extindă şi în alte oraşe mari, creând posibilitatea ca războiul civil să fie reaprins. Nu era deloc vina lui Losa, dar implicarea sa ar fi fost remarcată de agenţiile de informaţii din întreaga lume. Organizaţii de a căror binecuvântare avea nevoie pentru a opera.
Mitch Rapp era încă dispărut şi era aproape sigur că ştia că fusese trădat. Cum ar fi reacţionat la asta? Un om rezonabil ar fi considerat pur şi simplu că şi-a plătit datoria şi s-ar fi retras. Un om mai puţin rezonabil ar căuta să se răzbune. În ce categorie se încadra?
Cu câteva săptămâni în urmă, Losa pariase pe prima, dar acum nu mai era sigur. Nu existau dovezi că Rapp se întorsese la viaţa lui din America sau chiar părăsise Siria. Desigur, ar fi putut fi capturat sau ucis, dar acestea nu erau posibilităţi pe care Losa era dispus să parieze pe viaţa lui. Oamenii care l-au subestimat pe Rapp au devenit în cele din urmă victimele sale.
În cele din urmă, mai erau şi ruşii, care păreau mai puţin interesaţi de un parteneriat decât să-l deposedeze pe Losa de tot ceea ce construise. Iar cu capacitatea lor paramilitară şi de informaţii, şansele ca ei să reuşească în aceste ambiţii erau incomod de mari.
„Conexiunea a fost realizată, Damian.”
Julian avea mai multe laptopuri aşezate pe un pian cu coadă centrat în camera cavernoasă. Candelabrele dintre ele şi zidul antic de piatră din spate făceau ca scena să fie un pic suprarealistă. Ca şi cum vechiul său prieten ar fi fost un călător în timp care făcea o ultimă încercare de a ajunge acasă.
Julian a conectat un set de difuzoare la unul dintre computere şi un sunet surd a emanat. O clipă mai târziu, o voce înăbuşită, cu accent, s-a auzit.
„Da?” „Daţi-i drumul.”
Behzad Nafisi era al treilea pe linie la Ministerul de Informaţii al Iranului, un om suficient de inteligent pentru a înţelege că patriotismul nu era decât o iluzie creată pentru a susţine structura de putere. Şi astfel, deşi a păstrat o anumită loialitate faţă de ţara sa, loialitatea sa principală era faţă de contul său bancar elveţian.
„Aveţi informaţii pentru mine?” Losa a spus simplu.
„Informaţii foarte utile, cred.”
Sprâncenele lui Julian s-au ridicat la potenţialul noroc, dar Losa a fost mai precaut. Iranienii au avut relaţii strânse atât cu Siria, cât şi cu ruşii, dar informaţiile lor au fost adesea afectate de politică şi religie.
„Nu-mi amintesc”, a continuat Nafisi. „Ne-am înţeles asupra preţului?”
„Cum se bucură fiica dumneavoastră de primul ei an la King's College?”. a răspuns Losa. „Ce anume studiază din nou? Economie?”
Nafisi ar fi moderat de dificil de ajuns la el din cauza echipei sale personale de securitate. Fiica sa, pe de altă parte, trăia o viaţă ca orice alt student universitar. Neştiind în mod fericit cât de precară putea fi.

„Da, bineînţeles că da”, a spus rapid iranianul. „Îmi cer scuze. Viaţa mea a fost destul de agitată. Lucrurile îmi scapă uneori din vedere.”
„Înţeleg perfect”.
„Bărbatul care vă interesează a trecut din Siria în Israel prin poarta Quneitra acum patru zile.”
„Şi după aceea?”
„Mă tem că sursele noastre din Israel nu sunt la fel de bune.”
Adevărat, fără îndoială. Dacă Nafisi ar fi avut mai mult, ar fi încercat să-l vândă. „Ca întotdeauna, apreciez ajutorul tău, Behzad. Voi face imediat transferul bancar asupra căruia am convenit.”
Losa şi-a trecut un deget peste gât şi Julian a deconectat apelul.
„Contactează-i pe oamenii noştri din Mossad. Vezi dacă ştiu ceva.”
„Imediat, Damian.”
„Încă nu există activitate la casa lui Rapp din Virginia?”.
„Nimic. Accesul în subdiviziune nu este practic, dar avem oameni care supraveghează de afară. Nici urmă de el sau de Claudia Gould.”
Ea şi fiica ei dispăruseră imediat după întoarcerea ei în SUA de la Paris. O dispariţie atât de completă încât a sugerat implicarea lui Irene Kennedy.
„Şi casa lui din Africa de Sud?”
„De asemenea, nimic. Dar mă îndoiesc că s-ar fi întors acolo. În prezent este în renovare.”
„Deci, ar putea fi oriunde”, a spus Losa, întorcându-se spre fereastră. Totuşi, nu s-a apropiat. Deşi geamul avea reputaţia de a fi rezistent la gloanţe, asta nu mai oferea prea mult confort.

CAPITOLUL 34

IDLIB
SIRIA
RAPP a apăsat mai uşor pedala de acceleraţie când s-a apropiat de o clădire cu o faţadă care semăna cu o cascadă. Molozul se îndepărtase suficient de mult peste stradă încât a trebuit să sară cu motocicleta pe ceea ce fusese cândva un trotuar pentru a putea trece.
Irene Kennedy alesese oraşul Idlib pentru reputaţia sa de bastion al rebelilor, dar această etichetă era puţin cam optimistă. La lăsarea întunericului, se vedeau foarte puţine semne de electricitate, iar mulţi dintre locuitorii săi arătau ca nişte carcase uzate. Afluxul de refugiaţi care fugiseră de guvern copleşise resursele zonei, lăsând foamea, expunerea şi bolile să roadă populaţia. Fără îndoială, acesta era planul Damascului – un asediu de facto care le va permite în cele din urmă să recucerească regiunea cu o rezistenţă simbolică.
Kennedy încă mai avea oameni pe statul de plată acolo, dar toţi erau un exemplu al straniilor parteneri de pat pe care CIA avea tendinţa de a-i atrage. Zona era controlată de un mozaic de facţiuni, dintre care cea mai puternică era Hayat Tahrir al-Sham. Singurul lucru pozitiv care se putea spune despre grupul aliat al Al-Qaeda era că era suficient de disperat pentru a fi cumpărat. Sau cel puţin închiriate pe termen scurt.
Indicaţiile pe care i le furnizase Kennedy erau puţin vagi într-un oraş în care prăbuşirile structurale şi bombardamentele redesenau constant reţeaua rutieră, dar în cele din urmă a găsit clădirea pe care o căuta strălucind în amurg.
„Asta este”, a spus el, coborând şi înmânându-i ceasul său Richard Mille sirianului care se agăţase de el din spate. Acesta l-a examinat ca şi cum ar fi fost un fel de expert în autenticitatea ceasurilor, dar în cele din urmă a dat din cap şi l-a băgat în buzunarul de la piept.
„Dumnezeu să fie cu tine”, a spus el, alunecând înainte şi apucându-se de bare. „Să nu ne faci să regretăm că nu te-am omorât.”
Rapp l-a privit cum a făcut un stângaci unu la optzeci şi opt şi, câteva clipe mai târziu, era singur într-un oraş despre care se spunea că mai avea încă două sute de mii de locuitori.
Cartierul era aşa cum se anunţa – industrial şi acum aproape abandonat din cauza pagubelor mari pe care le suferise în timpul războiului. Singura excepţie era structura din faţa lui. Cuprinzând două etaje şi

înconjurată de proprietăţi care odinioară erau de două ori mai înalte, fusese protejată într-o oarecare măsură de bombardamente. Nu era chiar o fortăreaţă de înaltă tehnologie, dar cerşetorii nu puteau alege. Până când proprietarii fuseseră acuzaţi de răzvrătire şi torturaţi până la moarte de către guvern, fusese sediul unui atelier de reparaţii de motoare. Mirosul incidentului încă se mai agăţa de proprietate şi, în ciuda stării în care se afla, nimeni nu-şi făcuse curaj să se instaleze în ea. Era greu de spus dacă acest lucru se datora fricii de fantomele răzbunătoare sau posibilităţii de vinovăţie prin asociere.
Uşa din faţă era încă solidă, iar o nouă încuietoare fusese instalată. Rapp a găsit cheia sub o cutie de Pepsi deteriorată despre care fusese informat şi a intrat. O lanternă puternică fusese lăsată lângă intrare şi a aprins-o, spălând fasciculul peste interior.
Echipamentul de reparaţii era de slabă tehnologie, dar toate erau încă la locul lor. Faptul că arăta ca o zonă de război părea să fie mai puţin legat de conflictul sirian şi mai mult de lipsa de organizare a fostului proprietar. Uneltele erau amestecate cu piese auto şi de motor, majoritatea fiind împrăştiate pe podea sau stivuite pe rafturi improvizate. Chiar şi scările care duceau la o mansardă din scândură care servea drept locuinţă a proprietăţii fuseseră parţial refolosite pentru a depozita cutii în diferite stadii de descompunere. Sub o grămadă de aripi ruginite, Rapp a găsit o motocicletă care părea că nu mai mersese de zeci de ani, dar care, conform rapoartelor, era în perfectă stare de funcţionare. Aparent, tot ce a trebuit să facă a fost să umfle cauciucurile şi să alimenteze.
Rapp se pregătea să verifice locuinţa, când a auzit o bătaie puternică în uşă. Nu era un pumn. Un fel de bâtă sau de fund de puşcă. Nu a fost în întregime neaşteptat. Chiar şi în acest cartier, nici activitatea recentă din clădire şi nici sosirea lui bruscă nu ar fi trecut neobservate. Întrebarea era: ce fel de primire avea să primească? Câteva doamne bătrâne cu un platou de barazek făcut în casă? Cu îndoială. Dar asta nu însemna neapărat un dezastru. Sirienii încercau să supravieţuiască şi asta însemna că oamenii vindeau lucruri, căutau de lucru şi ofereau expertiză locală. La naiba, poate că era doar cineva fericit de posibilitatea redeschiderii atelierului local de reparaţii şi care căuta să repare ceva.
Când a deschis uşa, bătrânele cu gustări cu praf de fistic nu erau de găsit nicăieri. În schimb, s-a confruntat cu doi bărbaţi care purtau eşarfe Jihadists „R” Us înfăşurate în jurul feţei. Cel din faţă avea un AK-47 agăţat în spate, în timp ce al doilea ţinea o armă similară la îndemână. Amândoi păreau alerţi, dar cel care mergea în spate părea aproape paranoic – uitându-se în spatele său la fiecare câteva secunde. Impresia generală era că îl vedea pe Rapp ca pe o ameninţare mai mică decât localnicii. Probabil alţi băieţi duri care se întreceau pentru orice resturi rămase în cartier.
„Cu ce vă pot ajuta?” a spus Rapp, păstrându-şi tonul uşor. „Nu sunt deschis pentru afaceri, voi...”
Bărbatul din faţă a trecut pe lângă el, în timp ce celălalt a luat-o pe o rută mai directă, folosindu-se de latura puştii sale pentru a-l împinge pe Rapp înapoi. Americanul nu a opus rezistenţă, împiedicându-se înapoi când tânărul a intrat şi a trântit uşa în urma lui.
Cel mai furios era înalt – se înălţa cu cinci centimetri peste cei doi metri ai lui Rapp şi era fără formă şi voluminos sub jeleul său. Ochii întunecaţi care erau singura parte vizibilă a feţei sale nu sugerau prea multe în ceea ce priveşte inteligenţa, dar lăsau să se înţeleagă o capacitate impresionantă de violenţă. Pielea netedă de la colţurile lor sugera că era suficient de tânăr pentru a nu fi cunoscut niciodată altceva decât războiul, ceea ce făcea ca concepte precum compasiunea, mila şi încrederea să îi fie complet străine. Spre deosebire de băiatul care îl ghidase recent pe Rapp prin munţi, acesta se trezea în fiecare dimineaţă supărat că se născuse.
Rapp s-a lăsat purtat cu mâinile în centrul clădirii, unde aştepta celălalt bărbat. Ochii lui erau mai bătrâni, înclinând mai mult spre oboseală decât spre furia nihilistă a tovarăşului său. Un om cu care se putea raţiona în măsura în care raţiunea avea vreun sens în Idlib.
„Ce cauţi aici?”, a spus el.
Rapp a deschis gura să vorbească, dar înainte de a ieşi vreun sunet, a fost lovit din spate de puşca bărbatului mai tânăr. Nu tare, dar suficient pentru a-l face să se împiedice înainte cu câţiva paşi.
„Planul meu... Planul meu este să redeschid garajul.”
„Ţi-ai ales un loc foarte periculos pentru a începe o afacere, prietene. De unde eşti?”
„Din Irak.”

El a dat din cap cu înţelepciune. „Noi vă putem ajuta. Pentru cincizeci de mii de lire siriene pe lună, te putem ţine în siguranţă şi îţi putem promova noua ta întreprindere.”
De fapt, asta era chiar mai bine decât o primire din partea clubului local de panificaţie – o adevărată răfuială de protecţie. Dacă îi puteau oferi nişte cunoştinţe locale şi ţineau celelalte hiene la distanţă, ar fi meritat cei douăzeci de dolari pe care îi cereau.
„Aş fi recunoscător.”
„O să luăm prima plată în avans.”
„Nu-i am”, a spus Rapp cu sinceritate.
Dacă Kennedy îşi făcuse treaba – şi întotdeauna o făcea – banii şi echipamentul lui se aflau la etaj, într-un dulap de oţel. Nu era ceva ce voia să deschidă în faţa lor.
„Mincinosule!”, a ţipat tânărul din spatele lui, apoi i-a trântit din nou puşca în spate. Rapp nu s-a mai obosit să facă un spectacol de poticnire de data asta, începând să simtă cum îi creşte furia. Dacă aceşti doi nemernici ar fi putut să-şi controleze puţin impulsurile, totul avea o şansă să se rezolve.
„Îţi jur că pot să am prima plată până mâine”, a implorat Rapp. „Lucrurile mele nu au sosit încă. Nu am decât hainele de pe mine. Dacă vrei, ia nişte scule ca garanţie. Ele valorează ceva. Aduceţi-le mâine şi vă voi da banii.”
Cel responsabil s-a uitat în jur, dar, din ce a putut vedea Rapp din expresia lui, nu era impresionat. În cele din urmă, privirea i-a căzut pe treptele şubrede dinspre est.
„Ce e acolo sus?”
„Nimic mult mai mult decât o saltea.”
„Serios?”, a răspuns el. „Atunci nu te va deranja să aruncăm o privire”.
„Bineînţeles că nu”, a spus Rapp, asigurându-se că vocea lui nu trăda faptul că norocul tuturor tocmai se sfârşise.
Scara era înşurubată de perete cu feronerie ruginită şi îi lipsea balustrada de protecţie. Structura se flexa periculos în timp ce se ridicau, sugerând că ar fi fost mai înţelept să se ridice câte un singur om adult pe rând. Acestea fiind spuse, „siguranţa mai întâi” nu era chiar motto-ul naţional al Siriei.
Rapp îl urmă pe bărbatul mai în vârstă, evitând o treaptă spartă şi uitându-se la resturile de oţel, piatră şi beton de pe solul de dedesubt. Combinaţia potrivită de gravitaţie şi resturi zimţate exista la doi paşi de aterizare – o selecţie de bare de armătură şi fier unghiular care era depozitată pe verticală într-o serie de rafturi. Urcarea mai sus ar fi conferit mai mult impuls unui obiect în cădere, dar ar fi creat şi potenţialul unei aterizări mai confortabile pe un rezervor de compresor orizontal de mari dimensiuni.
Rapp a încetinit când l-a auzit pe puştiul din spatele lui curăţând treapta spartă. O clipă mai târziu, a simţit o altă lovitură în spate, ceea ce i-a dat o idee solidă despre poziţia adversarului său. În loc să se împiedice în faţă, aşa cum era fără îndoială de aşteptat, s-a învârtit, aruncând un braţ în umărul tânărului. Impactul l-a făcut să se clatine spre stânga, punând un picior în lateral pentru a-şi recăpăta echilibrul, dar nu a găsit decât aer. L-a eliberat pe AK şi şi-a învârtit braţele în vânt într-un mod care amintea de desenele animate pe care Rapp le urmărise în copilărie, căutând ceva de care să se agaţe, dar fără să găsească nimic.
Când căderea a fost inevitabilă, Rapp s-a întors din nou cu faţa înainte, apucând arma atârnată pe spatele celuilalt bărbat. Era şi mai uşor să-l trimită să se prăbuşească pe podea, dar cu un rezultat ceva mai puţin catastrofal. A ricoşat în compresor înainte de a ateriza pe spate pe podeaua de beton. Rapp a coborât în fugă pe scări, observând că bărbatul mai în vârstă era încă conştient, dar incapabil să se ridice sau să elibereze arma prinsă în spatele său.
Bărbatul mai tânăr avusese o soartă semnificativ mai rea. Aşa cum fusese planificat, rămăsese acolo unde aterizase – înţepenit pe o bucată de fier unghiular care îi pătrunsese prin şold şi ieşise prin mijlocul stomacului. Partea inferioară a corpului său era nemişcată de moarte, în timp ce mâinile sale loveau fără folos bara de oţel, sugerând că avea leziuni la nivelul coloanei vertebrale. Sângele îi curgea din gură în timp ce capul i se întorcea spre Rapp, dar furia îi era nedisimulată în ochi. La vârsta lui şi în aceeaşi poziţie, Rapp şi-a imaginat că propria lui expresie nu ar fi fost cu mult diferită.
„Naahil!”
Vocea din spatele lui Rapp era disperată, dar nu reuşea prea mult în ceea ce priveşte volumul.

Bărbatul de pe podea reuşise să se rostogolească pe o parte, dar părea să fi uitat de puşca pe care o avea în spate. În schimb, ochii i se fixaseră o clipă pe tovarăşul său muribund înainte de a se îndrepta spre Rapp.
„Vă rog! Fiul meu...”
„O să mă ocup eu de el”, a răspuns calm Rapp. „Dar mai întâi trebuie să răspunzi la câteva întrebări. Mai este cineva cu tine? Cineva de afară?”
„Nu”, a spus el, luptându-se să respire. Era aproape sigur că-şi rupsese câteva coaste şi poate chiar îi crăpase un plămân.
„Dar organizaţia ta? Câţi sunt?”
A clătinat din cap. „Nicio organizaţie. Cartierul ăsta e mort. Doar... Doar noi.”
Rapp a văzut agonie în ochii bărbatului, dar nu şi înşelăciune.
„Te rog... ajută-l. Vă rog.”
Ceea ce cerea era clar. Idlib nu era un oraş cu ambulanţe, operaţii de urgenţă şi rampe pentru scaune cu rotile. Cei puternici supravieţuiau şi toţi ceilalţi mureau.
Rapp a luat o lungime de ţeavă, lovind-o cu toată forţa în fruntea băiatului şi apoi lăsând-o să cadă la pământ. „Vedeţi? E în regulă. E cu Dumnezeu acum.”
Rapp a terminat de sudat şi apoi şi-a ridicat casca pentru a-şi examina lucrarea. Arăta ca o lucrare a unui elev de clasa a opta care a picat la ora de atelier, dar îşi făcea treaba. Cu o cantitate sănătoasă de şlefuire şi o cutie de Rust-Oleum, răspunsul Siriei la Rust-Oleum, nimeni nu s-ar fi uitat la ea de două ori.
Şansele ca el să scoată două cadavre din clădire şi să le ascundă în condiţii de siguranţă să nu fie văzute erau în jur de zero. Singurul vehicul disponibil era motocicleta, iar un fel de plimbare în deşert de tip Weekend la Bernie, pe jumătate făcută, ar fi atras atenţia chiar şi în Idlib, un oraş devastat de război.
Cealaltă opţiune – stivuirea lor într-un colţ nefolosit al clădirii – ar fi fost şi mai rea. După câteva zile, duhoarea ar fi devenit copleşitoare.
Tăierea unei găuri în rezervorul compresorului a fost cea mai bună soluţie pe care a putut-o găsi. Să-i bage pe amândoi înăuntru fusese un puzzle de carne dezordonat, dar în cele din urmă reuşise. Spera ca sigiliul să fie etanş, dar cu presiunea care se acumula pe măsură ce trupurile se descompuneau, nu era sigur. Poate că ar fi luat nişte epoxidic împreună cu Rust-Oleum.
Incinta mică de la al doilea nivel nu era prea plăcută la vedere. Era o saltea pe podea şi o baie cu apă filtrată printr-un sistem care l-ar fi împiedicat să cadă pradă epidemiei de holeră care îşi făcea veacul. Un set de dulapuri metalice se aliniau pe un perete şi el şi-a folosit cheia pentru a le deschide. Înăuntru, a găsit comoara pe care contactele lui Kennedy i-o lăsaseră. Un laptop, o legătură prin satelit şi un pistol rusesc GSh-18 care trebuia să fie suficient într-o ţară mai mult sau mai puţin lipsită de produse Glock. În categoria confort, se aflau un sac de dormit, diverse haine de schimb şi articole de toaletă de bază. A luat o periuţă de dinţi şi a folosit-o cu recunoştinţă în timp ce îşi inventaria rezervele de mâncare, banii şi colecţia de paşapoarte.
Toate aşa cum a promis. Nu o soluţie pe termen lung, dar suficient fie pentru a se ocupa de Aleksandr Semenov, fie pentru a decide că era imposibil şi a fugi din ţară.
A pornit laptopul şi a aşteptat ca sistemul de operare proprietar să ceară o parolă. Odată introdusă, a putut accesa un dosar care conţinea diverse fotografii din satelit ale instalaţiei lui Semenov, precum şi desene care denotă scara acesteia. Folosind trackpad-ul, a adăugat ceea ce ştia din timpul petrecut acolo şi ceea ce îi spusese Kadir.
Deşi nu era chiar cel mai de încredere om pe care Rapp îl interogase vreodată, amintirile sale despre personal şi aspect păreau credibile. Cel mai mare gol era secţiunea modernă a instalaţiei, pe care Kadir nu o văzuse niciodată, iar Rapp nu petrecuse decât câteva minute în ea. Locuinţa lui Semenov se afla aproape sigur la ultimul etaj, împreună cu biroul său – acolo se aflau ferestrele masive şi accesul la terasa de pe acoperiş. În afară de asta, dispunerea era neclară. Kennedy ar fi fost aproape sigur capabilă să obţină planurile de la informatorii ei din Moscova, dar considerase că era prea riscant. Orice interes brusc faţă de acest avanpost îndepărtat era menit să atragă atenţia.
Un al doilea dosar conţinea mai multe fotografii aeriene, dar acestea se concentrau mai puţin asupra clădirii şi mai mult asupra activităţii. Tocilarii de la Langley reuşiseră să identifice indivizii după caracteristicile lor fizice şi să se folosească de asta pentru a corobora estimările lui Kadir: între cincizeci

şi şaizeci de muncitori, cu nu mai puţin de douăzeci şi cinci înarmaţi. Deţinuţii puteau fi văzuţi ocazional într-o curte interioară, iar Agenţia era, de asemenea, de acord cu estimarea lui Kadir: douăzeci.
Elicopterul cu care venise Rapp se afla aproape întotdeauna în incintă şi părea să fie singurul avion care intra sau ieşea vreodată. Pe baza modernizării de lux pe care o observase, era aproape sigur că era rezervat pentru călătoriile lui Semenov. Nu exista nicio pistă de aterizare care să permită avioanelor să aterizeze. Toate transporturile – umane sau de altă natură – veneau cu camioane.
Analiştii de la Langley încercaseră cât putuseră de bine să alcătuiască un orar pentru aceste transporturi şi făcuseră o treabă de mântuială. Alimentele şi alte provizii soseau cu regularitate din Damasc şi din diverse oraşe portuare, dar cu orare şi vehicule aleatorii, obişnuite în ţările devastate de război. Mult mai interesante erau intrările şi ieşirile de subiecţi de testare. Deşi, de asemenea, nu se desfăşurau după un program precis, procedurile şi calendarul păreau mult mai rigide.
Nu au existat imagini cu camioanele cu subiecţi de testare părăsind instalaţia, probabil pentru că erau programate pentru a evita sateliţii de spionaj americani. Totuşi, ştia cum funcţionează lucrurile de la Kadir. Ruşii îngrămădeau toate persoanele cu care terminaseră în spatele unui mijloc de transport, înainte de a le duce în deşert pentru a le elimina. Camionul a intrat apoi în vizorul satelitului în apropierea oraşului al-Taibah, a continuat spre închisoarea Sednaya, apoi a vizitat o tabără de refugiaţi la nord-est de Damasc. După aceea, a urmat un traseu consistent pentru a se întoarce la unitatea lui Semenov. Încă o dată, sosirea sa a fost programată pentru a evita supravegherea americană.
Rapp s-a dat înapoi pe saltea, sprijinindu-se de peretele de beton din spate. Exista o mulţime de teritoriu deschis în jurul complexului lui Semenov şi era sigur că oamenii din turnuri îl supravegheau îndeaproape. De asemenea, erau posibili şi senzorii electronici. Poate chiar şi mine de teren.
Locuinţele de lux, ferestrele mari şi elicopterul trucat sugerau că Semenov se simţea bine acolo. Şi de ce nu? Instalaţia sa era în mijlocul pustietăţii, bine securizată după standardele siriene şi la îndemâna avioanelor de la baza rusă din Hmeimimim. Fără îndoială, el s-a gândit că putea face tot ce dorea acolo fără teamă de represalii.
Şi până acum, avusese dreptate.

CAPITOLUL 35

LA SUD-VEST DE AL-QADR
SIRIA
ALEKSANDR Semenov a luat o înghiţitură din vodca sa, apoi s-a întors să studieze rapoartele din faţa lui. Pentru prima dată din memorie, acestea nu aveau nicio componentă ştiinţifică. Niciun test, niciun eşec, nicio teorie sau compuşi chimici noi. Noua formulă de captagon dădea toate indiciile de a fi în iteraţia finală. După ani de eforturi, dependenţa, daunele pe termen lung şi costul său fuseseră complet optimizate. În câteva săptămâni, urmau să aducă un alt grup de subiecţi de test pentru a se asigura cu desăvârşire că nu existau probleme, dar nici el, nici echipa de cercetare nu anticipau altceva decât un succes fără echivoc.
Din nefericire, acest succes avea să genereze un set cu totul nou de probleme: extinderea producţiei, extinderea reţelei sale de distribuţie şi pătrunderea în noi ţări din Europa de Vest. Sistemele cu niveluri ridicate de complexitate erau în mod normal punctul său forte, dar, în mod ciudat, se străduia să se concentreze asupra paginilor din faţa sa.
Sau poate că nu era atât de ciudat.
Semenov a aşezat dosarul lângă el pe canapea şi a privit spre ferestrele masive din faţa lui. Prin ele, reflectoarele evidenţiau linia gardului şi contrastau cu întunericul de dincolo. Obiectul interesului său, însă, era ceva mai aproape.
În seara aceasta, Alea purta o rochie roşie de satin, ceva mai puţin pudică decât cea pe care o purtase la prima lor întâlnire. Stătea pe un scaun lângă geam, cu coapsele – vizibile la zece centimetri deasupra genunchiului – strâns lipite.
Pielea ei strălucea de o peliculă subţire de transpiraţie care se potrivea aproape exact cu strălucirea satinului. De data aceasta era mai avansată în retragerea captagonului. Nu suficient pentru a o îmbolnăvi

în exterior, dar suficient pentru a-i oferi o avanpremieră a suferinţei care avea să înceapă în curând fără intervenţia lui. Din experienţa lui, sincronizarea era totul. Seara pe care o plănuise urma să fie semnificativ mai aventuroasă decât ultima lor şi avea nevoie de un pic mai multă flexibilitate.
Ea privea pe lângă el cu ochi întunecaţi, tinerei. Anticiparea era la fel de înfiorătoare pentru ea pe cât era de delicioasă pentru el. Neputând să ţipe, să plângă sau să se compătimească cu colegii ei de celulă, nu putea face altceva decât să-şi imagineze ce aveau să însemne următoarele ore. S-a concentrat pentru o clipă asupra locului unde tivul rochiei ei se întâlnea cu pielea ei şi apoi a întins din nou mâna spre dosar.
În realitate, genul de detalii operaţionale banale pe care le conţinea erau mai bine gestionate de alţii. El era un creator. Un vizionar. Munca lui era terminată şi nu avea niciun motiv să continue în Siria. Dar ce însemna asta? Îi va permite preşedintele să se întoarcă? Îşi putea permite ca Semenov să revină triumfător la Kremlin? Şi dacă nu, se mai agăţa el de suficientă putere pentru a împiedica acest lucru?
O bătaie plină de compasiune în uşă îl făcu pe Alea să privească cu speranţă în direcţia ei. Ca întotdeauna, Semenov dăduse instrucţiuni ca în seara aceea să nu fie deranjat decât dacă era urgent. Furia pe care ar fi simţit-o în mod normal în faţa intruziunii a fost copleşită de curiozitate. Să fie oare informaţia pe care o aştepta?
„Vino!”
Bărbatul care a păşit era un fost comandant al Grupului Wagner, cu o inteligenţă peste medie pentru un om din profesia sa. Ţinuta lui era foarte pătată de sânge, o parte din el fiind încă suficient de umedă încât să strălucească purpuriu sub luminile de deasupra capului. Ochii fetei s-au mărit de groază, iar Semenov s-a bucurat de asta pentru o clipă înainte de a-şi îndrepta atenţia spre bărbatul care stătea acum la orizont în faţa lui.
„Ce?”
„Lenkov a cedat în cele din urmă. A rezistat mai mult decât aş fi crezut.”
Într-adevăr. Trecuseră trei zile de când tânărul soldat îi permisese lui Matthieu Fournier să scape. Trei zile de suferinţă fizică extraordinară, în timp ce suferinţa lui Semenov fusese mai mult intelectuală. Fusese obligat să-şi petreacă ultimele şaptezeci şi două de ore speculând fără date – o activitate pe care o detesta.
Cea mai plauzibilă explicaţie pentru ceea ce se întâmplase era că fusese trădat de propriile forţe. Prima evadare a canadianului era uşor de explicat prin implicarea sirienilor. Aceştia erau infinit coruptibili şi nu era complet neverosimil ca Damian Losa să fi avut resursele necesare pentru a orchestra ambuscada de la fermă. Totuşi, acest lucru era diferit.
Pentru a realiza o ambuscadă pe drumul dintre acolo şi Tartus, forţa de atac ar fi trebuit să deţină informaţii extrem de precise. Informaţii care nu puteau proveni decât din interiorul organizaţiei sale. Cea mai bună explicaţie era că căpitanul Lenkov şi un număr oarecare de alţi oameni din unitate primeau ordine de la Moscova. Că liderii de la Kremlin încercau să-i saboteze eforturile în încercarea de a-l slăbi din punct de vedere politic. Sau poate că această evaluare era prea optimistă. Era posibil ca oamenii pe care Semenov se baza pentru bunăstarea sa fizică să ajungă să o pună în pericol? Ar fi îndrăznit Boris Utkin să întreprindă o acţiune atât de îndrăzneaţă? Era o ameninţare suficient de credibilă pentru ca Semenov să reducă semnificativ numărul de oameni cu care intra în contact direct şi să evite să-şi părăsească apartamentul de la dispariţia lui Fournier.
„Şi?”
„Nu a fost nicio ambuscadă.”
Semenov simţea cum îi curge transpiraţia pe spate. „Atunci Lenkov a orchestrat evadarea lui Fournier?”.
„Nu. Nu este deloc ceea ce am crezut. Canadianul a evadat singur.”
„Cum? Prostii. Încă te minte.”
„Nu prea cred. Discrepanţele dintre relatarea lui iniţială şi ceea ce am găsit pe drum acum se potrivesc toate. Fournier a acţionat frâna de urgenţă de pe partea pasagerului şi ambele motociclete au lovit partea din spate a vehiculului. Apoi l-a împins pe şofer prin uşă şi a trecut cu el peste pantă. L-a ucis pe acel om cu o piatră şi l-a împuşcat pe altul. După aceea, a fugit spre copaci. Lenkov a fost singurul om în stare să îi urmărească, dar nu a putut ţine pasul. Când s-a întors la vehicule, unul dintre motociclişti era încă în viaţă şi l-a adus înapoi aici pentru a raporta şi a-i acorda îngrijiri medicale.”
„Înseamnă că tot ce ne-a spus iniţial a fost o invenţie?”

Bărbatul a dat din cap. „Gândită pe drumul de întoarcere. Din motive evidente, nu a vrut să recunoască faptul că un bărbat singur i-a învins pe el şi pe ceilalţi.”
Ochii lui Semenov s-au îngustat în timp ce încerca să proceseze ceea ce auzise. În decurs de mai puţin de un minut, întreaga sa situaţie strategică se schimbase. Dar ce însemna asta, mai exact?
„Ce vreţi să fac cu Lenkov, domnule? „
„Puneţi-l în program.”
„Nu sunt sigur că mai sunt destui...”
„Bagă-l în program!” a strigat Semenov.
Bărbatul a salutat şi a bătut în retragere spre uşă. Odată închisă, Semenov s-a ridicat în picioare şi a început să se plimbe sub privirea atentă a fetei din ce în ce mai chinuite.
Ar fi trebuit să se simtă uşurat că Moscova nu se afla în spatele evenimentelor recente, dar senzaţia era surprinzător de atenuată. În ciuda unei anchete amănunţite a FSB-ului, Matthieu Fournier nu era cine spunea că este. Losa reuşise să introducă un operator în interiorul acestei instalaţii şi să se apropie la câţiva centimetri de el. Îşi amintea cât de aproape ajunsese de acel om – un ucigaş care făcuse calm pe avocatul speriat în timp ce aştepta o deschidere. Părea probabil că singurul motiv pentru care supravieţuise fusese faptul că Fournier nu avusese nicio speranţă de scăpare după ce executase asasinatul.
Unde se afla acum? Evadase din Siria? Sau era încă acolo, cu cunoştinţe substanţiale despre dispunerea complexului, măsurile de securitate şi personal? Era de conceput că ar fi putut organiza un atac? Exista o sursă nesfârşită de localnici dornici de luptă dispuşi să facă orice pentru bani. Iar Fournier eliminase deja un număr uimitor de oameni ai lui Semenov. Opt soldaţi foarte bine pregătiţi, a căror pierdere îi degradase semnificativ forţa de securitate.
Semenov se afla într-o poziţie foarte slăbită, pe care nu era capabil să o îmbunătăţească. Un apel la Moscova pentru întăriri ieşea din discuţie. Orice manifestare de slăbiciune sau incompetenţă nu ar fi făcut altceva decât să alimenteze forţele care complotau împotriva sa. O cerere discretă de întăriri de la Damasc era la fel de imposibilă. Preşedintele sirian era implicat în încercarea de a controla violenţele care se răspândeau din Saraqib şi era înfuriat de pierderea Înălţimilor Golan.
Semenov s-a uitat din nou spre ferestre, dar a văzut acelaşi lucru ca şi înainte. Strălucirea stinsă a turnurilor de pază. Clipa gardului de sârmă. Deşertul întunecat şi pustiu de dincolo. Era real? Sau doar ceea ce ar fi trebuit să vadă? Existau acolo forţe care se organizau împotriva lui? Nu doar Losa, ci chiar Kremlinul însuşi?
Era prea pierdut în gânduri pentru a observa apropierea fetei. Ea l-a speriat când a întins mâna, făcându-l să facă un pas înapoi. Degetele ei erau umede de sudoare când i-au atins obrazul, dar el nu simţea nimic din pofta sau puterea pe care ea şi fetele dinaintea ei i le oferiseră cu atâta încredere. În schimb, a simţit doar o furie neputincioasă. Pentru ea. Pentru bătrânii din Moscova. Pentru ţara în care îşi petrecuse ultimii doi ani din viaţă muncind din greu.
Semenov a îndreptat o mână spre faţa ei, dar în loc de palma obişnuită, a strâns un pumn. Ea s-a învârtit şi a căzut pe podea, sângerând rău de la o tăietură pe obraz. El a apucat-o de păr când a încercat să se târască, târând-o spre bar. Ea s-a zbătut slab în timp ce el a deschis un sertar şi a scos o pungă de pastile Captagon.
„Asta vrei?”, a ţipat el, forţându-i capul pe spate şi băgându-i în gură un pumn de tablete albe. Lacrimile îi curgeau pe faţă şi ea a început să se înece, dar el nu s-a lăsat, în schimb îşi ţinea palma strânsă pe gura ei şi o folosea pentru a-i trânti ceafă în mod repetat în podea.

CAPITOLUL 36

IDLIB
SYRIA
O BĂTAIE a răsunat în uşă, ridicându-se deasupra zgârieturii barei de protecţie a camionului pe care Rapp o târa pe beton. Primise deja câţiva vizitatori, majoritatea doar curioşi şi câţiva care căutau mici reparaţii la motor.

Acesta era diferit. Trei lovituri puternice în succesiune rapidă. Două un pic mai lente. În cele din urmă, o pauză lungă care s-a încheiat mai degrabă cu o palmă. Conceptul bătăii secrete exista de suficient de mult timp pentru a fi adoptat de frăţii, imortalizat în filme de spionaj de serie B şi descris pe papirus. Dar pentru un motiv întemeiat. Nu dădeau niciodată greş.
A scăpat bara de protecţie pe o grămadă tot mai mare de moloz din colţ şi a traversat spaţiul pentru a deschide uşa. La fel ca şi bărbaţii îngropaţi acum în rezervorul compresorului, acesta purta o eşarfă înfăşurată în jurul capului, ascunzând totul în afară de o pereche de ochi albaştri pătrunzători. Neobişnuit în regiune, dar cu greu nemaiauzit.
„Eram pe barca mea, dobitocule. Pluteam în jurul Mediteranei cu o undiţă într-o mână şi o bere în cealaltă."
Scott Coleman a păşit înăuntru, iar Rapp a închis uşa în urma lui.
„Dar, hei, nu-ţi face griji. Şi locul ăsta e drăguţ."
„Cel puţin a fost o călătorie scurtă."
„Nu încerca să netezeşti lucrurile", a spus el, scoţând rucsacul uşor şi AK-47 pe care le purta. „Am de gând să-ţi port pică."
„Ţi-aş oferi o băutură pentru a-ţi uşura suferinţa, dar, ştii tu, ţara musulmană."
„Remarcabil."
„Cum stăm?" a întrebat Rapp.
„Băieţii mei fie sunt deja în ţară, fie vor fi până mâine dimineaţă. Mai avem încă treisprezece arabi care vin din toată regiunea. S-ar putea să mai dureze încă o zi sau două până când toate cizmele lor vor fi pe teren."
„De încredere?"
„Absolut. Toţi sunt oameni cu care am lucrat în trecut. Şi se vor integra."
Rapp a dat din cap. Coleman şi oamenii lui erau cei mai buni din branşă, dar, între trăsăturile lor caucaziene şi abilităţile lingvistice îndoielnice, aveau un mod de a atrage atenţia.
„Deci, nu sunt probleme la intrare?"
„Floare la ureche. Nu e prea greu să intri într-o ţară din care toată lumea cu jumătate de creier încearcă să iasă. Echipamentul este mai greu. Îl introducem prin canalele existente – bande criminale stabilite din Turcia, Liban şi Irak. Nu sunt cele mai ascuţite unelte din magazie, dar îşi vor face treaba."
„Claudia?"
„Ea nu este implicată. Irene le ţine pe ea şi pe Anna la răcoare pe undeva. Nu mi-a dat o locaţie pentru că, ştii, suntem în Siria, fiind ţinta guvernului local, a ruşilor şi a Cartelului Losa. Dar mi-a spus să-ţi spun să nu-ţi faci griji pentru ei. Sunt în siguranţă."
Nu era o asigurare pe care Rapp ar fi acceptat-o cu uşurinţă de la oricine altcineva, dar dacă Kennedy era încrezător, era suficient de bine.
„Deci, care e treaba, Mitch? Pare a fi o echipă mare."
Rapp îl duse sus şi îi arătă informaţiile despre instalaţia lui Semenov.
„Ce vrei să faci? Să o nivelezi?"
„Nu chiar. Mă interesează să pun mâna pe cel care conduce locul."
Coleman a lăsat să iasă o respiraţie lungă. „Distrugerea e uşoară, dar să răpeşti pe cineva dintr-un complex ca acela e o treabă grea. Nu putem aştepta să plece şi să-l prindem când se află într-un loc mai puţin sigur?"
„Mă îndoiesc că pleacă foarte des. Iar când o face, o face cu o navă de luptă rusească."
„Ce-ar fi să-l omorâm în schimb?"
„E mai bine decât nimic, dar îl vreau în viaţă."
„Când spui „vreau", este doar o preferinţă vagă sau mai degrabă o dorinţă profundă?"
„A doua variantă."
Coleman s-a lăsat pe saltea, sprijinind laptopul pe genunchi şi uitându-se la ecran. „Câţi oameni sunt acolo?"
„Să zicem şaptezeci şi cinci. Douăzeci şi cinci de trăgători cel mult. Poate chiar şaptesprezece, dacă nu-şi înlocuiesc victimele. Restul sunt fie personal necombatant, fie prizonieri."

„Deci, în cel mai rău caz, opt băieţi la datorie, dacă ne gândim la trei schimburi pe zi. Treisprezece în ture de 12 ore. Sau chiar şase sau nouă, dacă estimarea ta este corectă. Sunt buni de ceva?”
„Un amestec de mercenari, Spetsnaz şi armată regulată.”
„Deci, da. Ştii unde se află cazarma lor?”.
„Nu avem detalii despre interior care să nu se regăsească pe diagramă. Iar acestea se bazează pe memoria mea şi pe cea a unui om care a fost închis acolo pentru o vreme.”
Rapp a decis să omită faptul că informatorul în cauză avea leziuni cerebrale.
„Aşadar, ai fost cu adevărat înăuntru? Cât de întărit este interiorul?”
„O mulţime de beton şi uşi securizate, dar cea mai mare parte a fost construită ca spital. Nu o instalaţie militară.”
„Dar cum rămâne cu civilii?”
„Nu-mi pasă.”
„Deci, putem să tragem în tot ce mişcă?”
Nu era ideal, dar asta era realitatea. Dincolo de gărzi, vorbeau despre oameni de ştiinţă care făceau experimente pe semenii lor şi o grămadă de insurgenţi dependenţi de droguri fără speranţă. Chiar şi femeile din taberele de refugiaţi probabil că nu ar fi fost complet nevinovate. Nu mulţi oameni din Siria erau şi el nu avea de gând să-şi pună în pericol oamenii încercând să-i deosebească pe cei buni de cei răi.
„Dacă toată lumea din acea clădire moare, cu excepţia ţintei noastre, nu am de gând să-mi pierd somnul pentru asta.”
„Există ceva pentru care îţi pierzi somnul?”
„Nu prea multe.”
„Bine. Ei bine, recunosc că asta face lucrurile mai uşoare. Ştim unde este omul nostru?”
„Treci la pagina următoare.”
Fostul SEAL a făcut-o, luându-şi un moment pentru a o scana. „Lasă-mă să ghicesc. Ultimul etaj cu toate ferestrele.”
„Da.”
„Îl va ţine departe de pericol, dar va fi şi mai greu de ajuns la el. E fezabil, totuşi. Principala mea problemă nu este complexul, ci ceea ce este în jurul lui. Nu e nimic. Ne vor vedea venind de la 30 de kilometri. Există vreun vehicul de aprovizionare cu care să ne putem urca?”
„Unul în special”, a răspuns Rapp. „Un Ural rusesc. Programul e cam liber, dar ştim de unde provine. Aduc prizonieri de lângă Damasc”.
„S-ar putea să meargă”, a recunoscut Coleman. „Un Ural e destul de mare ca să încapă toţi oamenii şi echipamentul nostru, dacă ne strângem.”
A lăsat laptopul deoparte şi şi-a trecut degetele prin părul blond tuns scurt. „Să punem mâna pe camion este fezabil. Am mai făcut acest gen de lucruri şi vor fi o mulţime de locuri singuratice pe drum care nu vor suporta viteze mari. Ceea ce mă deranjează este ce se va întâmpla când vom ajunge acolo. În funcţie de estimarea pe care te bazezi, suntem depăşiţi numeric de operatorii experimentaţi care au avantajul terenului propriu. Mai avem şi problema ca ei să lanseze un apel de ajutor. Am putea avea elicoptere ruseşti deasupra noastră în mai puţin de o oră. În cele din urmă, avem o ţintă care nu poate fi rănită şi care, presupun, este cineva pe care forţele lor de securitate îl vor căuta în mod special, nu? Nu ne-ai adus aici ca să-l înhăţăm pe omul de serviciu.”
„Nu, nu pe omul de serviciu”, a confirmat Rapp.
„Şi mai este şi problema de a-l scoate de acolo şi de a-l scoate din Siria. Ce nu văd eu aici, Mitch? Chiar dacă reuşim să o scoatem la capăt, vom fi norocoşi să nu ne pierdem jumătate din oameni.”
Rapp a tras un scaun pe care îl recuperase şi s-a aşezat. „Ceea ce nu vezi este garajul subteran.”
„Nu cred că parcarea este cel mai mare obstacol al nostru aici.”
A ignorat gluma prietenului său. „Este un spaţiu mare, cu probleme structurale serioase. Ţinta noastră se află în secţiunea mai nouă, mai bine construită.”
„Nu vă urmăresc.”

„Le dăm drumul băieţilor noştri la poartă. Apoi cineva intră cu camionul în garaj şi aruncă în aer câteva sute de kilograme de explozibili şi Semtex. Chiar dacă nu dărâmăm clădirea, facem un drum lung spre neutralizarea avantajului lor.”
„Este o idee interesantă, şi ai spus că ar trebui să aducă prizonieri, nu-i aşa? Asta înseamnă că o grămadă de trăgători vor fi în garajul ăla aşteptându-i să ajungă acolo. Problema este că nu văd nicio versiune a planului tău în care şoferul camionului să supravieţuiască.”
Rapp a sprijinit scaunul pe două picioare, făcându-l să scârţâie periculos. „Lasă-mă pe mine să-mi fac griji în privinţa asta. Tu fă-ţi griji pentru restul.”

CAPITOLUL 37

ÎN APROAPE DE CAZENOVIA
NEW YORK
SUA
CLAUDIA a coborât grătarul şi a folosit o perie de sârmă pentru a curăţa ceea ce părea a fi ani de zile de murdărie. Bucătăria în aer liber era o caracteristică pe care o iubea, dar aceasta lăsa puţin de dorit. Totuşi, ziua era uimitoare, cu temperaturi de peste şaptezeci de grade, cer albastru şi o reducere semnificativă a insectelor care le dăduseră bătăi de cap la începutul săptămânii. Anna insistase să pună grătarul la treabă, iar seara asta era seara potrivită. Un festin american pe care Mitch l-ar fi adorat – friptură, fasole la cuptor, cartofi şi porumb pe ştiulete. Mama ei, în mod chintesenţial franţuzoaică, ar fi fost îngrozită. Anna şi echipa lor de securitate, pe de altă parte, ar fi fost încântaţi.
A agăţat peria înapoi în cârligul ei şi a privit spre proba de sticlă a casei care se profila deasupra ei. Stilul şi starea ei sugerau că fusese construită în anii optzeci, dar dispunerea şi buncărul ataşat se dovediseră ideale. Şi mai atrăgătoare erau cele două sute de acri de iarbă ondulată, străbătută de garduri albe. Şi-a umbrit ochii pentru a examina dealurile îndepărtate cu vârfuri de copaci, apoi şi-a îndreptat atenţia către o figură ceva mai puţin îndepărtată călare pe un cal.
Anna se distra de minune. Mergea din grajd în grajd, din corral în corral, căutându-şi următorul armăsar, vorbind cu sufletul la gură cu personalul care avea grijă de ei şi atârnând de fiecare cuvânt rostit de instructorul ei de echitaţie. Conversaţia de la masă rareori se abătea de la subiecte legate de cai şi abia dacă menţionase absenţa lui Mitch sau a prietenilor ei. Bineînţeles, asta urma să se întâmple, dar Claudia a calculat că mai avea la dispoziţie încă o săptămână până când bula ecvestră a fiicei sale să explodeze. Până atunci, speranţa era că Mitch ar fi terminat cu Siria şi ar fi putut pleca cu toţii acasă.
Trebuia să se fi întors cu o săptămână în urmă, după trădarea lui Damian Losa, dar existase un fel de întârziere. Irene Kennedy o asigurase că era bine, dar că prima încercare de extracţie eşuase. Era adevărat? Sau doar una dintre multele minciuni care alunecau cu atâta graţie de pe limba directorului de lungă durată al CIA? Mult mai credibilă era ideea că găsise acolo ceva care îl interesa. Şi, pe baza implicării bruşte a lui Kennedy, era ceva care mergea mult dincolo de Damian Losa.
Aşa că iată-le pe ea şi pe fiica ei, întemniţate într-un castel menit să le ţină dincolo de raza de acţiune extrem de lungă a lui Losa. Dar, de asemenea, închisă în afara a ceea ce se întâmpla – complet în întuneric şi incapabilă să-şi folosească propriile abilităţi considerabile pentru a ajuta. Era un chin care se înrăutăţise semnificativ atunci când Scott Coleman şi restul operatorilor SEAL Demolare şi Salvare dispăruseră. În ultimii câţiva ani în care se ocupase de logistica companiei, ajunsese să se gândească la ei ca la oamenii ei. Responsabilitatea ei. Dacă ceva nu mergea bine, ea nu putea face nimic în privinţa asta. Şi, deşi Irene Kennedy era cea mai bună din lume în ceea ce făcea, cedarea controlului era dureroasă şi terifiantă.
„Cum merge treaba?”
„Fantastic”, a spus unul dintre bărbaţii aşezaţi la masa de picnic. Ceilalţi trei au dat din cap cu entuziasm, dar cu gurile prea pline pentru a răspunde altfel. Detaşamentul ei de protecţie mânca în schimburi, jumătate din echipă fiind întotdeauna desfăşurată. Doi bărbaţi cutreierau în prezent perimetrul cu câini, unul se afla înăuntru, monitorizând sistemul de supraveghere de ultimă generaţie, iar altul era cu Anna.

Claudia o putea vedea pe aceasta pilotând un cal în jurul unui corral ales pentru lipsa de sărituri sau obstacole. Ceea ce nu aveau nevoie să se ocupe era o călătorie la camera de urgenţă.
Fiica ei se afla în afara distanţei de strigare, aşa că Claudia a pornit prin peluza întinsă pentru a o convinge să ia o pauză. Abia ajunsese la jumătatea drumului până la linia gardului când telefonul ei a început să sune. Sperând că era o ştire de la Kennedy – sau chiar de la Mitch însuşi – l-a smuls din buzunar. S-a dovedit a nu fi nici una, nici alta. În schimb, iniţialele DL pulsau pe ecranul alb.
S-a uitat fix la el, iniţial nedorind să răspundă, dar ştiind că nu avea de ales. În cele din urmă, şi-a dat părul la o parte şi a dus telefonul la ureche de parcă ar fi putut să explodeze. Puţin probabil, pentru că fusese furnizat de Agenţie şi era configurat astfel încât să pară că se afla acasă, în Virginia. Dar nu se ştia niciodată.
„Bună ziua, domnule Losa. „
„Te rog să-mi spui Damian", a spus el cu blândeţe. „Ce mai faci, Claudia?"
„Sunt bine. Şi tu?"
„La fel. Dar mă tem că nu am mai primit veşti de la Mitch de ceva vreme. Am înţeles că a plecat din Siria. Este cu tine? Şi dacă da, pot să vorbesc cu el?"
„Nu este cu mine. Credeam că este încă în Siria, lucrând pentru tine."
A fost un joc de-a şoarecele şi pisica pentru a vedea cine dezvăluia mai multe. Din păcate, Damian Losa era de obicei pisica în astfel de schimburi. În toate schimburile, de fapt.
„Am încercat să îl scot de acolo, dar se pare că s-a răzgândit în ultimul moment."
„I-ai dat vreun motiv să se răzgândească?".
Losa era neobişnuit pentru un infractor în sensul că avea tendinţa de a fi destul de direct în relaţiile sale. Voia ca toată lumea să ştie clar de ce îi omora pe ei, pe familiile lor şi pe toţi cei pe care îi cunoscuseră vreodată.
„L-am trimis acolo să negocieze, dar a continuat să evite treaba."
„Poate a crezut că nu căutai un negociator, ci mai degrabă un canar pentru mina ta de cărbune."
„Eşti în viaţă datorită informaţiilor pe care i le-am furnizat. A fost de acord cu condiţiile mele, iar una dintre ele a fost că eu trebuie să definesc treaba."
„După ce am trăit cu Mitch o perioadă de timp, pot să vă spun că el îşi creează propriile definiţii."
Losa a tăcut, iar Claudia s-a fixat pe fiica ei. Teoretic, erau în siguranţă, dar era greu să ai o conversaţie contradictorie cu Damian Losa fără să te întrebi dacă nu cumva cineva îşi aliniază un set de repere.
„Acest apel pare să fie conectat de la casa ta din Virginia", a spus el în cele din urmă. „Dar tu nu eşti acolo".
„Nu."
„Din cauza mea?"
„Da."
„Te-ar ajuta dacă ţi-aş spune că regret acţiunile mele cu privire la extragerea lui Mitch?".
„Pentru că acele acţiuni nu ţi-au dat rezultatul pe care îl doreai?"
A râs într-un mod uşor, care era fie autentic, fie extrem de bine exersat. „Parţial, Claudia. Parţial. Dar principala mea preocupare acum este că ar putea crede că am devenit adversari şi ar putea căuta să se răzbune. Ceea ce am făcut a fost o decizie de afaceri. În retrospectivă, una greşită. Dar o bătălie între noi ar fi costisitoare pentru toate părţile implicate."
„Mă îndoiesc că se gândeşte la asta."
„Atunci poate că ar trebui să vină la vedere şi să-şi demonstreze bunăvoinţa."
„Ar putea fi mort."
„Recunosc că asta mi-ar lua o greutate de pe cap, dar mă îndoiesc că sunt atât de norocos. Mai ales în lumina faptului că dintr-o dată nu-l pot localiza pe Scott Coleman sau pe vreunul dintre oamenii lui."
„N-aş avea de unde să ştiu nimic despre asta", a spus ea, conştientă că minciunile ei deveneau din ce în ce mai transparente pe măsură ce conversaţia avansa.
„Nu vreau un război, Claudia. Dar dacă va veni unul, ştim amândoi că am resursele necesare pentru a-l combate."
„Dacă am veşti de la el, îi voi transmite mesajul tău."

„Asta e tot ce pot cere. Mulţumesc, Claudia.”
Linia s-a întrerupt, iar ea a lăsat să iasă o respiraţie lungă înainte de a continua. Când a intrat în sfârşit în corral, Anna părea puţin dezamăgită. Cina era doar primul pas dintr-o serie de evenimente care includea baia, pijamaua, ora poveştilor şi, în cele din urmă, culcarea.
Instructorul ei a ajutat-o pe fată să coboare şi aceasta s-a târât cu greu spre mama ei. Când s-a apropiat, Claudia s-a ghemuit şi i-a întins braţele. „Ce-ar fi să mă îmbrăţişezi foarte mult?”.
„Cum aşa?”
„Pentru că am nevoie de ea”.

CAPITOLUL 38

SIRIA DE VEST

RAPP a dat un şut în demarorul motocicletei şi aceasta a pornit imediat. Purtând acceleraţia în pene, a manevrat-o în jurul clădirii, testând direcţia şi frânele în timp ce se strecura printre resturile rămase. Mulţumit că totul era complet funcţional, a oprit-o.
„Sună mai bine decât arată”, a observat Coleman în timp ce cobora scările.
„Cred că mă va duce acolo unde trebuie să ajung.”
„Şi anume?”
Rapp nu a dat un răspuns, iar fostul SEAL nu se aştepta cu adevărat la unul. Făcea o glumă despre natura opresivă a nevoii de a şti a acestei operaţiuni particulare. Irene Kennedy se implicase, dar cu înţelegerea că secretul era primordial. Aceasta era cât se putea de departe de cărţi fără să cadă de pe marginea pământului.
În mod ironic, au pus la cale operaţiunea foarte asemănător cu celulele teroriste cu care îşi petrecuseră viaţa luptând. Echipe formate în mare parte din doi oameni care nu se cunoşteau între ei şi nici nu ştiau de misiunea la care se angajaseră. Comunicaţiile se realizau prin intermediul textelor criptate şi al camerelor de chat şi se limitau la instrucţiuni restrânse privind orele, locurile şi echipamentele. Membrii arabi ai echipei lor se ocupau de cea mai mare parte a pregătirii datorită capacităţii lor de a se amesteca, în timp ce contingentul american al lui Coleman îndeplinea sarcini care le permiteau să nu fie văzuţi. Unde anume făceau toate acestea, Rapp habar nu avea. Erau informaţii de care nu avea nevoie şi nici nu dorea să afle. Nu plănuia să fie capturat, dar dacă ar fi fost, cu cât avea cunoştinţele mai bine compartimentate, cu atât mai bine. De fapt, ar fi preferat să nu ştie nimic nici despre obiectivul final, dar pisica era deja scoasă din sac. Agenţia experimentase cu ştergerea acestor tipuri de amintiri specifice cu o jumătate de secol în urmă, nereuşind decât să creeze un dezastru extrem de secret. Păcat. Ar fi fost un truc util.
„Cât mai durează până când ar trebui să încep să-mi fac griji pentru tine?” a întrebat Coleman. „Poţi să-mi spui asta, nu?”.
„Îţi voi trimite un mesaj prin care îţi voi cere locaţia lui Joe. Dă-mi cinci ore.”
„Şi dacă nu primesc veşti de la tine până atunci?”.
„Atunci nu vei avea. Împachetează şi scoate-i pe toţi de aici.”
„Am înţeles.”
A dat un şut în bicicletă şi a pornit spre uşa hangarului. Coleman a deschis-o şi Rapp a dat o ultimă comandă în timp ce trecea prin ea.
„Nu folosiţi compresorul.”
Rapp ascunsese bicicleta în aceiaşi copaci ca în săptămâna precedentă şi acum mergea pe un drum similar. De data aceasta fără tânărul său ghid şi protector, Akhil.
Soarele de după-amiază era complet deasupra capului, dar altitudinea şi umbra intermitentă menţineau temperaturile rezonabile. Totuşi, chiar mai importantă decât protecţia împotriva soarelui era protecţia pe care pădurea i-o oferea împotriva pietrelor zburătoare.
Până să ajungă la luminişul în care locuia Kadir, bănuia că era urmărit. Această suspiciune s-a transformat în certitudine atunci când o piatră s-a arcuit brusc dintr-un şanţ de irigaţii la nord şi a străpuns crengile din faţa lui.

„Nu mă întorc!”, a venit un strigăt înăbuşit urmat de o altă piatră. Aceasta a mers mai larg, izbindu-se de un zid de piatră parţial prăbuşit înainte de a cădea în praf.
„Kadir! Sunt eu, Mohammed! Am fost aici cu nepotul tău. Îţi aminteşti? Ruşii m-au luat şi pe mine. Dar am scăpat!”
Bărbatul s-a ridicat, de data aceasta îmbrăcat în haine, dar fluturând şi o sapă legată împreună de o creangă de copac şi o piatră ascuţită. În rest, era la fel de sălbatic şi murdar ca atunci când se întâlniseră prima dată.
„Ce cauţi aici? Te-au trimis ei?”
„Nu m-a trimis nimeni. Am venit să vorbesc.”
Un întrerupător a părut să se activeze în mintea avariată a bărbatului. A aruncat arma improvizată şi s-a întors spre casa lui. „Ar trebui să bem un ceai.”
Rapp a acceptat invitaţia de a se aşeza pe jos şi l-a privit pe Kadir cum făcea focul. Cel mai bine era să-l lase pe om să proceseze această vizită în termenii lui, iar actul de a face ceai părea să-l centreze puţin.
„Mulţumesc”, a spus Rapp, acceptând ceaşca aburindă în timp ce Kadir se aşeza pe un buştean răsturnat care se afla în afara căii fumului.
„Ce vrei să-mi spui? Nimeni nu vine aici. Nimeni nu vrea nimic de la mine. Nu mai vreau.”
„Când am vorbit ultima dată, ai spus că vrei să-i omori pe ruşii care te-au închis în acea facilitate. Pe cei care te-au făcut dependent.”
Kadir a sărit în picioare. „Am ceva ce trebuie să vezi!”
A smuls uşa de la casa lui şi a dispărut în întuneric, reapărând o clipă mai târziu cu dispozitivul exploziv improvizat pe care i-l arătase lui Rapp ultima oară.
„Eu am construit asta”, a spus sirianul cu mândrie, ţinând-o puţin mai aproape de foc decât era recomandabil. „Am nevoie de mai mulţi explozibili, dar sunt scumpi. Luptele au reînceput acum. S-ar putea să pot găsi nişte muniţie neexplodată. E mai greu şi mai dificil, dar pot să fac să meargă. Am fost inginer. Am lucrat la o universitate. Atunci pot să o duc înapoi în acel loc. Îi pot ucide”.
Rapp a dat din cap aprobator.
„Ştii unde se află instalaţia?”
Kadir s-a lăsat din nou pe buştean, îmbrăţişând bomba. „M-au dus acolo în spatele unui camion. Pe mine şi pe ceilalţi. Ne-au dus în acelaşi mod. Nu ştiu exact unde. Dar pot să-l găsesc. Dumnezeu mă va ghida”.
„Poate că Allah te ghidează deja, Kadir. Pentru că eu știu exact unde este.”
Ochii lui s-au mărit. „Ştii? Poţi să-mi spui cum să ajung acolo?”
Rapp a ignorat deocamdată întrebarea. „Ai văzut exteriorul?”
„Nu. Nu existau ferestre acolo unde eram eu şi nu ne lăsau să ieşim afară decât într-o curte interioară. Ne-au pus să ne luptăm acolo. Ne-au făcut să ne luptăm pentru a lua drogul.” Ochii i s-au umezit. „Şi am făcut-o.”
„Există o securitate puternică”, a spus Rapp. „Un gard acoperit cu sârmă ghimpată, turnuri de pază şi nici o modalitate de a ascunde apropierea ta. Te vor vedea venind de kilometri întregi. Nici măcar nu ai reuşi să ajungi la poartă.”
„Allah mă va proteja. El te-a trimis la mine, da? El mă va face invizibil.”
„Poate. Dar dacă o va face, cât de mult rău poţi face cu explozibilul ăla? Să omori un paznic? Doi? Şi nu ei sunt cei care ţi-au făcut asta. Nu ei sunt cei responsabili.”
„Poate că va fi doar un paznic”, a răspuns Kadir în defensivă. „Asta o să decidă Allah. Dar El nu vrea ca eu să trăiesc aşa. Singur. Amintindu-mi noaptea târziu cine am fost odată. Un inginer. Un om respectabil.”
Rapp a luat o înghiţitură din ceaiul său. Avea un gust de parcă ar fi ieşit de la una dintre caprele din corralul din spatele lui. „Aţi văzut în interiorul garajului?”
„Da. Ne-au adus înăuntru şi ne-au dus acolo.”
Rapp a scos o reprezentare a instalaţiei pe telefonul său şi i-a înmânat-o bărbatului.
„Garajul se află sub cea mai mică dintre cele două clădiri. Ce-ar fi dacă te-aş băga acolo cu un camion plin de C4?”.

Privirea sălbatică din ochii lui Kadir s-a transformat în timp ce acel comutator s-a activat din nou. De data aceasta în partea matematică a creierului său. Inginerul despre care vorbise era încă acolo.
„Era într-o stare proastă. Îmi amintesc. Tavanul era căzut şi îl susţineau cu o singură grindă de oţel. Multe dintre coloanele originale se prăbuşeau. Crăpăturile din tavan păreau adânci. Structural. „
„Asta îmi amintesc şi eu."
„Cât de mult C4?"
„Cam o sută de kilograme."
„Adevărat? De bună calitate?"
„Cea mai bună. Deci, ce crezi? Ai putea să dărâmi clădirea?"
Sirianul se holba la ecranul telefonului, adâncit în concentrare. „Această grindă de susţinere temporară nu este proiectată pentru forţe laterale. Aş putea să folosesc camionul ca berbec şi să o scot din poziţie înainte de a o detona. S-ar prăbuşi întreaga secţiune? Posibil. Armătura pe care am văzut-o era inadecvată şi aş paria că o parte din structură nu are deloc. Corupţia din industria construcţiilor siriene este legendară."
„Şi cealaltă aripă?"
„Pare mult mai modernă şi mă îndoiesc că se bazează pe cealaltă clădire pentru susţinere. Nu cred că o detonare în garaj ar avea prea mult efect asupra acelei părţi, în afară de secţiunile de sticlă."
„Îţi aminteşti câţi gardieni erau în garaj când ai ajuns?"
„Mulţi", a spus Kadir. „Poate opt. Eram mulţi în camionul de transport. Câte douăzeci în total. Câteva femei şi câţiva slăbănogi ca mine, dar majoritatea erau bărbaţi duri. Aveau nevoie de multe arme pentru a-i controla."
Rapp a dat din cap. Era exact ceea ce voia să audă. Până la jumătate dintre trăgătorii din instalaţie puteau fi eliminaţi de explozia iniţială, iar alţi cinci sau cam aşa ceva erau ucişi în primele minute ale asaltului. Rămâneau între cinci şi zece, în funcţie de faptul dacă Semenov reuşise să-i înlocuiască pe oamenii pe care Rapp îi omorâse. În cel mai rău caz, era vorba de numărul mare şi toţi erau baricadaţi în siguranţă în secţiunea modernă. Ar fi avut în continuare avantajul terenului propriu, dar l-ar fi pierdut pe cel numeric.
„Ce părere ai, Kadir? Vrei să fii tu cel care se află la volanul acelui camion?".
Sirianul s-a înţepenit. După câteva secunde îngheţate aşa, s-a îndreptat spre Rapp, s-a aplecat la brâu şi l-a îmbrăţişat. Când a vorbit din nou, cuvintele i s-au contractat în gât. „Ştiam că Allah avea un plan mai mare pentru mine. Că suferinţa mea era doar un test al devotamentului meu. Acum înţeleg. Vă mulţumesc."

CAPITOLUL 39

MA'ARRAT MISRIN
SYRIA
Străzile din Ma'arrat Misrin nu se deosebeau practic de toate celelalte oraşe pe care Rapp le vizitase în ultimele trei săptămâni – moloz, flori de armături răsucite şi oameni care încercau să răzbată pentru un viitor pentru ei şi pentru copiii lor. Totuşi, exista o îmbunătăţire. Telefonul lipit de ghidonul lui Rapp avea o aplicaţie de navigaţie a CIA creată prin suprapunerea Google Maps cu informaţii actuale din satelit despre străzile blocate, clădirile prăbuşite şi avanposturile militare. Nu era perfect, dar cu câteva ocolişuri creative şi cu ajutorul bicicletei cu capacităţi înşelătoare, Rapp şi pasagerul său făceau progrese.
„Am mai fost aici înainte. Când eram copil", a strigat Kadir peste vuietul motorului. Avea braţele prinse în jurul taliei lui Rapp şi se aplecase aproape de urechea lui. „Era altfel, atunci. Guvernul..."
Rapp l-a ignorat. Bărbatul nu se oprise din vorbit de mai bine de două ore – depănând subiecte atât de diverse precum istoria betonului, fotbalul, războiul şi maşinile clasice. Părea extaziat de perspectiva unei morţi spectaculoase şi ajunsese să creadă că Rapp ar putea fi ceva mai mult decât un om. Un vestitor trimis direct de Dumnezeu, dar pe o motocicletă unsuroasă în loc de un car de flăcări.
N-are rost să ne certăm.
Coordonatele pe care le trimisese Coleman îi duceau într-o zonă în mare parte nelocuită de la marginea oraşului. Avantajul era că fusese ferită de bombardamentele grele şi era suficient de îndepărtată pentru ca

nişte noi locuitori să nu atragă prea mult atenţia. Partea proastă a lucrurilor era că electricitatea era furnizată de un singur cablu zbârcit care se întindea de la o clădire la alta. Apa, se pare, era asigurată de un furtun de cauciuc glorificat care urma un traseu similar.
Depozitul la care ajunseseră ocupa aproape un întreg bloc, cu uşi de compartiment încorporate pe trei laturi şi o intrare normală pe a patra. Pereţii erau construiţi exclusiv din metal ondulat, cu rugina care se instala peste tot şi care nu avea o peliculă protectoare de graffiti. Sloganurile antiguvernamentale erau încă lizibile pe alocuri, dar acum operele de artă înclinau spre imagini idealizate ale preşedintelui Siriei. Probabil că guvernul cheltuia mai mult pentru portrete decât pentru a hrăni populaţia. Dar nu era o investiţie rea. Propaganda fusese o constantă de-a lungul istoriei dintr-un singur motiv şi numai dintr-un singur motiv: funcţiona.
Rapp a parcat lângă compartimentul de sud-est şi a bătut cu pumnul în oţel, urmând un ritm prestabilit. Sunetul bombardamentelor îndepărtate l-a făcut pe Kadir să-şi mute monologul de la bucătăria thailandeză înapoi la război, dar a tăcut când uşa a început să se ridice. Poate mai puţin din cauza mişcării, cât din cauza turnului de muşchi de două sute cincizeci de kilograme de cealaltă parte.
Sirianul s-a ferit imediat în spatele lui Rapp, împingându-l în faţă şi încercând să scape. Nu a făcut decât câţiva paşi înainte ca Rapp să-l apuce de guler şi să-l tragă pe lângă fostul operator Delta şi să intre în depozit.
„Este un prieten", a spus Rapp în timp ce Maslick a recuperat motocicleta şi a închis din nou uşa hangarului.
„Joe, Kadir. Kadir, Joe. „
„Mă bucur să te cunosc, Kadir."
Sirianul a dat înapoi la ceea ce a considerat a fi o distanţă sigură. „Eşti american. Îţi cunosc accentul. Mă uit la televiziunea americană. Îţi place „Friends"? Este foarte amuzant. Iar Rachel este foarte frumoasă."
Rapp a ridicat sprâncenele în semn de surpriză. De fapt, nu luase în considerare faptul că bărbatul vorbea engleza. Mizeria, mirosul şi pălăvrăgeala dezlănţuită făceau să fie uşor de ignorat pregătirea sa educaţională.
„Da", a răspuns Maslick cu ezitare. „Bun spectacol."
Kadir s-a apropiat şi a întins o mână, pe care Maslick a înfăşurat-o în a sa.
„Mă bucur foarte mult să te cunosc, Joe! Eşti un om foarte mare. Americanii mănâncă bine. Dar voi nu aveţi o bucătărie proprie. Îţi place mâncarea thailandeză?".
„Sigur, cred că da."
„Şi mie îmi place. Poate că pot să fac ceva înainte să mor. Ingredientele sunt greu de obţinut, totuşi. Pentru că sirienilor le place mâncarea lor şi din cauza războiului. Niciun thailandez nu trăieşte aici. Am avut un restaurant în Damasc. Dar asta a fost înainte de război. Se spunea că şi acolo se servea bere, dar numai în camera din spate. Unde mâncau oficialii guvernamentali. Nu ar fi fost pentru..." Vocea sirianului s-a stins, iar privirea lui a rătăcit spre partea din spate a clădirii. „Ce este asta?"
„Un transport rusesc", a spus Maslick. „Un Ural-4320."
Kadir a început să se îndepărteze. „Aşa m-au dus acolo. Cum ne-au luat pe toţi. Ne-au pus în spate. Şi ne-au ucis în deşert. Eu sunt singurul care s-a întors." S-a întors spre Rapp. „M-ai păcălit! Eşti unul dintre ei! Nu mă vei băga acolo! Nu te voi lăsa!"
S-a năpustit în direcţia lui Rapp, dar Maslick l-a apucat de ceafă. În ciuda unei bune cantităţi de zbateri, nu avea nicio speranţă de a se elibera.
„Kadir!" a strigat Rapp, apucându-l pe bărbatul care se zbătea de umeri. „Am vorbit despre asta. Nu vei sta în spate. Tu vei conduce. Aşa vom trece de poartă. De asta te-a adus Allah înapoi, îţi aminteşti? Ca să-i distrugi pe duşmanii Săi."
S-a liniştit, lăsându-se pentru o clipă, apoi îndreptându-se brusc cu mândrie. Maslick şi-a slăbit strânsoarea şi sirianul a pornit spre camion, dezbrăcându-se de hainele pe care i le dăduse Rapp.
„Un tip interesant", a spus Maslick în timp ce Kadir a luat o bucată de beton şi a început să atace vehiculul cu ea. „Să-l opresc?"
Rapp a clătinat din cap. „De fapt, nu vom folosi acel camion. Este doar pentru antrenament."
„Şi el? Care este povestea lui?"

„O să ne dea o mână de ajutor.”
„Să facă ce?”
„Lucrul pentru care suntem aici.”
„Deci aşa o să fie, nu?”
„Pentru asta, da.”
„Nu vreau să fiu sceptic, şefu', dar nu pare de încredere.”
„Îmi pare rău să te aud spunând asta, pentru că el este şeful operaţiunii. Un set de abilităţi complet unic.”
„Serios?”
Kadir se epuizase şi acum era aplecat în faţă, gâfâind după aer cu mâinile pe genunchi.
„Da”, a confirmat Rapp. „Nu lăsaţi să i se întâmple nimic. Şi dacă întâmpinaţi o problemă, asiguraţi-vă că nu este capturat. Ştie prea multe.”
„Deci, când spui să te asiguri că nu este capturat...”
„Vreau să spun că nu trebuie să fie capturat sub nicio formă.”
„Am înţeles.”
Capul sirianului era la doar câţiva centimetri de roata din faţă a camionului şi a început să adulmece cu putere. „Ulei penetrant. Foloseşti ulei penetrant.”
„Uh, da”, a răspuns Maslick. „Văd ce funcţionează în cazul în care vom avea probleme cu piuliţele în timpul operaţiunii. Mi-au spus că trebuie să scoatem roţile”.
„Aveţi o bară lungă? Pentru a face pârghie pe cheia ta?”
Fruntea lui Maslick s-a încruntat.
„A fost inginer”, a spus Rapp în linişte. „O să auziţi multe despre asta în următoarele săptămâni.”
Bărbatul mare a ridicat din umeri. „O bară de întreruperi. Da. Este una atârnată pe perete.”
„Dar despre foc?” Kadir a mimat că ţine în mână o torţă cu propan.
„Am şi eu una dintr-astea.”
A dat din cap aprobator şi a deschis capota. Când s-a aplecat să examineze motorul, lenjeria intimă i-a alunecat aproape până la fund.
„Are nişte probleme psihice”, a comentat Rapp.
„Nu mai spuneţi?”
„Acesta este un motor Kamaz-740”, a spus Kadir. „Ruşii fac maşini foarte proaste, dar acesta este unul dintre cele mai bune. Nu este sofisticată, dar este fiabilă. Unde sunt explozibilii?”
„Explozibili?” a spus Maslick.
Rapp l-a ignorat şi a răspuns în arabă. „În altă locaţie, Kadir. Nu-ţi face griji, totul este de primă mână. Dar nu avem voie să vorbim despre aceste lucruri, îţi aminteşti?”.
Maslick i-a făcut semn lui Rapp să se îndrepte spre un colţ umbrit al clădirii. „Ai de gând să-mi spui ceva despre ceea ce fac aici, şefu'?”.
„Cu cât ştii mai puţin, cu atât mai bine.”
„Dar asta nu este o operaţiune a Agenţiei, nu-i aşa? Asta a spus Scott. E ceva privat.”
„Complet privat. Irene nu are nimic de-a face cu asta”, a spus Rapp, îndreptându-se înapoi spre motocicleta sa. „Bucură-te de noua ta colegă de cameră.”

CAPITOLUL 40

LA SUD DE AL-QADR
SIRIA

CERUL era de obicei senin şi inundat de stele. Atât de departe de civilizaţie nu exista lumină artificială, permiţând ca pata Căii Lactee să se profileze pe munţii îndepărtaţi. Rapp a atârnat un braţ pe fereastra camionetei, direcţionând aerul rece al nopţii în cabină. Se afla la mai puţin de 16 km de destinaţie şi nu mai văzuse niciun alt vehicul de 45 de minute. Exact cum sperase.
Secretul era o componentă cheie a succesului, dar şi o realitate deprimantă dacă dădea greş. Cu câţiva ani în urmă, ideea ca trupul său să putrezească într-un şanţ anonim din Orientul Mijlociu nu era ceva care să-l deranjeze prea mult. De fapt, părea să fie concluzia inevitabilă a vieţii pe care o dusese.

Claudia şi Anna au schimbat asta. Aveau duşmani serioşi – un fapt care de curând devenise foarte clar. Dacă el murea, cine le-ar fi protejat de oamenii care voiau să le facă rău? Misiunile sinucigaşe în slujba lui Dumnezeu şi a ţării i se păruseră vag romantice când începuse în această afacere, dar acum se simţeau ca o trădare a unei femei şi a unei fete care aveau nevoie de el.
Ameninţări precum armele biologice şi atacurile asupra reţelei electrice americane erau apeluri uşoare – ar fi devastat totul în calea lor, inclusiv pe Claudia şi Anna. Ameninţarea pe care o reprezenta Aleksandr Semenov era diferită. Strategiile sale se bazau pe o sursă nesfârşită de victime doritoare. Politicieni însetaţi de un nivel de putere pe care numai dictatura îl putea oferi. Companii media care vindeau frică şi ură pentru bani de publicitate. O populaţie dornică să ia narcotice periculoase şi să accepte orice minciună care le confirma prejudecăţile tribale. Chiar a vrut să îşi dea viaţa pentru oameni atât de dispuşi să îşi schimbe libertatea pentru o oportunitate de a-şi dezlănţui furia şi ura? Îşi petrecuse decenii în Orientul Mijlociu înecându-se în ambele, iar acum că aceleaşi atitudini explodau în propria ţară, nu era sigur că era problema lui.
Deci, ce naiba făcea? Ar fi putut găsi o cale de a se strecura peste graniţă în Irak sau în Turcia. În schimb, o sunase pe Irene şi o convinsese să sprijine această operaţiune. De ce? Era doar o obişnuinţă? Îşi trăia viaţa ca şi cum ar fi fost legat de partea din faţă a unei rachete pentru că aşa trebuia? Sau pentru că îi plăcea?
Toate acestea erau lucruri care urmau să fie luate în considerare la o dată ulterioară. Întotdeauna la o dată ulterioară.
Suprafaţa drumului se înclina în timp ce el ocolea un afloriment stâncos. În loc să o urmeze, Rapp a încetinit camionul spre dreapta, ridicând un nor de praf în timp ce părăsea asfaltul şi parca în afara vederii acestuia.
După ce a oprit contactul, a ieşit şi a cercetat întunericul în căutarea a ceva ieşit din comun. După ce-şi petrecuse ultimele două nopţi muncind pe brânci exact în acel loc, dezvoltase o înţelegere suficient de intimă a mediului înconjurător pentru a observa orice lucru în neregulă.
Mulţumit că totul era aşa cum îl lăsase în dimineaţa precedentă, s-a îndreptat spre câteva pietre de mărimea unei mingi de softball şi le-a dat la o parte cu piciorul. Asta i-a permis să tragă înapoi o prelată de pânză nisipoasă şi să scoată la iveală o gaură de mărimea şi forma unui mormânt puţin adânc. După aceea, a parcurs modelul pe care îl crease, descoperind alte găuri de diferite mărimi, adâncimi şi forme. Fiecare săpată de el folosind doar o lopată şi o târnăcop.
După ce a terminat, telefonul i-a sugerat că mai avea încă cincisprezece minute de singurătate. Şi-a folosit timpul pentru a goli bancheta camionului de diverse dulapuri pentru picioare, cutii de carton şi chiar de o cadă de plastic care semăna cu cea pe care Claudia o folosea pentru a-şi depozita puloverele. În Siria, luai ce puteai să iei.
Cuferele de picioare erau suficient de grele încât a trebuit să le tragă, lăsând o urmă de care va trebui să se ocupe înainte de a pleca. Le-a aruncat, împreună cu restul echipamentului, în găuri de dimensiuni corespunzătoare, apoi le-a acoperit din nou cu pânza. Câteva pietre plasate artistic şi lopeţi pline de pământ nisipos le-au făcut să se topească din nou în peisaj.
Zumzetul unei motociclete a început să se despartă de sunetul vântului şi a luat o lunetă cu vedere nocturnă din torpedoul camionului. Urcând cei vreo zece metri până în vârful dealului stâncos, s-a lăsat pe burtă şi a scanat drumul spre nord. Au trecut doar câteva secunde până când a zărit o bicicletă cu un singur călător, care se deplasa cu viteză şi fără faruri.
Exact la timp.
Charlie Wicker era cel mai bun lunetist cu care Rapp lucrase vreodată. Era un om de puţine cuvinte care prefera să-şi petreacă timpul într-un colţ îndepărtat din Wyomingul său natal, dar când era activ era unul dintre cei mai letali oameni din lume. Fără plângeri, fără greşeli, fără întrebări. Agentul perfect.
În seara asta, însă, nu aveau să se conecteze de fapt. Wick se va opri la vreo cinci sute de metri distanţă şi va găsi un punct de observaţie strategic pentru a-şi pregăti echipamentul. După aceea, va dispărea înapoi pe unde a venit.

Până să se întoarcă la camionul său, se apropiau faruri dinspre sud. Puterea şi înălţimea lor păreau a fi corecte, dar totuşi Rapp a rămas ascuns până când transportul rusesc a părăsit asfaltul şi s-a oprit lângă camioneta lui. Joe Maslick a oprit motorul şi a sărit afară, strâmbând din ochi în întunericul brusc.
„Mitch?”
„Chiar aici. Vreo problemă? Ai luat totul?”
„Fără probleme, ca mătasea. Totul a fost acolo unde ai spus că va fi şi nimeni nu părea deranjat că m-a încărcat.”
Rapp a dat din cap în întuneric. Să-l aibă pe Maslick la volan într-o uniformă a armatei ruse nu era deloc ideal, dar riscurile erau controlabile. Contrabandiştii sirieni cu care avea de-a face nu ar fi fost nerăbdători să se pună cu un om de 250 de kilograme purtând însemnele Spetsnaz. Iar în măsura în care comunicarea era necesară, aceasta se putea face într-o engleză stricată. Faptul că accentul rusesc al lui Maslick avea ceva de genul Saturday Night Live ar fi fost pierdut pentru un vorbitor mediu de arabă.
Au deschis partea din spate a camionului pentru a descărca un set de anvelope care erau al naibii de grele decât păreau. Odată ajunse la sol, le-au rostogolit în gropi săpate pentru a se potrivi cu dimensiunea lor. După aceea, Rapp se concentră asupra echipamentului mai delicat, în timp ce bărbatul cel mare căra lucrurile grele.
„Cum merg lucrurile cu Kadir?” a întrebat Rapp, aruncând câţiva saci de gunoi într-o groapă.
„Tipului ăluia îi lipsesc vreo zece sandvişuri pentru un picnic”, a răspuns fostul operator Delta. „Dar îmi cam place din ce în ce mai mult, ştii?”.
Se întorceau la camion, când motorul motocicletei lui Charlie Wicker a pornit în depărtare. Maslick a încremenit. „Ce-i asta?”
„Nimic”, a spus Rapp, aruncând o privire la telefon. Lunetistul fusese chiar mai rapid decât anticipase. „Da. Nimic.”
„Doar încă o încărcare, Mas. Apoi poţi pleca de aici. O să acopăr totul.”
„Şi apoi ce?”
„Aşteptăm. Dar fii pregătit. Când lucrurile vor începe din nou, vor începe repede.”

CAPITOLUL 41

AL-QUTAYFAH
SIRIA
„TREBUIE să plec de aici”, a spus Rapp. „Înnebunesc.”
„Ai înnebunit?” a replicat Bruno McGraw. „N-am mai pus piciorul în afara acestei gropi de rahat de aproape trei săptămâni şi tu înnebuneşti?”
„De ce te plângi? Încarci pe zi ce trece şi nimeni nu trage în tine.”
McGraw a mormăit ceva neinteligibil înainte de a continua să se plimbe în faţa singurei ferestre a apartamentului de la etajul trei.
Întregul spaţiu nu avea mai mult de trei sute de metri pătraţi, dar cu o plită funcţională, electricitate care era mai mult pornită decât oprită şi apă care era liniştitor de transparentă atunci când era turnată într-unul dintre cele două pahare disponibile. Un palat virtual după standardele acestui cartier. Încă o dată, Irene Kennedy se descurcase.
„Trebuie să mâncăm”, a subliniat Rapp.
Această realitate calorică, combinată cu lipsa unui frigider în locuinţă, îi oferea o scuză pentru a ieşi în oraş la fiecare două zile. McGraw nu era la fel de norocos. Era un trăgător de top, dar şi cât se poate de american – voce, mers, maniere. Puteai să-l îmbraci ca Lawrence al Arabiei şi tot ar fi fost personificarea unui cântec de Bruce Springsteen. Nu este un om care să se poată deplasa cu uşurinţă într-un oraş care nu a cunoscut prea mult turism de mai bine de un deceniu.
„Ia chestia aia de peşte pe care ai luat-o data trecută, Mitch. Cel picant.”
„Samaka Harra.”
„Gesundheit. Oh, şi am rămas fără tablete de purificare a apei.”
„O să fac tot ce pot, dar probabil că ne va fi mai bine cu înălbitor. Sunt o grămadă de falsuri acolo.”

„Nu contează. Dar nu uita, în seara asta faci tură dublă. Asta e înţelegerea. Preţul pentru ca tu să ieşi în lume."
„Rezistă, Bruno. Nu va mai dura mult."
„Spui asta în fiecare zi."
Dintre toţi oamenii lui Scott Coleman, McGraw era cel mai sensibil la plictiseala cruntă care era inevitabilă în luptă. În timp ce ideea de distracţie a lui Charlie Wicker era să lase zăpada să se îngrămădească pe el în timp ce aştepta să treacă un elan, McGraw era născut şi crescut în Manhattan. Îi plăcea acţiunea oricând şi oriunde o putea avea. Lupte, sporturi, maşini rapide, chefuri în Las Vegas. Dă-i ceva de făcut şi se dădea peste cap. Dacă nu-i dădeai nimic de făcut, înnebunea încet.
Din nefericire, o filaj de joasă tehnologie era singura opţiune viabilă. Nu aveau o acoperire prin satelit întreruptă a zonei şi nu puteau cutreiera cerul sirian cu o dronă de supraveghere. Închisoarea de unde Semenov primea mulţi dintre cobai pentru experimentele sale se afla la vreo cincisprezece mile sud-vest de oraş, iar cea mai practică cale de acces până acolo era chiar pe strada pe care locuiau ei.
Ultimele câteva săptămâni fuseseră un exerciţiu de privit pe fereastră douăzeci şi patru de ore din şapte, căutând transportul rusesc care avea să vină în cele din urmă să adune o nouă recoltă de victime. În cele din urmă fiind cuvântul cheie. Pe baza informaţiilor pe care le adunase Kennedy, intervalele erau un pic aleatorii şi se bazau probabil pe nevoile schimbătoare ale experimentelor ruşilor. Când, în cele din urmă, va sosi ziua în care se va aprinde fitilul, iar McGraw îşi va putea recăpăta sănătatea mintală.
Rapp trecu prin uşa apartamentului şi apoi coborî un set de scări înşelătoare până în stradă. În ciuda disconfortului tot mai mare al tovarăşului său, situaţia părea să fie mai mult sau mai puţin sub control. Echipamentul lor era îngropat în siguranţă pe singurul drum care ducea spre instalaţie. Oamenii lui erau împrăştiaţi strategic în toată regiunea, gata să se mişte la un moment dat. Tensiunile erau încă ridicate în ţară, dar niciuna dintre izbucniri nu se producea în apropierea locului în care urmau să opereze. Chiar şi Kadir părea să se ţină tare în aşteptarea unei morţi glorioase, aprobate de Allah.
Totuşi, în cele din urmă, crăpăturile vor începe să apară. Chiar şi el putea simţi greutatea timpului. Riscurile au crescut, marginile s-au tocit, şansele de a face greşeli neglijente s-au extins. McGraw avea dreptate. Mai devreme era mai bine decât mai târziu.
Oraşul nu suferise prea multe stricăciuni în timpul războiului, iar molozul care mai exista fusese îndepărtat de pe drum cu mult timp în urmă. Traficul era lejer, maşinile şi motocicletele amestecându-se cu pietonii într-un dans pe care locuitorii din Orientul Mijlociu îl perfecţionaseră mai mult sau mai puţin. Rapp ar fi preferat să nu se întoarcă în acelaşi loc zi de zi, dar piaţa centrală era inevitabilă dacă voiai să mănânci. Iar dacă voiai să-l împiedici pe Bruno McGraw să sară de pe pereţi, era necesar să frecventezi acelaşi stand.
„Samaka Harra?", a strigat o femeie de vreo şaptezeci de ani când s-a apropiat.
„Mă cunoaşteţi prea bine", a spus Rapp cu sinceritate.
„Cum aş putea să te uit?", a răspuns ea, lăsând să cadă câţiva peşti într-o pungă de plastic care părea puţin mai puţin folosită decât celelalte de pe tejghea. „Sunteţi atât cel mai trist, cât şi cel mai prosper client al meu."
Următoarea parte a conversaţiei era inevitabilă, având în vedere faptul că aceste două calităţi îl făceau cel mai eligibil burlac din oraş.
„Veniţi la taraba mea. Cumpăraţi mâncare. Te duci acasă şi stai singur să o mănânci. De aceea ai nevoie de o soţie."
„Nu ştiu. Îmi cam place viaţa mea de burlac."
„Să faci cumpărături şi să găteşti? Asta e treaba femeilor. Lasă-mă să-ţi arăt o viaţă bună." Şi-a scos telefonul şi a arătat o fotografie a unei femei purtând haine absolut informe, care includeau o eşarfă ce lăsa la vedere doar spaţiul dintre bărbie şi sprâncene. „Aceasta este Nakeya. O femeie frumoasă şi minunată. Are douăzeci şi şase de ani. Vârsta perfectă pentru tine. Soţul ei a fost ucis în război, iar fiul ei a murit acum şase luni din cauza unei infecţii. E singură pe lume, ca şi tine. Poate că aş putea să-i fac cunoştinţă?"
Era a şasea femeie pe care o sugera în scurta lor cunoştinţă, dar el nu o putea învinovăţi. Ceea ce vedea ea în el era un irakian bine educat şi fără ataşamente. Din punctul ei de vedere, era o pierdere teribilă. Fără

nicio vină din partea lor, aceste femei se aflau în situaţii la limita disperării totale. Avea capacitatea de a salva una dintre ele şi de a obţine în schimb o soţie bună şi loială. Ce dezavantaj ar putea fi pentru oricare dintre părţi?
„Problema este că nu am ochi decât pentru tine, Omaira."
Ea şi-a ferit privirea în şoc prefăcut. „Eşti imposibil."
A acceptat mâncarea şi a plătit fără să se obosească să se târguiască. „Lasă-mă să mă gândesc la asta."
„Să nu te gândeşti prea mult!", a strigat ea după el. „O să pierzi!"
Rapp s-a strecurat înapoi prin mulţime, urmărind pe oricine îi acorda prea multă atenţie sau care semăna cu un agent guvernamental. Nu că i-ar fi recunoscut neapărat pe aceştia din urmă. Nimeni nu voia ca ceea ce se întâmplase în Saraqib să se răspândească mai departe, aşa că Damascul păstra un profil neobişnuit de scăzut.
Aproape că reuşise să se întoarcă la drumul principal când a auzit o cacofonie bruscă de claxoane, urmată de un zgomot profund şi zgomotos. Şi-a împins drumul spre trotuar la timp pentru a vedea un transport Ural-4320 modificat trecând în viteză. Pe baza expresiilor oamenilor care îl însoţeau pe stradă, aceştia îşi dădeau seama ce însemna camionul. Detaliile ar fi fost neclare, desigur, dar ştiau că oamenii pe care îi aduna de la închisoarea locală nu se mai întorceau.
Rapp traversă strada, mişcându-se cât mai repede posibil fără să atragă atenţia. Abia a parcurs un bloc înainte ca telefonul din buzunar să înceapă să vibreze.
Textul lui McGraw era vag şi tradus în arabă cu Google, ceea ce îl făcea puţin cam greu de descifrat.
Am pornit. Slavă Domnului.
Rapp s-a oprit în pragul unei clădiri abandonate şi a tastat o parolă pe care apoi a trimis-o tuturor oamenilor implicaţi în operaţiune. Cu ea, aceştia vor putea accesa un dosar criptat care le va oferi detalii despre rolurile şi obiectivele lor specifice.
Pe baza a ceea ce Agenţia reuşise să afle din analiza fotografiilor istorice din satelit, încărcarea prizonierilor urma să dureze aproximativ patruzeci de minute. După aceea, camionul ar mai avea nevoie de aproximativ patru ore pentru a ajunge la punctul de ambuscadă.
T minus două sute optzeci de minute şi continuă.

CAPITOLUL 42

LA SUD DE AL-QADR
SIRIA
RAPP a întors motocicleta de pe asfalt, împotmolindu-se imediat în noroiul pe care camioneta sa îl manevrase fără probleme. A stins farul şi a coborât, folosind o combinaţie de acceleraţie şi muşchi pentru a scoate motocicleta din vizor în spatele bermei stâncoase.
Aşa cum era de aşteptat, doi bărbaţi îl devansaseră acolo – operatori arabi cu care Coleman lucrase în Egipt. Abia i-au recunoscut sosirea, concentrându-se în schimb pe expunerea gropilor pe care le săpase.
Rapp a luat una dintre pânzele pe care le aruncaseră la o parte şi a folosit-o pentru a-şi acoperi bicicleta. Adăugarea câtorva pietre şi a unor bucăţi de pământ nefixat a făcut-o să dispară satisfăcător în teren.
S-a alăturat eforturilor lor şi, până când a sosit o altă motocicletă, toate uneltele erau descoperite. Rapp a luat o altă prelată şi i-a aruncat-o lui Scott Coleman, care şi-a aruncat bicicleta pe o parte şi a acoperit-o în mod similar.
„Am confirmarea că toată lumea este în siguranţă şi este pe drum", a spus fostul SEAL. „Timpul estimat de sosire a ultimului om este de şaisprezece minute".
„Şi camionul rusesc?"
„Ultimul raport spunea patruzeci şi nouă de minute. Voi mai primi câteva actualizări înainte de a ajunge la noi."
„În regulă. Să trecem la treabă."
S-au alăturat arabilor, recuperând echipamentul şi aranjându-l în rânduri ordonate, pe baza numerelor şi literelor de pe etichete. Au lăsat anvelopele în pace până când Joe Maslick şi Kadir au sosit pe o bicicletă care părea abia adecvată pentru a le ţine.

Bărbatul cel mare a sărit într-o groapă şi a scos de unul singur una dintre ele, pasând-o cuiva care apoi a rostogolit-o pe cealaltă parte a drumului. Kadir a încercat să-i urmeze, dar Rapp l-a apucat de braţ.
„Mai eşti cu mine?”
„Bineînţeles.”
Pe baza rapoartelor periodice ale lui Maslick, Kadir era rezonabil de solid atunci când avea o sarcină simplă şi bine definită asupra căreia să se concentreze. Dar ceea ce îl aştepta nu era simplu şi ar putea necesita improvizaţii de ultim moment.
„Încă mai poţi face asta?”
„Am exersat-o de o sută de ori. De o mie de ori. Cu Joe.”
„Asta nu e antrenament, Kadir. E ceva real.”
„Mă întrebi dacă pot să-i ucid pe necredincioşii care mi-au distrus ţara, mi-au ucis familia şi m-au făcut aşa cum sunt? Pot să îl slujesc pe Dumnezeu şi să mă duc la El? De ce nu aş vrea asta?”
Ceea ce spunea el suna adevărat. Rapp s-a întrebat dacă nu cumva problema nu era propria lui reticenţă. Mai pierduse bărbaţi înainte şi se învinovăţise pentru fiecare dintre ei. El era şeful şi acolo se oprea răspunderea. Dar nu era vorba de o variabilă neprevăzută, de ghinion sau de o eroare de informaţii. Moartea lui Kadir nu a fost o eroare, ci o caracteristică. Pentru prima dată în cariera sa, Rapp crease un plan care se baza în întregime pe moartea unuia dintre membrii echipei sale.
Sirianul păru să-i citească gândurile şi îl bătu pe umăr. „Văd asta în tine, bunul meu prieten. Eşti unul care luptă. Care supravieţuieşte. Dar te poţi ţine prea strâns de această lume. Uneori moartea este mai bună”.
Până când toţi oamenii lor au fost număraţi, echipamentul a fost asigurat, iar Coleman împărţea echipamentul de comunicaţii. Rapp îşi puse microfonul de gât şi căştile de ureche, trecându-le pe emisie.
„Test. Număraţi cu numerele care v-au fost date.”
A primit numărătoarea completă, tare şi clar, inclusiv de la Charlie Wicker, care era săpat la aproximativ o jumătate de kilometru spre nord. Coleman a intrat în emisie o clipă mai târziu, actualizând ETA a ţintei lor. Douăzeci şi două de minute.
„În regulă, echipaţi-vă”, a spus Rapp, în timp ce Maslick şi McGraw treceau pe lângă el cărând un parbriz mare.
Bărbaţii rămaşi s-au apropiat de un şir de geamantane, recuperând hainele de luptă şi vestele antiglonţ care le fuseseră repartizate şi dezbrăcându-se de hainele civile în care sosiseră. Rapp îl ţinea pe Kadir cu el, ajutându-l să-şi golească geanta înainte de a o deschide pe a lui. În câteva minute, toţi erau îmbrăcaţi în camuflajul de deşert preferat de trupele ruseşti din Siria. Kadir părea puţin incomod, trăgând compulsiv de uniformă din motive lesne de înţeles.
La fel ca Rapp, era bărbierit, dar efectul părea să se fi întors puţin împotriva lui. În loc să-l facă să pară mai obişnuit cu armata, nu făcea decât să expună pielea închisă la culoare, deteriorată permanent de viaţa sa de pustnic de munte. Nu se mai putea face nimic în privinţa asta acum, totuşi. Timpul în care să fi aflat cum să cumpere fond de ten deschis în Siria devastată de război trecuse de mult.
„Cum arăt?”, a întrebat el.
„Perfect”, a răspuns Rapp, pornind spre un alt rând de echipament în care echipa lui deja săpa. Armele de foc ruseşti nu le-ar fi fost familiare tuturor, dar învăţau repede, iar în Siria trebuia să lucrezi cu ceea ce puteai obţine. AK-74 şi câteva RPG-7, în principal. Arma lui Volquartsen .22 cu amortizor era cel mai exotic lucru din meniu.
„Nouă minute”, spuse Coleman în căşti. „Repet. Nouă minute. Întrebări? Probleme?”
Toată lumea a indicat că este gata de plecare, aşa că Rapp l-a predat pe Kadir în timp ce gropile, acum goale, erau acoperite.
„Fă exact ce-ţi spune Joe, Kadir. Ne vedem în curând.”
Rapp a alergat spre şosea, prudent pe terenul accidentat, dar apoi a prins viteză când a ajuns pe trotuar. După mai puţin de două minute, a tăiat în deşert, încetinind din nou ritmul în timp ce se folosea de lumina stelelor pentru a naviga printre pietre şi nisip. Un pocnet metalic liniştit a răsunat la nord-est, iar el s-a îndreptat spre el. Mâna fantomatică a lui Charlie Wicker a apărut pentru scurt timp de pe podeaua deşertului şi apoi a dispărut din nou sub pânza sub care se ascundea.

La un metru cincizeci şi şase şi abia dacă avea o sută patruzeci de kilograme, nu ar fi fost de prea mare ajutor să tragă unelte de colo-colo, dar aici, afară, se simţea foarte bine în elementul său. Rapp se strecură sub prelata de lângă el, luându-şi poziţia în spatele unui McMillan .338 Lapua Magnum montat pe un bipod. Verificarea uneia dintre puştile lui Wick ar fi fost o pierdere de timp, aşa că, în schimb, a scanat zona de ţintă prin luneta Nightforce.
O clipă mai târziu, vocea lui Coleman se auzi în căştile lor. „Patru minute şi optsprezece secunde. Probleme? Întrebări? „
Nu a existat niciunul.
E timpul pentru spectacol.

CAPITOLUL 43

„Am ochii pe camion", a spus Scott Coleman prin staţie. A existat o scurtă pauză înainte de a intra din nou în direct. „Confirm că aceasta este ţinta. Repet, aceasta este ţinta. Aproximativ un minut şi douăzeci de secunde. Nu sunt alte vehicule la vedere."
„Vântul este neschimbat", a spus Wick. „Trei mile pe oră direct în faţa noastră."
Rapp şi-a încetinit respiraţia şi s-a concentrat pe ritmul bătăilor inimii. Pe baza calculelor lor, distanţa era de patru sute cincizeci şi opt de metri, cu o pierdere de altitudine de şaisprezece picioare. Nu era o lovitură de dat, mai ales că puştile nu erau specialitatea lui. Mai mult, trebuiau să străpungă parbrizul Uralului, care, chiar şi cu gloanţele perforante pe care le foloseau, putea fi imprevizibil.
„Treizeci de secunde", spuse Coleman.
Wick era lunetistul cel mai bun, aşa că îl ţintase pe şofer. Atingerea bărbatului de pe scaunul pasagerului era mai puţin critică, dar ratarea nu ar fi fost un început bun pentru o operaţiune cu atâtea piese în mişcare. Mai rău, n-ar fi trăit niciodată.
Sunetul de angrenaje măcinate a ajuns până la ei în timp ce şoferul încetinea pentru a parcurge un viraj abrupt.
„Am o şansă", a spus Wick cu calm.
Strălucirea farurilor făcea imposibilă vederea prin parbriz, aşa că Rapp a trebuit să facă o presupunere. „Am o şansă."
Au tras la unison, provocând o străfulgerare care a luminat deşertul din jurul lor. Sunetul, înăbuşit de o pereche de supresoare Thor Thundertrap, a mai durat puţin, dar apoi s-a estompat din nou în noapte.
Rapp a acţionat şurubul puştii sale şi a privit prin lunetă cum camionul a început să se zbârnâie. Exista o listă lungă de lucruri care puteau merge prost în acest moment. Putea să nu-l fi nimerit pe pasager, creând o situaţie în care oamenii lui ar fi avut de-a face cu un trăgător imprevizibil. Wick ar fi putut să nu reuşească să îl ucidă pe şofer, lăsându-l capabil să o ia la fugă. Camionul se putea răsturna. Din punct de vedere matematic, aveau destui oameni, frânghii şi biciclete pentru a-l îndrepta din nou, dar astfel de calcule aveau tendinţa de a eşua pe teren.
Norocul a fost cu ei. Camionul a derapat la dreapta şi a încetinit până la ralanti când Coleman şi oamenii lui au apărut de pe ambele părţi ale drumului. Nu s-au tras focuri de armă şi, o clipă mai târziu, trăgeau două cadavre spre groapa puţin adâncă care avea să le fie locul de odihnă finală.
Rapp a ieşit de la adăpost, alergând spre drum, în timp ce Wick a rămas în urmă pentru a le sparge poziţia. Până să ajungă la camion, Coleman conducea o simfonie haotică de activitate. Prizonierii cu cătuşe flexibile erau descărcaţi şi scoşi în grabă din vedere. Oameni ridicau camionul şi scoteau piuliţele cu o viteză care ar fi impresionat o echipă de boxe de F1. Anvelopele de pe ambele părţi ale drumului erau descoperite şi rulate spre vehicul pentru a fi montate. Echipele de curăţare curăţau sângele din interior în timp ce încercau să nu-i stea în cale lui Maslick în timp ce acesta îndepărta parbrizul avariat.
Fostul SEAL părea să aibă totul bine pus la punct, aşa că Rapp a ocolit aflorimentul stâncos până la locul unde prizonierii erau acum legaţi la ochi şi zăceau cu faţa în jos în pământ. Un mercenar iordanian stătea de pază cu un AK-74 în mână. Mişcarea inteligentă ar fi fost să-i execute sumar şi apoi să-i arunce în gropile pe care îşi petrecuse atât de mult efort săpându-le, dar asta era să meargă prea departe. Chiar şi pentru el. Deşi era adevărat că cei mai mulţi dintre ei activaseră la un moment dat cu orice număr de

grupări teroriste, ce însemna asta mai exact? În Siria, linia dintre bine şi rău, dintre terorist şi luptător pentru libertate, era cel puţin neclară.
„Ascultă-mă”, spuse Rapp în arabă. „Dacă vreunul dintre voi provoacă probleme, încearcă să se elibereze sau deschide gura, toţi veţi fi executaţi. Pe de altă parte, dacă staţi nemişcaţi şi tăcuţi, veţi fi eliberaţi în câteva ore. După aceea, ce veţi face depinde de voi.”
Când Rapp ajunse înapoi la drum, patru bărbaţi se zbăteau cu ultima ladă de explozibili în camion, iar Kadir bătea cu palma deschisă în parbriz. Trei dintre noile anvelope fuseseră montate, iar Bruno McGraw strângea ultima piuliţă de la a patra.
Trecuseră opt minute de când ruşii din cabină fuseseră ucişi. După calculele lui Rapp, echipa lui era cu cincisprezece secunde mai devreme decât era prevăzut.
„Kadir”, a spus el, mergând spre partea din faţă a camionului. „Aproape ai terminat?”
„Mai puţin de un minut. Am folosit epoxidic în loc de adezivul potrivit. Se va usca rapid şi nu va exista niciun miros vizibil.”
Fusese ideea lui Maslick de a-l pune pe sirian să se ocupe de instalare şi se părea că îl menţinea concentrat.
„Bună treabă”, a spus Rapp şi apoi a folosit o lanternă pentru a examina interiorul cabinei. Vehiculele militare aveau tendinţa de a avea foarte puţine suprafeţe tapiţate capabile să absoarbă fluidele corporale, iar Uralul nu făcea excepţie. Ambele scaune erau încă umede pe alocuri, dar acele secţiuni urmau să fie acoperite atunci când erau ocupate. În afară de asta, epoxidul care supura în jurul marginilor interioare ale parbrizului era singurul lucru ieşit din comun.
L-a auzit pe Coleman dând ordin ca toţi cei care nu erau ocupaţi în altă parte să urce în spatele camionului. Rapp a urmărit cum ultimele unelte au fost îngropate şi oamenii au început să urce în el. Coleman a fost ultimul, iar Rapp a închis, dar nu a încuiat, uşile de oţel în urma lui. Când s-a întors din nou în cabină, Kadir terminase cu parbrizul şi îşi luase locul la volan. Aşa cum promisese, mirosul degajat de epoxidic se risipea deja.
„Eşti gata?” a spus Rapp, trăgându-se pe scaunul pasagerului.
Sirianul nu a răspuns. Buzele i se mişcau în tăcere în timp ce vorbea cu el însuşi sau, mai probabil, cu zeul său. Totuşi, nu părea să fie o distragere a atenţiei. Se mişca lin prin viteze, în timp ce începea să accelereze. Rapp a băgat mâna prin fereastra deschisă şi a ajustat oglinda laterală, cercetând peisajul înstelat din spatele lor. Drumul în ambele direcţii era pustiu şi nu exista niciun semn de ceea ce tocmai se întâmplase acolo. În afară de sângele rămas pe scaun care-i îmbiba hainele de trening, totul decurgea conform planului.

CAPITOLUL 44

CAMIONUL a lovit o groapă destul de inofensivă şi Rapp a simţit din nou cum i se comprimă coloana vertebrală. În spate, echipa lui înghesuită în maşină urma să ia şi mai multă bătaie, dar nu era nimic de făcut. Suspensia militară şi noile anvelope nu erau construite nici pentru confort, nici pentru viteză. Doar pentru durabilitate.
Kadir părea încă stabil, în ciuda faptului că buzele lui continuau să se mişte maniacal în lumina slabă a indicatoarelor. Cu cine vorbea şi ce spunea nu era deosebit de relevant în acest moment. Tot ce conta era că demonii lui păreau să fi fost temporar înfrânţi de angajamentul său faţă de misiune.
„Acolo este”, a spus Rapp, arătând spre un copac mort de la marginea vestică a drumului.
Când unitatea lui Semenov servise drept spital, curba fusese asfaltată. Acum nu mai este aşa. Pe baza imaginilor din satelit, prima jumătate de milă fusese smulsă pentru a camufla intrarea, iar copacul fusese ridicat pentru a marca curba.
Kadir a retrogradat şi a uşurat camionul pe ceea ce părea a fi un deşert deschis. Camionul s-a clătinat şi a sărit, iar în cele din urmă a recăpătat asfaltul în spatele unei ridicături joase care îl ascundea de artera principală.
Conform cartografilor Agenţiei, mai erau încă 4,8 mile de teren accidentat până la poarta instalaţiei. La viteza lor maximă practică, asta însemna un timp estimat de zece minute.

„Eşti încă în regulă?” l-a întrebat Rapp pe tovarăşul său.
„Am fost ales să fac lucrarea lui Dumnezeu. De ce n-aş fi?”
Moartea sigură avea un mod ciudat de a calma mintea. Rapp experimentase această senzaţie de mai multe ori înainte de a găsi o modalitate de a-l păcăli pe Moartea cea Mare în ultima clipă. Pentru Kadir a fost diferit. Nu avea niciun interes să se strecoare din această capcană. Dimpotrivă, chiar dimpotrivă.
„Şi tu, prietene?” a spus Kadir.
„Ce?”
„Eşti încă bine?”
Rapp a observat o strălucire surdă în depărtare. Nu avea niciun detaliu, dar nici vreo îndoială în privinţa sursei sale.
„Da.”
Pe măsură ce se apropiau, instalaţia a devenit mai clară, corespunzând în mare parte memoriei sale şi fotografiilor Agenţiei. Gardul din plasă de lanţ era susţinut de piloni de beton la fiecare şase metri sau cam aşa ceva şi era acoperit cu sârmă ghimpată. La fiecare colţ fuseseră ridicate turnuri de treizeci de picioare, cu un al cincilea în stânga singurei porţi. Se presupunea că toate erau păzite, la fel ca şi postul de pază de lângă intrare.
Din acest unghi, cele două clădiri păreau chiar mai independente decât se aşteptase – se atingeau din punct de vedere fizic, dar aveau un design şi forme complet diferite. Secţiunea mai veche îşi trăda istoria printr-o construcţie de beton de formă pătrată, o uşă centrală de sticlă şi ferestre mici. Aripa de vest era cu un etaj mai înaltă, fără nicio fereastră până la ultimul etaj, care era construit aproape în întregime din sticlă. Aleksandr Semenov era cunoscut pentru dragostea sa pentru lux şi Rapp era convins că locuinţa sa se afla la acel etaj, împreună cu apartamentul său de birouri. În mod previzibil, ferestrele erau întunecate. La această oră, Semenov trebuia să fie adormit. Probabil lângă ultima lui victimă de viol minoră.
Când au ajuns la câteva sute de metri, Rapp a verificat dacă RPG-7 de pe podeaua de la etaj nu era la vedere şi şi-a recuperat pistolul de calibrul 22. În timp ce continuau să se apropie, a văzut că luminile din parcarea subterană erau aprinse şi că nu exista încă nicio barieră dincolo de braţul de lemn în poziţie ridicată. Pe baza experienţei lui Kadir, în jur de opt bărbaţi înarmaţi aşteptau acolo pentru a se ocupa de prizonierii despre care credeau că se aflau în spatele camionului.
Reflectoarele s-au aprins când au ajuns la mai puţin de o sută cincizeci de metri, iar poarta de sârmă de lanţ a început să alunece înapoi. O barieră asemănătoare cu cea de pe garaj rămăsese jos, dar era acolo mai puţin pentru securitate, cât pentru a le arăta şoferilor unde să oprească pentru a-şi preda actele. Adevăratul factor de descurajare era un set de piroane agresive pentru anvelope care se întindeau peste deschidere. Suficient pentru a toci anvelopele standard ale Uralului, dar nu reprezentau o problemă pentru cele de cauciuc masiv care îi compactau vertebrele încă de când porniseră la drum.
În rest, totul era liniştit. Procedura de schimb de prizonieri ar fi fost efectuată de atâtea ori încât ruşii ar fi trecut doar prin moţiuni. Goliţi camionul de oameni speriaţi, cu cătuşe flexibile, slăbiţi de condiţiile de trai şi loviţi de călătorie. Să-i ducă în grabă în celulele lor. Umpleţi din nou camionul cu subiecţii pentru care nu mai aveau nevoie. Întoarceţi-vă la culcare. Nimic nu a creat mai multă mulţumire decât un şir lung de operaţiuni repetitive de succes.
Cel puţin asta era speranţa.
Rapp a recuperat un detonator fără fir nu mult mai mare decât un tub de ruj şi a instalat o baterie dublu A. Lumina de pe lateral s-a aprins în roşu, apoi s-a schimbat în albastru când s-a conectat la explozibilii din spate.
„Înţelegi ce ai de gând să faci?”
„Bineînţeles”, a spus Kadir, coborând geamul.
„Şi tu înţelegi cum funcţionează detonatorul?”.
„Am exersat asta de o mie de ori cu Joe. Zece mii. De un milion. Butonul nu poate fi apăsat decât o singură dată. Când este eliberat, camionul va exploda.”
„Şi cum rămâne cu...”
„De câte ori ţi-ai simulat rolul?” Kadir a replicat. „Îl cunosc pe al meu mai bine decât oricine.”

Potrivit lui Maslick, era adevărat. El îşi făcuse un şanţ de un centimetru în creierul deteriorat al lui Kadir, obligându-l să treacă peste misiune flămând, însetat şi lipsit de somn. Chiar şi purtând căşti cu muzică de Justin Bieber în timp ce era înţepat cu un băţ. Potrivit lui, sirianul ar fi putut face asta şi cu o ţepuşă în craniu.
„Atunci, Allah să fie cu tine, prietene".
Sirianul a zâmbit. „El este cu noi. Îl pot simţi".
A lăsat vehiculul să alunece până la o oprire lângă corpul de gardă. Soldatul care a apărut părea puţin plictisit în timp ce se îndrepta spre fereastra deschisă a lui Kadir. Rapp avea pistolul de 22 în mâna dreaptă şi stânga pe maneta care comuta luminile de întâlnire ale camionului. Rusul s-a apropiat de pervaz şi a deschis gura să spună ceva, dar înainte de a putea vorbi, un glonţ i-a pătruns sub bărbie şi i-a trecut în creier. Sunetul împuşcăturii a fost absorbit de amortizor şi de cabină, iar Rapp activase luminile simultan cu apăsarea trăgaciului, în încercarea de a ascunde flash-ul de la gura ţevii.
Kadir l-a prins pe rus şi l-a tras parţial prin fereastră, creând iluzia că se apleca înăuntru să se uite la ceva. Oricine ar fi privit din turn nu ar fi crezut asta mai mult de câteva secunde, aşa că Rapp s-a strecurat pe uşa din partea pasagerului şi a înşfăcat RPG-ul. A fost blocat din vedere în timp ce se deplasa de-a lungul părţii laterale a camionului, pătrunzând în cele din urmă în gol, aproape de partea din spate. S-a încordat uşor, aşteptându-se pe jumătate să primească un glonţ în armura de corp, dar nu s-a materializat. În schimb, a nimerit grenada şi vârful turnului s-a transformat în resturi în flăcări care se rostogoleau prin aer.
Sunetul exploziei a fost semnalul că operaţiunea începuse, iar oamenii lui au ieşit din spatele camionului, unii purtând echipament greu, alţii doar cu arme uşoare. Când Scott Coleman ajunse la sol, îi aruncă lui Rapp un rucsac, o mască de protecţie filtrată şi o puşcă. Joe Maslick şi Bruno McGraw au ieşit ultimii, fiecare purtând câte o parte a unui dispozitiv electromagnetic care bruia toate frecvenţele de comunicare, cu excepţia celei pe care o foloseau ei. În acest moment, comunicaţiile tactice între gărzi, precum şi serviciile de telefonie mobilă şi prin satelit, ar fi fost căzute.
În timp ce oamenii se împrăştiau pentru a-şi îndeplini sarcinile care le fuseseră atribuite, Rapp a lovit cu pumnul în partea laterală a camionului de trei ori în succesiune rapidă. Acesta s-a lansat imediat înainte, izbindu-se de poarta şubredă şi sărind peste ţepuşele de cauciucuri înainte de a se îndrepta înclinat spre intrarea în garaj.
Coleman era ghemuit la aproximativ şase metri de corpul de gardă, înconjurat de moloz în flăcări şi ţinând în mână o versiune mai sofisticată a RPG-7 care doborâse turnul. A apăsat pe trăgaci şi, o clipă mai târziu, proiectilul a lovit secţiunea mai veche a instalaţiei, distrugând o serie de cabluri şi conducte care transportau atât electricitate, cât şi comunicaţii prin telefonie fixă. Cele câteva lumini care ardeau la complex s-au întunecat şi aproximativ jumătate din ferestre s-au spart, plouând cu sticlă pe faţadă. Singura iluminare provenea acum de la stele şi de la farurile lui Kadir, în timp ce camionul cobora rampa de parcare. Rapp şi Coleman au fugit amândoi, încercând să pună ceva distanţă între ei şi clădire.
Niciunul dintre ei nu s-a întors când sunetul împuşcăturilor a început să reverbereze dinspre garaj, dar când au auzit prăbuşirea camionului izbindu-se de coloana de susţinere improvizată, s-au aruncat la pământ.
Explozia a fost de cascadorii urechilor. Rapp s-a rostogolit pe spate la timp pentru a vedea un jet de flăcări izbucnind de la intrarea în garaj şi scânteia sticlei rămase în ambele clădiri căzând în cascadă la pământ. Secţia spitalului s-a zguduit periculos, expulzând praf şi fum timp de câteva secunde, înainte ca al doilea nivel să se prăbuşească parţial. Sunetul betonului crăpând s-a ridicat peste ecoul detonării, dar acoperişul a rezistat în mare parte.
Elementul incendiar inclus în C4 a început să-şi facă treaba, generând flăcări din ce în ce mai strălucitoare prin fumul care se ridica. Turnul de sud-est a fost lovit de un RPG, adăugând un alt stâlp de foc la scena deja haotică. O mitralieră a erupt din turnul de sud-vest, creând un scurt arc de gloanţe trasoare înainte de a fi şi ea decapitată de o rachetă. Turnurile nordice erau ţintite de echipe de doi oameni, dar distanţa şi înrăutăţirea vizibilităţii le-ar fi făcut mai dificile.
„Nu e un început rău!" a strigat Coleman prin masca de faţă.
„Nu fi prea încrezător", a răspuns Rapp, dar se îndoia că fostul SEAL l-a auzit.

Wicker, McGraw şi Maslick s-au format în jurul lor în timp ce porneau înapoi spre intrare. L-au acoperit pe Wick în timp ce acesta urca în ceea ce mai rămăsese din turn, folosind un extinctor pentru a stinge flăcările rămase pe platforma distrusă. Când acesta a indicat că era pe poziţie, ceilalţi patru bărbaţi au intrat în incintă, rămânând la pământ în timp ce se îndreptau spre noua secţiune. Aceasta era în mare parte nedeteriorată, dar asta s-ar putea să nu dureze. Răspândirea focului ar fi fost imprevizibilă. Coleman şi McGraw se despărţiră şi se îndreptară spre est pentru a încerca să acceseze elicopterul din spatele clădirii, chiar în momentul în care se auzea o altă explozie. Rapp a presupus că era unul dintre turnurile nordice şi a primit confirmarea prin staţie câteva clipe mai târziu.
„Avanpostul de nord-est neutralizat."
A urmat o altă explozie, iar o voce cu accente similare a confirmat distrugerea turnului de pază rămas.
Din nefericire, această veste bună a fost umbrită de faptul că Rapp şi Maslick primeau focuri de armă de la o fereastră de la etajul superior, în secţiunea spitalului. Din cauza fumului, nu-l puteau vedea pe trăgător, dar era clar că acesta îi putea vedea – probabil printr-o lunetă termică. Rapp şi-a împins camaradul înainte şi apoi a rupt-o la stânga pentru a crea confuzie în timp ce sprinteneau spre clădirea în flăcări.
„Wick! Te ocupi tu de asta?"
„Fac tot ce pot", a venit răspunsul imediat.
Au reuşit să ajungă la ceea ce fusese cândva un set de uşi duble de sticlă fără să fie loviţi şi s-au strecurat peste prag. Înăuntru, praful şi fumul erau nuanţate în roşu de multiplele lumini de urgenţă.
S-au întors spre aripa modernă, ocolind liftul în favoarea unei scări. Bruno a deschis uşa şi Rapp a intrat înăuntru, începând să urce treptele într-un ritm care era la limita imprudenţei. Nu putea fi sigur ce conţineau nivelurile fără ferestre de sub penthouse-ul lui Semenov, dar un detaşament personal de securitate era un pariu bun. Şi, dacă nu erau extrem de somnoroşi, erau pe cale să devină o problemă.
Maslick a aruncat o grenadă cu gaz lacrimogen pe podea şi a mai aruncat una. Aceasta a scuipat spirale înceţoşate când a trecut pe deasupra capului lui Rapp şi a lovit palierul de la etajul al doilea chiar în momentul în care uşa de acolo s-a deschis. Rapp şi-a folosit AK-74 pentru a-l doborî pe primul om care a intrat, dar l-a ratat pe al doilea în fumul tot mai dens. Neavând altă opţiune mai bună, a tras în pereţii de beton, sperând să aibă noroc cu un ricoşeu în timp ce rusul urca spre locuinţa lui Semenov. Maslick şi-a concentrat focul asupra uşii parţial deschise, lovind placa de oţel cu rafale scurte până când cineva dinăuntru a trântit-o.
Soldatul de deasupra tuşea şi se sufoca în mod audibil, dar nu atât de mult încât să nu se audă zgârieturile şi pocnetul produs de el când deschidea o uşă şi o închidea din nou. Focurile de armă erau intermitente afară, în timp ce echipa lui Rapp se lupta cu ceea ce mai rămăsese din oamenii din secţiunea spitalului. Aceste confruntări aveau să fie limitate, totuşi. Ordinele lor erau să rămână la o distanţă cât mai sigură posibil şi să se concentreze pe împiedicarea oricărui rus de a părăsi clădirea. Atingerea obiectivului misiunii nu necesita mai mult de atât.
După ce au trecut de al doilea nivel, Maslick s-a aşezat într-o poziţie care să-i permită să elimine pe oricine ar fi suficient de nechibzuit să încerce să iasă pe el. Rapp a luat o grenadă flash-bang de pe partea laterală a rucsacului şi a aruncat-o pe palierul de la ultimul etaj. Era aproape sigur că paznicul care fugise se refugiase în apartamentul lui Semenov, dar nu avea rost să rişte. Aceasta s-a zdruncinat pentru o clipă şi apoi a explodat, Rapp continuându-şi sprintul în sus imediat după aceea.
Era o dâră de sânge pe trepte – o fărâmă de veste bună la care Rapp nu se aşteptase. Aparent, avusese noroc cu tirul său de salve Maria pe scări. Dar nu suficient de norocos. Bărbatul nu fusese ucis şi probabil că acum era baricadat undeva de cealaltă parte a uşii. Aproape sigur cu puşca lui îndreptată spre el.
O rafală de focuri de armă se auzi chiar dedesubt, sugerând că ruşii încercau să scape. Era greu de spus dacă o făceau din simţul datoriei faţă de Semenov sau de teama lor de a fi prinşi în capcană de foc. Oricum ar fi fost, pe măsură ce timpul trecea, motivaţia lor nu făcea decât să crească.
Rapp se duse la fereastra spartă din partea de sud a palierului şi privi scena de jos. Turnurile vizibile din acea poziţie – cu excepţia celui în care era cocoţat Wick – tocmai începeau să ardă. În schimb, clădirea principală era în curs de a fi înghiţită. O briză uşoară din deşert împingea puţin fumul, făcând ca

vizibilitatea să fie intermitentă. Putea să vadă sclipiri în ceaţă, în timp ce oamenii lui trăgeau asupra celor care încercau să scape din infernul în creştere, dar nu prea vedea altceva.
Nu era problema lui. Misiunea lui se afla de cealaltă parte a uşii din dreapta sa.
O coloană de susţinere cu o lăţime de aproximativ un metru şi jumătate despărţea fereastra prin care se apleca de cea mult mai mare care dădea spre cabina lui Semenov. Era într-o stare similară, cu cea mai mare parte a geamului zăcând pe pământ la douăzeci şi cinci de picioare mai jos. Rapp se lăsă puţin mai departe, punându-se într-o poziţie din care putea vedea o parte din apartamentul lui Semenov.
Soldatul care fugise pe scări se afla în sufragerie, ţintuindu-şi puşca deasupra unei mese răsturnate. O canapea din centrul camerei îi proteja şi mai mult poziţia faţă de oricine intra pe uşă. Cât de grav era rănit sau dacă încă sângera era imposibil de distins. Indiscutabil, era încă capabil să apese pe trăgaci.
Semenov, pe de altă parte, nu era nicăieri de văzut. Părea să existe o bucătărie la nord-est, dar dacă se refugia acolo, ar fi pus la pământ de gardă. Cel mai probabil, se afla în spatele uşii închise direct în stânga bărbatului.
Neavând altă cale de acţiune viabilă, Rapp a aruncat puşca şi rucsacul, apoi a scos Volquartsen-ul de calibrul 22 pe care îl avea legat de coapsă.
Şi-a activat microfonul de gât în timp ce se urca pe pervazul ferestrei. „Mas. Mai am nevoie de încă două minute."
Iniţial, i-a răspuns o rafală de focuri de armă, dar apoi vocea bărbatului mare s-a auzit în cască. „Nu mai mult de atât, totuşi, bine? Nu se vor ascunde acolo la nesfârşit."

CAPITOLUL 45

ALEKSANDR Semenov a zbughit-o în pat, derutat de lumina care pâlpâia prin uşa deschisă a dormitorului său. Iniţial, a crezut că se crăpa de ziuă, dar apoi a observat un zgomot slab. Încă ameţit, s-a rostogolit pe o parte pentru a aprinde o lampă. Iluminarea produsă de aceasta a fost reconfortantă doar pentru o clipă, înainte de a fi înghiţită de o străfulgerare orbitoare.
A ridicat instinctiv o mână pentru a-şi proteja faţa în timp ce lampa a ezitat şi apoi s-a stins. O clipă mai târziu, lumina roşie de urgenţă a scăldat camera, combinându-se cu strălucirea a ceea ce acum înţelegea că era foc. Complet treaz, a alunecat de pe saltea şi a luat un halat atârnat în apropiere.
Telefonul său mobil era complet încărcat şi a folosit o scurtătură pentru a suna la camera de gardă, dar nu a reuşit să obţină o conexiune. O examinare mai atentă a ecranului i-a sugerat că nu avea nici semnal celular, nici internet.
A pornit ezitant spre uşă, când aerul din jurul său a părut să se comprime. Întreaga clădire s-a cutremurat, mişcându-se sub picioarele lui suficient de violent încât să-l trântească la podea. Lângă el, fereastra masivă orientată spre vest a făcut pânza de păianjen şi apoi s-a prăbuşit, trimiţând cioburi de sticlă care au căzut în deşertul de dedesubt şi s-au aruncat spre el prin aerul cu miros de chimicale. Şi-a acoperit din nou faţa, de data aceasta mai puţin din confuzie decât din teroare. Adrenalina a trecut prin el în timp ce sunetul mitralierelor se amesteca cu alte detonări.
Instalaţia este atacată.
Realizarea i-a provocat o revoltă a stomacului şi s-a luptat să nu vomite în timp ce se împiedica spre zona de locuit. Fereastra principală care dădea spre sud dispăruse, iar prin rama ei goală putea să vadă turnurile de pază sudice fiind mistuite.
S-a împiedicat înapoi când fumul a început să se împrăştie peste scenă, încercând să proceseze ceea ce se întâmpla. Moscova? Decisese Boris Utkin că a scăpa de el merita să se întoarcă din punct de vedere politic? Nu. Nu în felul acesta. Era prea evident. Prea nesăbuit. Sirienii? Imposibil. Chiar şi luând în considerare furia lor pentru pierderea Înălţimilor Golan, ei erau încă în întregime dependenţi de sprijinul Rusiei.
Damian Losa?
Dintr-un motiv oarecare, gândul la liderul cartelului a avut efectul de a-i readuce mintea lui Semenov pe deplin în funcţiune. Era oare de conceput ca aceasta să fi fost fapta unui infractor de drept comun cu iluzii de grandoare? Efectivele mexicane rămase în Siria erau practic inexistente – nimic mai mult decât câţiva

insurgenţi înfrânţi şi traficanţi de droguri fără ocupaţie. În schimb, Semenov dispunea de un cadru de soldaţi foarte bine pregătiţi, dintre care unii erau cazarmaţi chiar sub el.
Dar câţi erau? Canadianul îşi omorâse trei dintre oamenii săi în zona rurală siriană şi alţi cinci muriseră în încercarea de a-l transporta la Tartus. A încremenit pentru o clipă când şi-a dat seama că Fournier putea fi acolo. Avocatul aparent pudic care fusese responsabil de moartea a opt dintre cei mai buni oameni ai săi putea fi acolo, conducând asaltul. Pe cine altcineva ar fi trimis Losa?
Semenov a fugit înapoi în dormitor, trântindu-şi dulapul şi încercând să se calmeze în timp ce se îmbrăca. Soldaţii din această clădire nu erau singurii însărcinaţi cu apărarea lui. Mai erau şi gărzile din partea principală a clădirii. Şi cu subiecţii de test închişi în...
A îngheţat din nou, de data aceasta cocoşat, cu un singur picior în pantaloni.
Camionul.
Aduceau prizonieri în acea noapte. Aşa reuşiseră oamenii lui Losa să aibă acces? Ar fi putut deturna vehiculul care venea? De acolo venise explozia principală? Dacă se folosea de teroriști, era de conceput că un jihadist ar fi putut intra în garajul subteran cu un explozibil. Dacă ar fi fost aşa, ar fi incinerat instantaneu jumătate din oamenii care i-au mai rămas.
Fumul devenise suficient de dens încât să îi ardă ochii în momentul în care a terminat de îmbrăcat şi a alergat la un telefon de stil vechi din zona de locuit. Era conectat prin cablu la sistemul de comunicaţii al instalaţiei şi ar fi avut energie de rezervă. Când l-a dus la ureche, însă, nu a auzit decât tăcere.
Focuri de mitralieră au izbucnit în casa scării şi Semenov s-a răsucit. Când uşa a început să se deschidă, a intrat în panică şi şi-a trântit corpul de oţel în încercarea de a o închide din nou. Efortul a eşuat şi, în schimb, a fost împins înapoi cu o forţă suficientă pentru a-l trimite la pământ.
„Nu! Nu trageţi!”, a strigat el înainte de a-l recunoaşte pe soldatul care se trântea peste prag.
Bărbatul se mişca de parcă ar fi fost orb, iar piciorul drept al pantalonilor îi era îmbibat de sânge. Cu toate acestea, a reuşit să asigure uşa în urma lui. Semenov a început să se sufoce şi a bănuit că un fel de gaz fusese împrăştiat în casa scării. S-a şters la ochi în timp ce bărbatul înarmat s-a împiedicat în bucătărie şi a deschis un robinet, stropindu-i faţa cu apă.
„Trebuie să mă duceţi la elicopterul meu!”. a strigat Semenov în timp ce se zbătea să se ridice din nou în picioare. „Acum!” „Unde este restul echipei tale? Trebuie să ne mişcăm!”
Mercenarul se întoarse spre el, cu ochii roşii şi strălucitori capabili să se concentreze din nou. „Sunt prinşi de gazele lacrimogene şi de cel puţin doi combatanţi în casa scărilor. Dar nu sunt răniţi şi au măşti. Va fi nevoie de...”
Vocea lui a fost înecată de o altă explozie, aceasta chiar afară. Praful s-a scurs prin golurile din jurul uşii de oţel, dar a rezistat.
„Aţi chemat întăriri? Oamenii noştri din Hmeimimim?”
„Comunicaţiile sunt căzute”, a spus bărbatul, răsturnând o masă de sufragerie din stejar pe o parte şi trăgând-o spre peretele din spate. „Până când va afla cineva despre asta, se va fi terminat.”
„Trebuie să mă scoateţi de aici!” a repetat Semenov în timp ce bărbatul se poziţiona în spatele mesei şi îşi îndrepta puşca deasupra ei.
„Taci naibii din gură!”
„Ce mi-ai spus?”
Mercenarul şi-a învârtit arma în direcţia lui Semenov şi a ochit de-a lungul acestuia. „Am spus să taci naibii din gură.”

CAPITOLUL 46

RAPP s-a balansat peste căderea de douăzeci şi cinci de metri, agăţându-se de o crăpătură din stâlpul de susţinere şi lăsându-şi un picior pe pervazul de pe partea cealaltă. Mai erau încă câteva cioburi de sticlă încastrată, ceea ce făcea imposibil să ajungă mai mult decât vârful cizmei sale pe el. Fumul care se ridica în jurul lui devenise atât mai dens, cât şi puţin mai palid, sugerând că Maslick aruncase o altă bombă cu gaz lacrimogen.

Rapp s-a folosit de acoperirea suplimentară pentru a se apleca spre stânga, aducându-şi jumătate din faţă în jurul marginii coloanei şi oferindu-i o vedere mai bună asupra apartamentului de pe partea cealaltă. Sângele curgea sub marginea mesei în spatele căreia se baricadase bărbatul şi se forma o baltă. Rămase vigilent, dar cu atenţia centrată în întregime pe uşă. Pierderea sângelui avea un mod ciudat de a-ţi ascuţi concentrarea, cu preţul conştientizării situaţiei. Era un fenomen pe care Rapp însuşi îl experimentase. Vârfurile degetelor de la mâna dreaptă începuseră să se despice pe muchia ascuţită de care se agăţa, creând un fel de numărătoare inversă. Durerea era irelevantă, dar dacă aştepta suficient de mult timp ca ele să devină alunecoase de sânge, se îndrepta spre pământ pe calea cea mai rapidă. A încercat să-şi sprijine mâna cu arma de coloană, dar era fără speranţă. Cantitatea de tensiune musculară necesară pentru a-l împiedica să cadă îl făcea să tremure uşor. Combinat cu fumul, cu o mască de faţă uşor înceţoşată şi cu faptul că în spatele mesei nu se vedea decât o mică parte din bărbat, făcea ca împuşcătura să fie imposibilă.
Pistolul rusului s-a clătinat în timp ce se ştergea la ochi. Fumul şi gazele lacrimogene nu erau deosebit de dese în apartament, dar erau totuşi suficient de rele pentru a-i afecta vederea. Cât de mult, totuşi? Cu siguranţă nu suficient pentru a-l împiedica să ucidă pe oricine intra pe uşă. Dar cât de repede putea să-şi îndrepte atenţia spre fereastră? Cât de mult sânge pierduse?
Niciuna dintre aceste întrebări nu avea să primească răspuns în cele câteva secunde pe care Rapp le mai avea la dispoziţie înainte ca strânsoarea lui să cedeze. Aşa că, atunci când o rafală din AK-ul lui Joe Maslick a făcut ca rusul să se concentreze pentru scurt timp asupra uşii, Rapp a aruncat pistolul de calibrul 22 în interiorul apartamentului şi şi-a folosit mâna proaspăt eliberată pentru a se trage în jurul coloanei.
O aterizare graţioasă nu era fezabilă şi, în schimb, a coborât pe umăr, rostogolindu-se spre pistol şi înşfăcându-l chiar în momentul în care arma lui Maslick a amuţit. În aceeaşi clipă, orice întrebare legată de competenţa rusului a primit răspuns. Acesta a reperat imediat incursiunea, învârtindu-şi arma fără probleme şi începând să pulverizeze gresia într-un arc care se îndrepta direct spre ţintă.
Rapp a ignorat fluxul de gloanţe care se apropia şi şi-a folosit ambele mâini pentru a alinia Volquartsen-ul. A apăsat pe trăgaci şi capul rusului s-a dat înapoi, dar fără jetul reconfortant de sânge, oase şi materie cerebrală pe care l-ar fi produs un glonţ de 9 mm. Cu toate acestea, s-a înclinat înapoi şi ţeava puştii s-a ridicat, trimiţând gloanţe inofensive prin rama goală a ferestrei şi în noapte.
Până atunci, Rapp era deja în picioare, luptându-se pentru tracţiune în sticla spartă în timp ce alerga spre rus. A lovit masa răsturnată cu toată viteza, răsturnându-se peste ea pentru a-l găsi pe bărbat pe spate, dar încă în viaţă. Glonţul de calibrul 22 îl lovise în frunte, dar nu avea energia necesară pentru a pătrunde complet. În ciuda impactului şi a pierderii de sânge, încercase să îşi aducă din nou arma la îndemână. Rapp a pus capăt acestei situaţii apăsând ţeava armei de calibrul 22 sub bărbie şi trăgând de două ori.
„Mas, am intrat!”, a spus el în microfonul de gât. „Vino sus!”
Rapp a traversat în fugă încăperea şi a deschis uşa, acoperindu-l pe Maslick în timp ce acesta urca treptele. Bărbatul mare a aruncat o grenadă cu fragmentare spre palierul de la etajul doi şi apoi a luat rucsacul şi puşca lui Rapp înainte de a se arunca peste prag. Rapp a trântit uşa şi abia reuşise să gliseze zăvorul în poziţie când grenada a explodat.
„Încordat”, a strigat Maslick prin masca de faţă.
„O plimbare în parc”, a răspuns Rapp. „Ai grijă la fereastră. Este accesul mai uşor.”
„Am înţeles”, a spus el, preluând poziţia rusului din spatele mesei răsturnate.
Rapp şi-a luat AK-ul şi rucsacul înainte de a alerga înapoi prin zona de locuit şi de a testa uşor butonul uşii din spate. Deloc surprinzător, nu s-a mişcat. Placa elegantă de lemn nu ar fi supravieţuit mai mult de câteva lovituri, dar era imposibil de ştiut ce se afla de cealaltă parte. Ceea ce nu-i trebuia lui Rapp era să fie tăiat de o lovitură norocoasă a unui fals general de rahat. Aşa că, în schimb, a răsfoit cele vreo zece fraze ruseşti la care lucrase în ultima săptămână. Alegând-o pe cea mai potrivită, şi-a ridicat masca şi a strigat prin uşă.
„General Semenov. Sunteţi rănit?”
Eşti înăuntru sau Eşti înăuntru ar fi fost mai bine, dar nu ştia cum să spună nici una, nici alta.
Răspunsul a fost în mare parte neinteligibil, Rapp reţinând doar cuvântul rusesc pentru „elicopter”.

Uşa a fost brusc deschisă o clipă mai târziu de un Aleksandr Semenov panicat, tuşind din cauza fumului şi ţinând un pistol lejer în mâna dreaptă. Rapp şi-a azvârlit capătul puştii în stomacul bărbatului, iar acesta s-a prăbuşit, pierzându-şi strânsoarea de armă şi vomitând pe gresia elegantă.
Rapp a dat arma la o parte şi a intrat în dormitor, aruncând conţinutul rucsacului său pe podea în timp ce Semenov continua să-şi golească conţinutul stomacului.
Mica încărcătură explozivă pe care Rapp o adusese s-a dovedit a fi inutilă. Fereastra lungă, orientată spre vest, era deja lipsită de sticlă. Aşa că, în schimb, a ales o bucată de frânghie de nailon, pe care a legat-o în jurul trunchiului rusului care avea convulsii.
Următoarea parte a fost puţin mai complicată. Rapp a găsit semnul negru pe care îl făcuse pe frânghie şi a plasat acea secţiune chiar sub pervazul ferestrei. Apoi a dus capătul liber până la patul cu baldachin care domina camera. Se simţea la fel de consistent pe cât părea, aşa că a fixat frânghia de cadru şi şi-a activat microfonul de gât.
„Mas. E timpul să plecăm."
„Ţine-te bine. Mai am o grenadă şi nu vreau să o irosesc."
Rapp s-a întors la Semenov, iar bărbatul a ridicat ochii spre el.
Cu fumul şi masca completă, recunoaşterea a venit încet. Dar a venit.
„Tu!", a reuşit să se înece înainte ca Rapp să apuce frânghia şi să înceapă să-l tragă spre fereastră.
Semenov se zbătea neputincios, încercând să se prindă de frânghia din spatele lui şi ţipând din cauza durerii pe care i-o provocau cioburile de sticlă împrăştiate pe podea. Probabil şi din cauza anticipării a ceea ce avea să urmeze. Nu i-ar fi scăpat faptul că se depusese un mare efort pentru a-l captura şi nu pentru a-l ucide. Ar fi ştiut mai bine decât majoritatea că restul vieţii sale avea să fie scurt şi chinuitor. La urma urmei, fusese de cealaltă parte a unor scenarii similare de mai multe ori decât ar fi putut număra cineva.
Ajunseră la fereastră chiar în momentul în care o ultimă grenadă explodase în casa scării. Maslick a apărut în pragul uşii o clipă mai târziu, privind sceptic cum Rapp îl smulgea pe rus în picioare.
„Eşti sigur că ai măsurat bine?"
„Există un singur mod de a afla", a spus Rapp, aruncându-l pe Semenov prin deschizătură. Ţipătul bărbatului a fost surprinzător de pătrunzător, tăind sunetul împuşcăturilor în timp ce cădea. Frânghia l-a prins la aproximativ un metru de pământ şi Rapp a auzit zgârietura patului în timp ce era târât pe podeaua de gresie. În cele din urmă, faptul că nu avusese nimic mai solid de care să-l lege fusese un noroc. Faptul că atât Semenov, cât şi capătul frânghiei se aflau la pământ îi făcea viaţa mai uşoară.
„Te-ai trezit", spuse Rapp.
Maslick a apucat cea mai mare dintre cele două perechi de mănuşi care zăceau pe podea şi le-a folosit pentru a aluneca pe frânghie. Rapp şi-a pus arma în spate şi s-a dus pentru ultima oară la uşa dormitorului pentru a verifica dacă nu cumva exista vreun semn de intrare iminentă.
Nimic.
Una dintre multele probleme ale armatei regulate ruseşti era că majoritatea soldaţilor erau pe deplin conştienţi că nu erau decât carne de tun. Mercenarii nu erau cu nimic mai buni – oameni care erau suficient de inteligenţi pentru a şti că nu puteai să-ţi cheltuieşti banii dacă erai mort. Cu toate gazele lacrimogene, focurile de armă şi exploziile, era posibil ca detaşamentul de protecţie al lui Semenov să fi decis să îşi caute norocul în altă parte.
Rapp apucă perechea de mănuşi rămasă şi le folosi pentru a aluneca pe jumătate alunecând, pe jumătate căzând liber pe linie. Până să ajungă la sol, Maslick îl eliberase pe Semenov şi îl alerga spre platforma pentru elicopter din nord-est. A fost un alt beneficiu al aterizării mai uşoare decât se aştepta Semenov. Plănuiseră ca el să-şi rupă cel puţin câteva coaste din cauza faptului că fusese prins de frânghie – o realitate care l-ar fi obligat pe Maslick să-l care.
„Suntem la sol cu ţinta", a spus Rapp prin microfonul de gât.
„Aveţi acoperire la nord", a răspuns o voce cu accent arabesc.
Bruno McGraw, care se afla cu Coleman asigurând elicopterul lui Semenov, a apărut imediat după aceea.
„Pe poziţie".

Cu Maslick concentrat pe menţinerea în mişcare a rusului, Rapp a rămas în spate, măturându-şi puşca în căutarea cuiva care se îndrepta spre ei. Situaţia lor tactică nu era grozavă, dar ar fi putut fi mult mai rea. Singurul teren înalt era apartamentul lui Semenov şi terasa de pe acoperiş – niciuna dintre ele nu era uşor accesibilă în acest moment. Şi mai puţin accesibile erau ferestrele larg distanţate, orientate spre vest, ale secţiei spitalului. Toate se prăbuşiseră cel puţin parţial, iar majoritatea erau pline de flăcări.
Chiar dacă vreun combatant inamic ar fi privit de sus, tot ce ar fi văzut ar fi fost doi soldaţi ruşi care încercau să-l escorteze pe Semenov până la avionul său. Fără comunicaţii, aceştia ar fi ezitat să tragă şi ar fi fost chiar înclinaţi să ofere acoperire dacă unul dintre camarazii lor mai puţin precauţi ar fi avut un foc de armă.
Când au ajuns la elicopter, palele începuseră să se rotească, iar McGraw era la sol, căutând ameninţări cu ajutorul unei lunete termice. Maslick l-a ridicat complet pe Semenov de pe picioare şi l-a aruncat în aeronavă înainte de a se urca el însuşi.
În loc să îl urmeze imediat, Rapp s-a ghemuit şi şi-a activat microfonul de gât. „Ţinta se află în elicopter. Repet: ţinta se află în elicopter. Avem vreo victimă?”
Rapp a înjurat pe sub respiraţie când o voce accentuată a răspuns. „Rană prin împuşcare în stomac, lângă turnul de sud-vest.”
„Poate fi salvat?” Rapp a fost nevoit să întrebe. Aceasta nu era o operaţiune militară. Era o combinaţie proastă de CIA neagră ca smoala şi cartel de droguri. Morţii erau lăsaţi în urmă.
„Dacă îi acordăm asistenţă medicală”.
„Am înţeles. Mai sunt şi alţii? Toată lumea să vorbească.”
Toată echipa lui a făcut-o, confirmând că nu aveau decât un singur rănit.
Rapp s-a întors spre elicopter, unde îl putea vedea pe Coleman apăsând întrerupătoare în cabina de pilotaj cu boltă de sticlă. Fostul SEAL îşi petrecuse o mare parte din ultima lună într-o machetă creată din piese auto recuperate şi din papier-mâché. Combinată cu un simulator de zbor pe laptop, fusese un mediu de antrenament cât se poate de precis pe care îl puteau crea. Să sperăm că va fi suficient.
„Scott”, a spus Rapp prin microfonul de gât. „Scoate-l pe Semenov de aici şi zboară spre sud. Noi îl luăm pe rănitul nostru şi ne îndreptăm în aceeaşi direcţie. Când vom fi la o distanţă de un clic şi vom fi siguri că nu ne urmăreşte nimeni, poţi să te întorci în cerc să ne iei.”
„Eşti sigur? Aş putea să sar peste chestia asta şi să-l iau de unde este.”
Era tentant, dar prea riscant. Rapp îl voia pe Semenov afară de acolo.
„Ai ordinele tale, Scott.”
„Am înţeles. Întâlnire la un clic spre sud la semnalul tău.”
Rapp a trecut la limba arabă pentru a se asigura că nu existau neînţelegeri cu oamenii pe care se îndreptau să-i ajute. „Suntem doi oameni, venim din direcţia platformei elicopterului. ETA mai puţin de două minute. Mă recepţionaţi?”
„Recepţionat. Va asigura acoperirea”.
Rotoarele au început să prindă viteză, iar Rapp i-a dat o palmă pe spate lui Bruno McGraw. „Eşti cu mine! Să mergem!”
Au început să alerge prin complex, în timp ce Coleman se ridica în aer. Flăcările de la instalaţie ofereau multă lumină, dar erau puţin dezorientate, deoarece se jucau cu fumul. În ciuda acestui fapt, i-au găsit pe oamenii pe care îi căutau. Unul dintre ei tăia gardul de zăbrele cu un set de tăietori de şuruburi, în timp ce celălalt zăcea întins pe burtă cu un bandaj însângerat legat în jurul mijlocului. Era grav rănit, dar încă era capabil să vadă prin lunetă pentru a le acoperi apropierea. Cu greu.
Rapp se lăsă jos lângă el, în timp ce McGraw se duse la gard şi începu să îndoaie înapoi o clapă de lanţ de sârmă. Când Rapp s-a uitat la bărbatul rănit, a văzut că acesta dăduse tot ce avea. Acum că acoperirea nu mai era necesară, ochiul lui se îndepărtase de geam şi obrazul lui bărbos era sprijinit pe fundul puştii.
Rapp l-a dat la o parte şi a preluat comanda, folosind luneta termică pentru a străpunge fumul şi a scana după ameninţări. Pocnetul legăturilor tăiate în spatele lui era reconfortant, dar i-ar fi plăcut ca ritmul să fie un pic mai rapid. Cu cât mai repede putea pune Siria în oglinda retrovizoare, cu atât mai bine.

A zărit două forme care erau un pic prea bine definite pentru a fi artefacte ale fumului şi şi-a ajustat puşca pentru a le centra în lunetă. Câteva secunde mai târziu, a confirmat că urmărea doi trăgători care se deplasau în faţa clădirii.
„Am două contacte care traversează noua secţiune de la vest la est. Sunt membri ai echipei noastre?”
Toate răspunsurile sugerau că nu erau.
„Wick, îi poţi vedea pe tipii ăştia?”
„Nu încă.”
„Am înţeles. Se îndreaptă spre tine şi spre zona porţii. Probabil caută doar o ieşire. Nu-i ataca decât dacă e nevoie. Nu există niciun motiv să vă dezvăluiţi poziţia dacă ei caută doar să fugă.”
„Am înţeles.”
O clipă mai târziu, Bruno a apărut şi a început să-l tragă pe arabul inconştient spre gard. „Avem o gaură, Mitch.”
„Bine”, a spus Rapp, menţinându-şi luneta îndreptată spre cei doi bărbaţi. „Scoateţi-l de aici. Vă ajung din urmă.”
„Suntem pe poziţie”, a spus Bruno McGraw prin staţie.
„Sunt pe drum”, a venit răspunsul imediat al lui Scott Coleman.
Făcuseră schimb de cărat bărbatul rănit pentru a-şi maximiza viteza şi în prezent era rândul lui Rapp. Genunchiul său deteriorat se simţea ca şi cum ar fi avut un pumnal încins în el, dar avansau bine pe terenul deschis. Strălucirea instalaţiei în flăcări se afla la o jumătate de milă în spate şi toţi oamenii lor erau departe de ea. Se topeau în deşert şi aşteptau să fie extraşi de către localnicii plătiţi suficient pentru a face treaba şi a-şi ţine gura. După aceea, ar fi fost doar o chestiune de a-i scoate clandestin din ţară şi de a-i pune într-un zbor spre casă. Asta ar dura ceva timp, totuşi. Pe baza experienţei sale din Israel, era logic să procedeze cu prudenţă.
Elicopterul a devenit audibil la sud, înainte de a crea o siluetă pe lângă stele. Praful s-a ridicat cu forţa unui aruncător de nisip, dar Rapp a alergat direct în el. L-a depus pe bărbat înăuntru în timp ce Bruno şi camaradul său arab asigurau acoperirea împotriva unor ameninţări care probabil nu existau. Avionul a fost la sol în mai puţin de zece secunde înainte ca toate avioanele să fie încărcate şi să se îndrepte spre vest.
„Am ochii pe oamenii noştri”, a spus Coleman prin căştile lor.
Joe Maslick a deschis uşile avionului în timp ce acesta intra în staţionare şi cobora la mai puţin de cincisprezece metri de Mediterana. Rapp putea vedea luminile Ciprului în depărtare, iar mirosul mării a devenit copleşitor, în timp ce rotoarele ridicau o ceaţă sărată. Era o noapte frumoasă de care Aleksandr Semenov nu se bucura. Părea aproape catatonic, abia rezistând atunci când Rapp l-a desprins de pe scaun şi l-a aruncat din nou în spaţiu. Apa întunecată l-a înghiţit pentru câteva secunde, înainte ca vesta de salvare să-l forţeze să revină la suprafaţă.
Neavând altă opţiune mai bună, McGraw şi Maslick şi-au târât tovarăşul rănit cu ei la suprafaţă, fiecare ţinându-l de câte un braţ în timp ce cădeau. Rapp a privit cum doi oameni-broască s-au ocupat de victima lor, apoi i-a făcut semn ultimului om din elicopter să sară. Câteva clipe mai târziu, toţi, cu excepţia lui Semenov, înotau spre o barcă de ţigări care se legăna în valurile create de rotoarele Mi-24-ului.
„Am ieşit”, a spus Rapp în cască, înainte de a o mătură de pe cap şi de a sări. Când a fost liber, Coleman a început să se îndepărteze de barcă prin alunecare laterală. La aproximativ o sută de metri, a redus puterea şi a pus elicopterul în apă. A scăpat fără probleme din cabina de pilotaj şi a început să înoate spre barcă. Rapp s-a urcat în ambarcaţiune şi s-a uitat în spate, zărindu-l pe Semenov plutind la aproximativ treizeci de metri de prova de tribord.
„Urcă!” a strigat Rapp.
„Nu vreau!”, a strigat rusul înapoi.
Coleman a înotat pe lângă el, menţinând o viteză solidă având în vedere valurile. Mai puţin de un minut mai târziu, era la bord, nevătămat şi purtând acelaşi zâmbet dinţat pe care îl avea întotdeauna când ajungea să se prăbuşească sau să arunce ceva în aer.
„E un drum lung până la ţărm”, a strigat Rapp, arătând spre est. „Dar dacă vrei să o faci, Siria e pe acolo.”
I-a făcut semn pilotului, care a lăsat acceleraţia înainte.

„Aşteptaţi!” a strigat Semenov, iar motoarele s-au oprit din nou.
„Să aşteptăm ce?”
Nu a durat mult până când rusul a derulat alternativele sale inexistente şi a început să înoate spre barcă.

CAPITOLUL 47

ÎN APROAPE DE AGROS
CYPRUS
RAPP traversa zona de locuit a casei cu un telefon prin satelit apăsat la ureche. Uşa glisantă din sticlă din spate era deschisă şi a ieşit pe o terasă din dale. Proprietatea păstra o atmosferă agrară străveche, dar fusese actualizată cu confortul aşteptat. Chiar mai importante erau pivniţa veche de rădăcini aflată chiar dincolo de linia copacilor şi faptul că nu existau vecini la îndemână. Nimic nu se compară cu un kilometru şi ceva de munţi împăduriţi pentru a absorbi ţipetele.
„Charlie a fost ultimul”, a spus Irene Kennedy pe linia criptată. „Deci toată lumea a ieşit din deşert şi este în siguranţă. În câteva zile, vor fi cu toţii ieşiţi din Siria şi vor fi în drum spre casă.”
„Câteva zile? Credeam că ai spus că va dura câteva săptămâni?”
„Asta a fost gândirea iniţială. Aveam de gând să le trecem clandestin peste diverse graniţe prin diverse metode, dar am decis că o opţiune mai bună este să îi scoatem prin Israel. „
„Pentru că a funcţionat atât de bine pentru mine?”
„În mod ironic, da. Acum că Ben şi primul ministru ştiu că ai supravieţuit, sunt nerăbdători să se împace.”
„Doar atâta timp cât le spui clar că dacă vreunul dintre băieţii mei va avea măcar o zgârietură la ieşire, o să le bag degetele în orbite.”
„Nu cred că asta ar fi productiv. În schimb, ce-ar fi să-ţi transmit recunoştinţa ta nemărginită?”
„Tu decizi”, a spus el, privind cum luminile îndepărtate ale străzilor din Agros se aprindeau în timp ce soarele se scufunda în spatele orizontului. „Ce mai face Ahmed?”
„Foarte bine. Echipa medicală pe care am avut-o în aşteptare a reparat daunele şi spun că se va recupera complet.”
Rapp a auzit paşi incomozi apropiindu-se din spate şi, o clipă mai târziu, Scott Coleman a trecut şchiopătând şi ţinând în mână o sticlă de bere locală. Rapp a închis telefonul.
„Ai de gând să pui fripturile sau nu?”.
„Sunt rănit, omule.”
Deşi, din punct de vedere tehnic, era adevărat, nu se întâmplase în timpul operaţiunii. Cu o seară înainte, băuse câteva pahare prea multe după operaţie şi se împiedicase de furtunul pe care Rapp îl folosea pentru a umple piscina.
„Mişcă-ţi fundul până la grătar.”
„Trebuie să recunosc”, a continuat Kennedy, neştiind de schimbul de replici, „că totul a decurs mai bine decât mă aşteptam. Dar nu am ieşit încă din impas. Următoarea fază va trebui tratată cu atenţie. Va exista o mulţime de controale din partea SVR şi a tuturor celorlalte agenţii de informaţii din lume. Ca să nu mai vorbim de mass-media”.
„Sunt mai puţin îngrijorat de asta decât sunt Damian Losa. El nu va fi fericit de ceea ce plănuim”.
„De acord. Este o problemă la care lucrez de când am primit primul telefon de la tine. Mai dă-mi câteva zile şi cred că voi fi în măsură să ofer o soluţie.”
Rapp a pătruns printre copaci prin intermediul unei poteci de pământ, coborând în cele din urmă un set de trepte tăiate în pământ. Uşa la care a ajuns era construită din lemn gros de esenţă tare, dar luase bătaie de la mai bine de un secol de vreme locală. Crăpături adânci se întindeau pe verticală de-a lungul nervurii, iar feroneria de fier care o ţinea în poziţie era pe jumătate ruginită.
Rapp a îndepărtat un lacăt incongruent de modern şi a trecut într-o încăpere opresivă de aproximativ doi metri pătraţi. Pereţii erau construiţi din piatră stivuită la întâmplare, care se înnegrise de mucegai. Podeaua nu era decât pământ umed, presărat cu câteva relicve legate de ferme şi un număr impresionant de carcase de rozătoare. Tavanul era cam în aceeaşi stare ca şi uşa, susţinut de grinzi putrede şi înţesat cu un fir conectat la un singur bec gol.

Rapp se gândise să îl lase stins, dar oricât de zdrobitor de suflete ar putea fi întunericul, locul acesta era şi mai deprimant la lumină. Iar acum că mirosul copleşitor de mucegai se combinase cu duhoarea de urină şi excremente, era suficient pentru a-i face până şi stomacul lui Rapp să se răsucească.
Aleksandr Semenov, sursa acelui nou strat de duhoare, părea mult mai puţin pretenţios decât în mod normal. În loc de o uniformă crocantă acoperită de medalii nemeritate, stătea gol în propria-i mizerie. Praful lipit de pielea lui palidă era stropit de transpiraţie şi de ceea ce puteau fi câteva lacrimi. O tăietură de pe picior părea să se infecteze şi, dacă nu era tratată, urma să adauge la buchetul actual mirosul de carne în putrefacţie.
Un CamelBak cu apă şi substanţe nutritive atârna de grinda de deasupra lui, cu furtunul atârnând la îndemâna gurii sale. Era pe jumătate gol, ceea ce sugera că rusul nu era dispus să renunţe încă. Voia să supravieţuiască.
„Trezeşte-te, Alek."
Ochii lui au fluturat pentru a-l cuprinde pe bărbatul care stătea în faţa lui.
Rapp era proaspăt duşat şi bărbierit, purta o pereche de pantaloni kaki călcaţi, un tricou polo verde şi un Rolex Submariner nou. Nu era aspectul său obişnuit, dar într-o oarecare măsură încă juca rolul avocatului canadian. Ca un beneficiu în plus, îngrijirea atentă ar fi adâncit contrastul dintre circumstanţele lor actuale.
„Cine sunteţi?" Semenov a reuşit să iasă. „Cine eşti tu de fapt?"
„Negociatorul lui Damian Losa", a spus Rapp. Nu era chiar adevărul, dar nici o minciună. Deocamdată, aceasta nu era nimic mai mult decât o dispută de afaceri între două organizaţii criminale – una cunoscută sub numele de Cartelul Losa şi cealaltă cunoscută sub numele de guvernul rus.
„Un negociator", a repetat slab Semenov.
„Aşa este. Dar domnul Losa înţelege că părţile nu pot ajunge întotdeauna la un acord. De aceea mă are pe mine."
„Lăsaţi-mă să vorbesc cu el".
„Ai avut ocazia să faci asta."
„Aveţi idee cine sunt?", a strigat rusul la un volum care îi dezminţea starea. „Sunt generalul Aleksandr Semenov! Unul dintre cei mai puternici oameni din Rusia. Unul dintre cei mai puternici din lume! Chiar credeţi că SVR nu va descoperi cine se află în spatele acestei întâmplări? Aţi declarat război Federaţiei Ruse!"
Rapp nu a recunoscut ameninţarea. „Am un scenariu pe care îl vei citi în faţa camerei. După aceea, putem vorbi despre cum arată viitorul tău."
„Ce aţi spus? Un scenariu?"
Rapp a desfăşurat o bucată de hârtie şi a aşezat-o pe coapsele goale ale lui Semenov. Rusul a scanat câteva secunde mesajul lung scris de mână, în cele din urmă şi-a ridicat privirea şi a întâlnit privirea lui Rapp.
„Niciodată."
Era evident că hotărârea lui nu era nimic mai mult decât o bravadă. În timp ce doborârea unui jihadist călit în luptă putea fi o sarcină lungă şi murdară, doborârea unui om ca Aleksandr Semenov ar fi fost mai degrabă un inconvenient minor. Bărbatul se bucurase de o viaţă de privilegii încă din ziua în care se născuse. Nu era un patriot. Nu avea convingeri religioase sau o familie de care să fie apropiat. Semenov era un om căruia îi păsa doar de el însuşi şi de exercitarea puterii asupra altora. Exact genul de nemernic care ar fi fost complet incapabil să suporte chiar şi câteva momente de suferinţă reală.
Rapp a recuperat un beţigaş pentru vite care era sprijinit de perete şi l-a descărcat în testiculele bărbatului. Ţipătul lui de îi ţiuiau urechile, ceea ce sugera că existau şanse mari să termine treaba asta înainte de dimineaţă.
Îi luase mai mult timp să îl cureţe pe Semenov decât să îl rupă. Dar acum era perfect prezentabil – păr aranjat cu grijă, proaspăt bărbierit şi purtând o reproducere impecabilă a uniformei sale, din partea lui Irene Kennedy. Şi mirosul dispăruse. Spălat de pe versantul muntelui cu furtunul pe care Coleman îl acuzase la beţie că l-a atacat.

Bineînţeles, încă mai avea un aspect hâtru. Amintirea durerii pe care o îndurase atât de scurt îi rămăsese gravată pe faţă, iar marginile roşii ale ochilor îi ieşeau în evidenţă chiar şi în lumina blândă. Rapp a verificat iPhone-ul montat pe trepied şi s-a asigurat că nu încadra nimic care ar fi putut oferi un indiciu despre locul unde se afla rusul.
„Bine", a spus Rapp când a fost mulţumit. „Sunteţi gata?"
Semenov părea pe punctul de a conjura o mică sfidare, dar apoi s-a gândit mai bine. În schimb, s-a îndreptat şi şi-a încrucişat mâinile în faţa lui.
„Dă-mi un număr pentru a-ţi testa sunetul".
A făcut-o, iar microfonul ataşat la gulerul său a funcţionat perfect. Cu volumul şi lumina setate, nu exista niciun motiv să nu înceapă. Rapp a luat un set de cartonaşe de indicaţii şi s-a poziţionat lângă cameră.
„Sunteţi în direct, domnule general."
Bărbatul s-a uitat o clipă la primul cartonaş, creierul său magnific străduindu-se să găsească o altă opţiune şi nu a găsit nimic. Viaţa de putere, plăcere şi dominaţie pe care şi-o propusese dispăruse. Singurul lucru care mai rămăsese de făcut acum era să se concentreze pe supravieţuire şi pe minimizarea suferinţei sale.
„Sunt generalul Aleksandr Semenov, directorul programului de război asimetric al Federaţiei Ruse. Sunt responsabil pentru dezvoltarea de protocoale pentru a interveni în alegerile din ţări străine, susţinerea atacurilor teroriste islamice în Europa, subminarea instituţiilor democratice şi efectuarea de atacuri cibernetice. Atât eu, cât şi majoritatea programelor mele suntem bine cunoscuţi de agenţiile de informaţii occidentale. Ceea ce nu ştiu acestea este că am lucrat la un nou program. Mă foloseam de capacitatea de producţie farmaceutică a Siriei şi de chimiştii ruşi pentru a proiecta o nouă formă de narcotic foarte dependentă, numită captagon."
Rapp a întors a doua carte. Semenov era de fapt destul de bun la asta. Probabil că îşi petrecuse ultimul deceniu exersând în oglindă pentru inevitabila sa intrare în politică.
„Mai important, utilizarea lui provoacă leziuni cerebrale ireversibile şi psihoze. Planul meu era să distribui acest drog în tot Occidentul, copleşind capacităţile medicale şi de aplicare a legii din SUA şi Europa. Mai mult, plănuiam să folosesc o reţea criminală musulmană în UE şi o reţea latină în SUA pentru a alimenta flacăra xenofobiei şi a provoca noi diviziuni între partidele şi aliaţii politici. Scopul final al capacităţii asimetrice combinate a Rusiei este de a dezmembra atât UE, cât şi Statele Unite."
Rapp a trecut la cea de-a treia carte, începând să nutrească speranţa că vor reuşi să obţină acest lucru din prima încercare.
„Dezvoltarea acestui nou narcotic a necesitat sute de subiecţi de testare, pe care i-am luat cu toţii din taberele de refugiaţi sirieni şi din închisori. Toţi fie au murit în urma experimentelor care au fost efectuate pe ei, fie au fost executaţi când nu au mai fost utili. Acest lucru ne-a adus sub lupa mai multor grupuri de insurgenţi sirieni ai căror membri de familie şi camarazi au căzut victime ale programului nostru. În urmă cu două zile, unul dintre ei a atacat instalaţia mea la sud-vest de al-Qadr, în Siria, distrugând-o şi capturându-mă."
Rapp trecu la ultima carte.
„Regret profund implicarea mea în acest program şi suferinţa pe care a cauzat-o. Dar nu am avut de ales în această privinţă. Mă aflam sub ordinele Kremlinului".
Rapp a aşezat cărţile pe o masă şi a oprit filmarea. Când versiunea editată a fost publicată anonim pe internet, ar fi fost ca o bombă nucleară care ar fi explodat la Moscova.
Chiar mai bine, Semenov furnizase deja mai mult de douăzeci de pagini de informaţii despre metode, locaţii, conturi bancare şi chiar finanţarea de către el a recentului atac terorist din Germania. Hackerii CIA foloseau deja memoria sa stranie pentru parole pentru a se infiltra în sistemele sensibile ruseşti, pentru a introduce programe malware şi pentru a descărca documente clasificate. Posibilităţile de a face prostii erau aparent nelimitate.
Rapp nu s-a putut abţine să nu zâmbească. Rusia era unică prin faptul că era o forţă aproape în întregime distructivă. Rasei umane i-ar fi fost infinit mai bine dacă întreaga ţară ar fi alunecat în ocean. Iar cu ajutorul involuntar al lui Damian Losa, derapajele tocmai fuseseră unse.

CAPITOLUL 48

PRAGA
REPUBLICA CEHĂ

Singurul televizor din apartamentul din Praga se afla într-o cameră mică din spate. În mod normal, nu era un obiect de care Losa să se folosească prea mult, dar acum se trezea că nu-şi mai putea întoarce privirea. Informaţiile continuau să se scurgă în spaţiul public într-un ritm atât de ispititor încât era aproape sigur că era planificat. Rapoarte despre distrugerea unei instalaţii medicale siriene suspecte. Zvonuri conform cărora acolo se dezvoltau narcotice de concepţie periculoase. Acuzaţii privind implicarea guvernelor rus şi sirian, cu negările ulterioare aşteptate. Toate acestea au culminat cu o înregistrare video în care Aleksandr Semenov îşi descrie munca de o viaţă în detalii înfiorătoare.

Şi acum, ca şi cum ar fi adăugat o notă de acţiune atât de necesară naraţiunii, o înregistrare video bine produsă a asaltului asupra instalaţiei lui Semenov. Tehnologia era cu adevărat o minune. Faptul că filmarea fusese probabil editată împreună de la camere de supraveghere corporală disponibile în comerţ nu-i diminua profesionalismul. Explozii de înaltă definiţie, fum învolburat, combatanţi cu feţele ascunse. Tot ce se aştepta de la o operaţiune concepută şi executată de Mitch Rapp şi Irene Kennedy.

Losa a privit un camion traversând în viteză complexul şi intrând într-o parcare subterană. Explozia care a urmat a fost suficient de puternică pentru a provoca daune structurale semnificative şi l-ar fi vaporizat pe şofer. A fost un eveniment atât de dramatic încât impactul a rezistat, chiar şi după ce a fost vizionat de mai multe ori.

Acţiunea a dispărut şi a fost înlocuită de o masă rotundă cu trei participanţi – un prezentator de ştiri, un fost comandant al forţelor speciale americane şi un diplomat german în retragere. Prezentatorul a început discuţia.

„Ministrul rus de externe a făcut o serie de declaraţii în care a insinuat că această operaţiune ar fi fost imposibil de realizat de către un grup de insurgenţi. Implicaţia este că aceasta este doar o altă încercare a SUA de a-i defăima, precum şi de a răpi şi interoga unul dintre oamenii lor de top. Colonelul? Să începem cu dumneavoastră."

Americanul s-a încruntat. „Ruşii nu sunt nimic dacă nu sunt consecvenţi. De fiecare dată când o dau în bară sau sunt prinşi cu mâna în borcanul cu prăjituri, încearcă să facă din asta un fel de conspiraţie americană. Atacul a început în mod clar cu un atentator sinucigaş, ceea ce nu este tocmai o tehnică de luptă obişnuită în Occident. Şi, sincer, din ceea ce vedem pe acea înregistrare video, apărarea instalaţiei a fost de obicei slabă. Odată ce camionul a explodat şi au doborât turnurile de pază, lupta s-a cam terminat. Adevărata provocare ar fi fost să-l scoatem pe Semenov în viaţă. Dificil, dar cu siguranţă nu imposibil pentru o forţă mică şi rezonabil de competentă."

„De asemenea, avem tabletele de captagon care au reuşit să supravieţuiască incendiului din Salerno", a intervenit germanul. „Ele sugerează un nivel de sofisticare care ar fi extrem de dificil de conceput şi de fabricat. În lumina celor întâmplate, analiza chimică a acestora a fost revizuită şi pare să confirme povestea generalului Semenov. De fapt, se pare că compuşii neidentificaţi anterior seamănă foarte mult cu un medicament pentru schizofrenie dezvoltat de sovietici."

„Şi rapoartele conform cărora Semenov ar fi fost implicat în finanţarea atacului terorist de la München?", a spus prezentatorul de ştiri. „Credibile?"

„Evident, trebuie efectuată o anchetă, dar da. Mă tem că este credibil. Şi dacă se poate stabili o legătură directă, ramificaţiile..."

Losa a folosit o telecomandă pentru a închide televizorul şi a rămas nemişcat în semiobscuritatea care a urmat. Atât Siria, cât şi Rusia se străduiau să efectueze tot ce puteau pentru a controla daunele. În cazul Siriei, problema avea să se estompeze. Erau un ghimpe minor în coasta lumii şi se ştia deja că erau puternic implicaţi în comerţul cu droguri. Rusia, însă, era foarte diferită.

Din punct de vedere istoric, Occidentul a răspuns imprudenţei Rusiei cu o anumită reţinere. Scopul era de a evita confruntarea directă şi, în schimb, de a sta deoparte şi de a lăsa ţara să se prăbuşească încet sub greutatea propriilor constrângeri. Din păcate, reţinerea nu era o trăsătură pe care ruşii o împărtăşeau cu omologii lor occidentali.

În schimb, ceea ce aveau un dar pentru ei era răzbunarea.

Kremlinul era cu siguranţă conştient de faptul că trimisese un negociator pentru a încerca să creeze o relaţie cu creatorii noii formule de captagon. Şi dacă era adevărat, nu va trece mult timp până când SVR va începe să-l suspecteze că el era cel responsabil pentru toate acestea.
Din acel moment, nu ar mai fi fost în război cu un cartel rival, cu mafia italiană sau chiar cu guvernul sirian. Ar fi fost în război cu o ţară care era prima putere nucleară a lumii şi care era aproape supranatural de competentă în asasinarea duşmanilor săi.
Întrebarea era ce să facă în această privinţă.
Losa a ieşit în zona de living şi s-a apropiat de un perete de sticlă balistică care dădea spre luminile oraşului.
Cu siguranţă, ar putea găsi un canal de legătură cu aparatul de informaţii al Rusiei şi ar putea furniza informaţii – chiar şi dovezi – despre implicarea lui Mitch Rapp. Odată ce acestea ar fi fost făcute publice, Irene Kennedy şi ţara ei ar fi fost puse într-o situaţie extrem de dificilă. Mai ales dacă avea dreptate în suspiciunea sa că răpirea lui Semenov era o operaţiune nesancţionată.
Spre deosebire de ruşi, nici Kennedy şi nici Rapp nu erau înclinaţi în mod deosebit spre răzbunare. Erau rezolvatori de probleme, iar în faţa unui scandal politic ca acesta, era posibil ca el să fie uitat. Dar era la fel de posibil să nu fie uitat.
Paşi grăbiţi au răsunat pe podeaua de marmură din spatele lui şi s-a întors să-l vadă pe Julian care se grăbea spre el cu un laptop deschis în mână.
Mitch Rapp, a spus el cu glas tare, aruncându-i lui Losa o cască fără fir şi apoi aşezând computerul pe o masă extinsă din sufragerie. Losa şi-a pus căştile, dar nu a vorbit până când locotenentul său nu i-a făcut semn să o facă. Software-ul sofisticat ar fi căutat să localizeze poziţia interlocutorului, dar, în acest caz, ar fi fost o pierdere de timp. Sau poate că nu. În timp ce Rapp făcuse tot posibilul să o ascundă pe Claudia Gould şi pe fiica ei, era posibil ca el însuşi să nu fi luat precauţii similare. Căutarea lui tindea să fie neînţeleaptă.
„Alo?”
„După cum văd eu lucrurile, mi-am ţinut promisiunea”, a spus Rapp fără preambul. „Semenov şi instalaţia lui au dispărut şi, pe baza presiunilor la care sunt supuşi ruşii şi sirienii, au ieşit definitiv din afacerea captagoniştilor. V-aţi întors să dominaţi pieţele europene şi americane de narcotice aşa cum aţi făcut-o întotdeauna.”
„Dar cât va dura până când ruşii vor începe să suspecteze că am fost implicat în răpirea lui Semenov? M-ai transformat într-o ţintă.”
„Nu-mi pot imagina că a fi o ţintă este ceva nou pentru tine.”
„Spui că datoria ta faţă de mine este plătită, dar ceea ce ai făcut nu a fost în urmărirea intereselor mele. A fost în urmărirea intereselor tale. Ai răpit un oficial rus şi te-ai folosit de mine ca acoperire.”
„Mi-ai întins o cursă pentru a fi capturat şi interogat.”
Julian a făcut mişcări circulare cu mâna dreaptă, indicând că ajungea undeva. Că Rapp trebuia să fie ţinut pe linie cât mai mult timp posibil.
„Te-am trimis acolo ca să te întâlneşti cu ei. Tu ai tot evitat acele întâlniri.”
„M-ai trimis acolo pentru că eram dispensabil şi nu puteam dezvălui nimic despre tine sau despre organizaţia ta. Şi nu o iau personal. Afacerile sunt afaceri. Dar acum te gândeşti să-i contactezi pe ruşi şi să le spui despre implicarea mea. Poate chiar să-ţi dezvălui versiunea ta a poveştii în presă. Credeţi că va începe atât de multă zarvă nucleară încât veţi putea dispărea în ea.”
„Ruşii au reputaţia de a da exemple de oameni care îi contrazic.”
„Sunt sigur că puteţi fi cu un pas înainte. Din experienţa mea, nu sunt cele mai ascuţite unelte din magazie – mai ales cu Semenov scos din peisaj. În plus, ignoraţi partea bună a lucrurilor.”
„Partea bună?”
„Legenda ta este o mare parte din ceea ce te ţine în viaţă, iar faptul că îţi bagi piciorul în fundul Federaţiei Ruse nu-ţi va afecta imaginea.”
„Argumentele tale ar fi mai convingătoare dacă nu ar fi nişte rahaturi complete”, a spus Losa, făcând două lucruri pe care le evita cu religiozitate – ridicând vocea şi folosind înjurături. De cealaltă parte a camerei,

ochii lui Julian s-au făcut mari, dar nu din cauza comportamentului neobişnuit al şefului său. La ceea ce văzuse pe ecranul computerului său. Mâna lui a ţâşnit spre tastatură şi apelul s-a deconectat.
„Ce? Ce s-a întâmplat?”
Locotenentul său a învârtit laptopul astfel încât Losa să poată vedea ecranul. „Nu sună din Virginia, Damian. Sună de la Praga.”
Când Damian Losa a păşit pe uşa biroului său, personalul coborâse deja jaluzelele şi diminuase luminile, astfel încât mişcările sale să fie ascunse de oricine ar fi putut vedea pe ferestre. Toate turele de securitate erau acum active şi aduceau mai mulţi oameni de la operaţiunile sale din întreaga lume. Diverse vehicule şi avioane, precum şi un număr de dubluri, erau coordonate pentru a-l ajuta să se strecoare din Europa către o proprietate pe care o achiziţionase în Ecuador cu doar câteva zile în urmă. Irene Kennedy era incontestabil de genială, dar nu era clarvăzătoare. Dacă reuşea să iasă de acolo fără să fie urmărit, era în siguranţă. Nu pentru totdeauna, bineînţeles, dar suficient de mult timp cât să se gândească la următoarea mişcare. Şi, mai important, să o contemple pe cea a lui Mitch Rapp.
Care erau mai exact intenţiile bărbatului? Oare chemase să-şi amăgească ţinta cu un sentiment de falsă siguranţă în timp ce se apropia din umbră? Cu siguranţă, moartea lui Losa ar fi fost convenabilă pentru el, pentru CIA şi pentru America. Atâta timp cât mai respira, exista o şansă ca el să divulge rolul Agenţiei în dispariţia lui Aleksandr Semenov.
S-a oprit în centrul camerei, uitându-se la o sticlă de Perrier de pe măsuţă şi aruncând o privire în spatele lui spre uşa încă deschisă. Neştiind ce altceva să facă, s-a apropiat şi a îndeplinit ritualul care devenise atât de important pentru starea lui mentală: tăierea atentă a unei lămâi, aşezarea acesteia într-un pahar de cristal cu câteva cuburi de gheaţă, turnarea apei. După o primă înghiţitură, a luat obiectul rămas pe tavă. Un Glock 19.
Acesta avea un amortizor de zgomot înşurubat pe el, dar nu avea nimic altceva remarcabil. În afară de faptul că Mitch Rapp reuşise să-l pună acolo.
Mesajul era clar. Afacerile lor împreună se încheiaseră, dacă Losa nu hotăra altfel.
A pus arma înapoi pe tavă şi a mers calm prin casă, în timp ce personalul său se grăbea în jurul lui. Julian se afla în sufragerie, desfiinţându-şi aparatele electronice şi încercând să menţină o oarecare ordine în mijlocul haosului care se instaurase.
„Trimite-i pe toţi acasă”, îi strigă Losa bărbatului. „Noi rămânem.”

EPILOGUL

LA VEST DE MANASSAS
VIRGINIA
SUA
RAPP nu s-a putut abţine să nu se simtă puţin dezorientat în timp ce a tras pe lângă proprietatea sa. Trecuseră mai puţin de două luni de când o văzuse ultima dată, dar i se părea că au trecut doi ani. Mai mult, Claudia nu deschisese poarta din interior când îi văzuse maşina venind. Devenise o mică bătălie de voinţă între ei – el insistând că acelea erau genul de protocoale neglijente care făceau ca oamenii să fie ucişi, iar ea insistând că el era paranoic. Oare frica ei de Damian Losa îi câştigase războiul?
Cumva, el se îndoia de asta.
Rapp îşi apăsă degetul mare pe cititor şi aşteptă ca bariera să se deschidă, aruncând o privire în oglinda retrovizoare la fiecare câteva secunde, din obişnuinţă. Cartierul se simţea abandonat şi avea să continue aşa încă o săptămână sau cam aşa ceva. Toţi oamenii care participaseră la operaţiunea siriană fuseseră extraşi în siguranţă şi plătiţi integral. Wick se întorsese deja în Wyoming, în mijlocul pustietăţii, singurul loc în care se simţea confortabil. Coleman navigase din Cipru spre locuinţa sa din Grecia, unde se întâlnise cu Bruno McGraw şi Joe Maslick pentru câteva săptămâni de relaxare. Se pare că Ahmed se trezea şi se plimba prin camera lui de spital din Berlin, împotriva ordinelor medicului, cerând să fie trimis acasă, în Iordania.
Losa rămăsese la Praga şi se afla acum sub supravegherea intensă a CIA. Mai puţin pentru că Rapp credea că va încerca să se răzbune sau să dea din gură, şi mai mult în cazul în care ruşii ar fi venit după el. Nu că

vreunul dintre aceste scenarii părea probabil. Kremlinul avea probleme care se acumulau atât de repede şi din atât de multe direcţii, încât o confruntare cu Damian Losa era o durere de cap de care nu aveau nevoie. În cele din urmă, Rapp reuşise să-l învingă pe mexican, dar ceea ce reţinuse era că Losa nu era un om cu care să te pui cu el.
În ceea ce-l priveşte pe Aleksandr Semenov, situaţia lui se îmbunătăţise semnificativ. Îl transportaseră într-un complex izolat din Letonia, unde băţul se transformase în morcov. Un bucătar talentat, un personal linguşitor şi un flux constant de prostituate de mare valoare îl relaxaseră şi mai mult decât un topor de vite în boaşe. Nu numai că furniza informaţii din ce în ce mai detaliate despre capacităţile de război asimetric ale Rusiei, dar le critica şi le modifica cu bucurie pe cele ale Americii. Omul era un geniu absolut, dar cu o nevoie patologică de a dovedi în mod constant că este cel mai deştept om din cameră. Psihologii CIA manipulau cu atenţie această trăsătură, iar Kennedy îi compara deja potenţialul cu cel al lui Wernher von Braun după cel de-al Doilea Război Mondial.
Deloc surprinzător, serviciile secrete ruseşti încercau cu disperare să îl localizeze, dar nu găseau nimic altceva decât indicii atent concepute pentru a sugera că fusese ucis de acelaşi grup de insurgenţi care îl răpise.
Nu este o muncă de câteva luni rea, atâta timp cât nimeni nu a aflat vreodată despre asta.
Când a intrat pe poartă, Anna deja sprinta prin curte. Claudia nu era departe în urmă, dar ţinea un ritm mai cumpătat. Anna s-a ciocnit de el când a coborât din maşină, sărind şi înfăşurându-se în jurul trunchiului său.
„Tocmai ne-am întors şi noi!", a spus ea fără suflare. „Am fost în New York. Dar la ţară. Nu e doar un oraş mare, să ştii. Aveam tone de pământ şi tone de cai. Şi pe instructorul meu îl chema Anna. Şi a spus că sunt foarte bună. Am învăţat foarte repede şi puteam chiar să sar."
„Adică calul sărea şi tu doar stăteai pe el."
„E greu! Pun pariu că nu ai putea să o faci."
„Nu ştiu, Oompa Loompa. Se spune că sunt un cowboy în suflet."
„Nici măcar nu-ţi plac caii", a mormăit ea în timp ce se lăsa la pământ. „Scott a spus că am putea avea câţiva, dar tu mereu spui nu."
El i-a aruncat cheile. „Fă-te utilă şi du-te şi ia-mi geanta din portbagaj."
Ea le-a prins şi a mers prin spatele vehiculului în timp ce Claudia s-a apropiat şi l-a sărutat. „Suntem în regulă?"
Ea nu ştia nimic despre implicarea lui în atacul asupra instalaţiei siriene sau despre răpirea lui Aleksandr Semenov. Îngrijorările ei erau centrate pe Damian Losa.
„Bine."
„Deci, este de acord că datoria noastră este plătită?".
Rapp a dat din cap în timp ce un ţipăt ascuţit s-a ridicat din partea Annei.
„Asta e pentru mine?"
„Ce? „ a spus Rapp, îndreptându-se spre partea din spate a maşinii şi uitându-se la o bicicletă de munte minusculă aşezată pe geanta sa. „Cum a ajuns asta acolo? Nu am mai văzut-o niciodată. Dar pare prea mică pentru mine, aşa că bănuiesc că o poţi păstra."
„Scoate-o afară pentru mine! Scoate-o afară! Scoate-l afară!"
„Ce, ai braţele rupte?"
Şi-a umezit buzele înainte de a se apleca şi de a da o smucitură la tubulatura de titan. A ieşit atât de uşor, încât aproape că a căzut pe spate.
„Este atât de uşor! E ca şi cum nu cântăreşte nimic! Ca o pană!"
A ignorat lovitura dureroasă a Claudiei în coaste. Ea credea că o răsfaţă pe fată şi probabil că avea dreptate. Dar el a decis să ignore şi asta.
„Nu ne-am înţeles că bicicleta va aştepta până la ziua ei de naştere?", a spus ea în timp ce fiica ei pedala entuziasmată pe gazon.
„E greu să găseşti unele decente de mărimea asta şi, la cum creşte, ar putea fi prea mică pentru ea până atunci."
„Uh huh."

Dezaprobarea era evidentă în vocea ei, dar nu cum ar fi fost dacă ar fi ştiut tot adevărul. Îşi petrecuse luni de zile cutreierând planeta pentru piesele pe care le instalase pe bicicletă, iar cadrul fusese construit la comandă. În total, investise în jur de treizeci de ore şi opt mii de dolari în ea.
Claudia şi-a înfăşurat un braţ în jurul taliei lui, în timp ce Anna dispărea în spatele casei. „Irene spune că nu are nimic pentru tine la orizont, iar băieţii nu au un alt contract care să înceapă până la toamnă. Asta înseamnă că eşti acasă pentru o vreme?”.
A recuperat geanta de care Anna uitase şi a pus-o pe umăr. „Pentru o vreme. Da.”

Mai multe din această serie

American Assassin
Cartea 1
Kill Shot
Cartea 2
Transfer de putere
Cartea 3
A treia opţiune
Cartea 4
Separarea puterii
Cartea 5
Puterea executivă
Cartea 6

DESPRE AUTORI

#Autorul bestsellerului nr. 1 din New York Times VINCE FLYNN (1966-2013) a creat unul dintre cei mai populari eroi ai ficţiunii contemporane: Agentul antiterorist al CIA Mitch Rapp, prezent în treisprezece dintre cele mai apreciate thrillere politice ale lui Flynn. Toate romanele sale sunt bestselleruri New York Times, inclusiv romanul său de debut independent, Term Limits.
KYLE MILLS este autorul a douăzeci şi trei de thrillere politice, bestselleruri New York Times nr. 1, printre care Enemy at the Gates, Total Power, Lethal Agent şi Oath of Loyalty pentru Vince Flynn şi The Patriot Attack pentru Robert Ludlum. Iniţial, şi-a găsit inspiraţia la tatăl său, agent FBI şi fost director al Interpol, şi încă se bazează pe contactele sale din comunitatea serviciilor de informaţii pentru a conferi cărţilor sale un asemenea realism. Sportivi pasionaţi de activităţi în aer liber şi călători în lume, el şi soţia sa îşi împart timpul între Jackson Hole, Wyoming, şi Granada, Spania. Vizitaţi site-ul său web la KyleMills.com sau conectaţi-vă cu el pe Twitter, Facebook şi Instagram la @KyleMillsAuthor.
SimonandSchuster.com
www.SimonandSchuster.com/Authors/Vince-Flynn
www.SimonandSchuster.com/Authors/Kyle-Mills
EMILYBESTLERBOOKS.COM
@EmilyBestler @EmilyBestler @EmilyBestler

Romane de Vince Flynn

Ultimul om
Kill Shot
American Assassin
Pursuit of Honor
Măsuri extreme
Protejaţi şi apăraţi
Act de trădare

Consimţământul de a ucide
Ziua Memoriei
Puterea executivă
Separarea puterilor
A treia opţiune
Transferul de putere
Limitarea mandatelor
Şi de Kyle Mills
Jurământul de loialitate
Inamicul de la porţi
Puterea totală
Agent letal
Red War
Inamicul statului
Ordin de a ucide
Supravieţuitorul

Sperăm că v-a plăcut să citiţi acest ebook Simon & Schuster.
Obţineţi un ebook GRATUIT atunci când vă înscrieţi pe lista noastră de corespondenţă. În plus, primiţi actualizări despre noile lansări, oferte, lecturi recomandate şi multe altele de la Simon & Schuster. Faceţi clic mai jos pentru a vă înscrie şi pentru a vedea termenii şi condiţiile.
FACEŢI CLIC AICI PENTRU A VĂ ÎNSCRIE
Sunteţi deja abonat? Furnizaţi din nou adresa dvs. de e-mail pentru ca noi să putem înregistra acest ebook şi să vă trimitem mai multe din ceea ce vă place să citiţi. Vei continua să primeşti oferte exclusive în căsuţa ta de e-mail.

O publicaţie a Simon & Schuster, Inc.
1230 Avenue of the Americas
New York, NY 10020
www.SimonandSchuster.com
Această carte este o lucrare de ficţiune. Orice referiri la evenimente istorice, persoane sau locuri reale sunt folosite în mod fictiv. Alte nume, personaje, locuri şi evenimente sunt produsul imaginaţiei autorului, iar orice asemănare cu evenimente, locuri sau persoane reale, vii sau moarte, este în întregime întâmplătoare.
Copyright © 2023 de Cloak & Dagger Press, Inc.
Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce această carte sau părţi din ea sub orice formă. Pentru informaţii, adresaţi-vă la Atria Books Subsidiary Rights Department, 1230 Avenue of the Americas, New York, NY 10020.
Prima ediţie cu copertă tare Emily Bestler Books/Atria Books septembrie 2023
şi colophon sunt mărci comerciale ale Simon & Schuster, Inc.
Pentru informaţii despre reducerile speciale pentru achiziţii în vrac, vă rugăm să contactaţi Simon & Schuster Special Sales la 1-866-506-1949 sau business@simonandschuster.com.
Biroul de vorbitori Simon & Schuster poate aduce autori la evenimentul dumneavoastră live. Pentru mai multe informaţii sau pentru a rezerva un eveniment, contactaţi Simon & Schuster Speakers Bureau la 1-866-248-3049 sau vizitaţi site-ul nostru la www.simonspeakers.com.
Designul jachetei de Ervin Serrano
Ilustraţii pentru jachetă: Shutterstock
Fotografia autorului de Peter Hurley
Library of Congress Cataloging-in-Publication Data has been applied for.
ISBN 978-1-9821-6499-7
ISBN 978-1-9821-6502-4 (ebook)